

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

ВЪВЕДЕНИЕ

Страхувате ли се от смъртта? Чудите ли се какво ще стане с вас след като умрете? Възможно ли е да притежавате душа, която е дошла от някъде другаде и която ще се завърне там след като тялото ви умре, или това е просто самозалъгване, защото се страхувате?

Парадоксално е, че хората са единствените същества на Земята, които трябва да потискат страха от смъртта, за да могат да водят нормален живот. И въпреки това, нашият биологичен инстинкт никога не ни позволява да забравим тази последна опасност за нашето съществуване. Колкото повече остаряваме, толкова по-често сянката на смъртта обсебва нашето съзнание. Дори вярващите се страхуват, че смъртта е край на човешкото съществуване. Нашият огромен ужас от смъртта ни навява мисли за небитието на смъртта, която ще сложи край на всички връзки със семейството и приятелите. Смъртта кара всичките ни земни цели да изглеждат безсмислени.

Ако смъртта беше край на всичко за нас, то тогава животът наистина щеше да бъде безсмислен. Но някаква сила вътре в нас позволява на хората да си представят един друг свят и да долавят някаква връзка с по-висша сила и дори с една безсмъртна душа. Ако ние наистина имаме душа, тогава къде отива тя след смъртта? Действително ли извън нашата физическа Вселена съществува някакъв вид небесно царство, пълно с разумни души? Как изглежда то? Какво правим, когато се озовем там? Има ли някакво върховно същество, което да отговаря за този рай? Тези въпроси са стари колкото самото човечество и все още остават мистерия за повечето от нас.

За повечето хора истинските отговори за мистерията на живота след смъртта остават заключени зад духовна врата. Това е така, защото ние имаме заложен по рождение амнезия по отношение на нашата душевна самоличност, която на съзнателно ниво помага за сливането на душата и човешкия ум. През последните няколко години се публикуват много истории за хора, които са били мъртви за кратко време и след това отново са се върнали към живота и които разказват, че са видели дълъг тунел, ярки светлини и че дори са се срещнали за малко с приятелски настроени духове. Но нито един от тези разкази, описани в много книги за прераждането, не ни е дал нещо повече от един бегъл поглед към всичко онова, което трябва да се знае за живота след смъртта.

Тази книга е проникновен дневник за духовния свят. Тя предлага поредица от истории по истински случаи, които разкриват в най-големи подробности какво става с нас, когато животът ни на Земята свърши. Ще бъдете отведени зад духовния тунел и ще влезете в самия духовен свят, за да научите какво се случва с душите преди окончателно да се завърнат на Земята в друг живот.

Аз съм скептик по природа, въпреки че съдържанието на книгата ще опровергае това мое твърдение. Като съветник и хипнотерапевт аз съм специалист по модификация на поведението с цел лечение на психически разстройства. Голяма част от моята работа включва бързо когнитивно реструктуризиране с пациентите като им помагам да свържат мисли и чувства, за да поддържат едно нормално поведение. Заедно ние разкриваме значението, функцията и последиците от техните убеждения, тъй като аз приемам, че психичните проблеми не са плод на въображението.

В началото на моята практика се противопоставях на молбите на хората да изследваме миналите им прераждания, тъй като бях ориентиран към традиционната терапия. Докато използвах хипнозата и техники за регресия, за да определя произхода на обезпокоителните спомени и травми от детството, смятах, че всеки опит да се достигне до един предишен живот би бил в разрез с общоприетото и с обективността. Интересът ми към прераждането и

метафизиката се изразяваше само в интелектуално любопитство до момента, когато започнах да работя с млад мъж, който трябваше да се справи с една своя болка.

Клиентът се оплакваше, че още от раждането си изпитва хронична болка в дясната половина на тялото. Едно от средствата в хипнотерапията за справяне с болката е насочването на субекта към засилване на болката, така че той или тя да могат да се научат и да отслабват страданието и така да придобият контрол върху него. По време на един от сеансите ни, включващ усилване на болката, този мъж си представи, че е бил прободен с нож, за да пресъздаде своите мъки. Търсейки първопричината за тази представа, аз в края на краищата разкрих негов минал живот като войник от Първата световна война, който е бил убит от байонет във Франция, и ние успяхме да елиминираме болката изцяло.

Окуражаван от моите клиенти, започнах да експериментирам като връщах някои от тях далеч назад във времето преди последното им раждане на Земята. В началото се безпокоях, че съчетаването на настоящите нужди, убеждения и страхове на пациента ще породи въображаеми спомени. Не след дълго обаче осъзнах, че нашите дълбоки спомени предлагат поредица от минали преживявания, които са прекалено истински и свързани, за да бъдат пренебрегвани. Започнах да разбирам колко важна от терапевтична гледна точка е връзката между телата и събитията от наши предишни прераждания и това, което сме ние днес.

След това неочаквано се натъкнах на изключително откритие. Разбрах, че е възможно да се надникне в духовния свят чрез мислите на пациент под хипноза, които можеше да ми разкаже за живота *между* земните животи.

Случаят, който отвори за мен вратата към духовния свят, касаеше жена на средна възраст, която беше изключително податлива на хипноза. Тя ми беше говорила за чувството си на самота и изолация през този деликатен етап, когато човек е престанал да си спомня своя най-скорошен минал живот. Този необичаен индивид почти самостоятелно се вмъкна в най-висшето състояние на променено съзнание. Без да осъзнавам, че съм подал извънредно кратка команда за това действие, ѝ предложих да отиде до източника, довел до загуба на общуването. В същия момент по невнимание използвах една от ключовите думи за възбуждане на духовните спомени. Попитах я също дали е имала определена *група* приятели, които ѝ липсват.

Внезапно пациентката ми започна да плаче. Когато я насочих да ми каже какво е станало, тя избъбри: "Липсват ми някои приятели от групата и затова съм толкова самотна на Земята." Бях объркан и продължих да я разпитвам за това къде всъщност се намира тази група приятели. "Тук, в моя постоянен дом", отговори тя просто, "и точно сега ги виждам всичките!"

След като приключих с тази пациентка и отново прослушах нейните записи, разбрах, че откриването на духовния свят включва разширяване на регресиите за минали прераждания. Има много книги за предишни прераждания, но не можах да намеря нито една, в която да се говори за нашия живот като души или как е правилно да приемаме духовните спомени на хората. Реших сам да проведя изследването и чрез практиката придобих по-голямо умение да навлизам в духовния свят посредством моите пациенти. Научих също така, че да намериш тяхното място в духовния свят има далеч по-голям смисъл за хората, отколкото да разказваш за техните предишни животи на Земята.

Как е възможно да достигнеш душата чрез хипноза?

Представете си, че разумът има три концентрични кръга, всеки следващ по-малък от предишния и разположен в него, разделени само чрез слоевете на свързаните разум-съзнание. Първият външен слой представлява съзнателния разум, който е нашето критично, аналитично, мислещо начало. Вторият слой е подсъзнанието, където първоначално отиваме при хипноза, за да проникнем в хранилището за всички спомени за неща, които някога са ни се случвали в този и в предишни животи. Третото, най-вътрешното ядро, е това, което днес наричаме свръхсъзнателен разум. Това ниво разкрива най-висшия център на Аза, където ние се явяваме израз на една по-висша сила.

В свръхсъзнанието се помещава нашата истинска самоличност, подсилена от подсъзнанието, което съдържа спомените на многото променящи се Аз-ове, приемани от нас в предишните ни човешки тела. Свръхсъзнанието може изобщо да не бъде ниво, а самата душа. Свръхсъзнателният разум представлява нашия най-висш център на знания и перспективи и цялата моя информация за живота след смъртта идва от този източник на разумна енергия.

Доколко логична е употребата на хипноза за разкриване на истината? Хората, подложени на хипноза, нито сънуват, нито халюцинират. Ние не сънуваме в хронологическа последователност, нито халюцинираме в непосредствено състояние на транс. Когато пациентите са поставени в транс, честотата на техните мозъчни вълни намалява от Бета - състоянието на будност - и минавайки през междинния Алфа етап, достига различни нива в Тета обхвата. Тета е хипноза - не сън. Когато спим, ние се намираме в крайния Делта етап, където съобщенията от мозъка се отвеждат в подсъзнанието и получават израз в нашите сънища. В Тета обаче съзнателният разум не е подсъзнание, затова ние можем да получаваме и да изпращаме съобщения като всичките канали на паметта са отворени.

След като изпаднат в хипноза, хората описват картините, които виждат, и диалога, който чуват в своя подсъзнателен разум, като чисти наблюдения. При отговор на въпроси, пациентите не могат да лъжат, но могат погрешно да интерпретират нещо, видно в техния подсъзнателен разум, точно както правим, когато сме в съзнание. Когато хората са под хипноза, те имат проблеми при установяването на връзка с нещо, което не вярват, че е истина.

Някои критици на хипнозата вярват, че пациентът в транс ще фабрикува спомени и ще се влияе в отговорите, за да усвои теоретичната структура, предложена му от хипнотизатора. Смятам, че такова обобщение е погрешна предпоставка. В моята работа третирам всеки случай все едно, че чувам информацията за пръв път. Ако пациентът беше в състояние да преодолее процедурата по хипнотизирането по някакъв начин и да построи преднамерена фантазия за духовния свят или да прави свободни асоциации от предварително зададени идеи за неговия задгробен живот, тези отговори скоро щяха да влязат в противоречие със сведенията от другите ми случаи. Още в началото на практиката си научих стойността на внимателния кръстосан разпит и не съм открил доказателство, че някой подправя своите духовни преживявания, за да ми достави удоволствие. На практика пациентите под хипноза не се колебаят да ме поправят, когато погрешно интерпретирам техните изложения.

С нарастване на случаите в папката ми се научих на принципа на опита и грешката да задавам въпросите за духовния свят в подходяща последователност. Пациентите в свръхсъзнателно състояние не са особено мотивирани доброволно да дават информация за цялостния план за живота на душата в духовния свят. Човек трябва да притежава правилния комплект ключове за различните врати. Накрая, знаейки коя врата да отворя в подходящия момент по време на сеанса, можах да усъвършенствам един надежден метод за достъп на паметта до различни части на духовния свят.

Колкото по-уверен ставах след всеки следващ сеанс, толкова повече хора усещаха, че не изпитвам притеснения от другия свят и чувстваха, че могат спокойно да говорят за него. Пациентите в моите случаи представляват мъже и жени, някои от които бяха силно религиозни, докато други нямаха никакви конкретни духовни вярвания. Повечето попадат някъде по средата между двете категории, всеки със своя философия за живота. Докато напредвах с моето изследване, с учудване открих, че веднъж върнати назад към тяхното състояние като души, всички пациенти показваха забележителна съгласуваност при отговарянето на въпроси за духовния свят. Хората дори използваха едни и същи думи и картинни описания на разговорен език, когато обсъждаха своя живот като души.

Но тази еднородност на преживяванията при толкова много пациенти не ме възпря да продължа непрекъснато да сверявам изложенията на моите пациенти и да потвърждавам специфичните функционални дейности на душата. Имаше някои разлики в разказите при

различните случаи, но това се дължеше повече на нивото на развитие на душата, отколкото на несъответствия в начина, по който всеки пациент по същество е видял духовния свят.

Изследването вървеше болезнено бавно, но с нарастването на броя на моите случаи, накрая получих работен модел на вечния свят, където живеят нашите души. Открих, че в размислите за духовния свят на душите на хора, живеещи на Земята, присъстват универсални истини. Именно тези възприятия на толкова много и различни хора ме убедиха, че техните изявления са правдоподобни. Не съм религиозен, но открих, че в мястото, където отиваме след смъртта, има ред и управление, и започнах да разбирам, че съществува един грандиозен замисъл за живота и за това, което е след него.

Когато разсъждавах как най-добре да представя своите открития, реших, че методът на изследване на отделните случаи би осигурил най-описателния начин, по който читателят би могъл да оцени спомените на пациента за откъснатия живот. Всеки от избраните случаи представлява пряк диалог между мен и пациента. Данните по случаите са взети от записите от моите сеанси. Целта на тази книга не е да разкаже за миналите животи на мои пациенти, а да документира техните преживявания в духовния свят, свързани с настоящия им живот.

За читателите, които може да изпитат трудности при възприемането на нашите души като нематериални обекти, историите по случаите, изброени в първите глави, обясняват как са се появили душите и начина, по който функционират. Всяка история е съкратена до известна степен поради ограничения в мястото и за да се предостави на читателя прегледна систематизация на дейността на душата. Главите са замислени така, че да покажат естественото движение напред на душата в и извън духовния свят, съчетано с друга информация за духовното.

Пътят на душите от момента на смъртта до следващото им прераждане ми се изясни след десетгодишно събиране на данни от пациенти. В началото се учудвах, че има хора, които си спомнят части от своя живот като души по-ясно от по-далечни периоди, отколкото от по-скорошните. И въпреки това, поради някаква причина нито един от пациентите не беше в състояние да си спомни цялата хронология на дейностите на душата, които съм представил в тази книга. Пациентите ми си спомнят определени аспекти от своя духовен живот съвсем ясно, докато други преживявания остават смътни. В резултат на това открих, че дори с тези 29 случая не бих могъл да представя на читателя пълния обхват от информация, която съм събрал за духовния свят. Поради това главите в книгата ми съдържат детайли и от други случаи, а не само от изброените двадесет и девет.

Читателят може да сметне въпросите ми в някои от случаите за твърде настоятелни. Когато пациентът е под хипноза, е необходимо да го насочваш в избраната посока. Когато се работи в духовната сфера, изискванията към стимулиращия са по-високи, отколкото е при спомените от минал живот. При транс обикновеният пациент е склонен да позволи на своята душа-разум да се рее, докато той или тя наблюдава разкриващите се интересни сцени. Пациентите ми често са ме молили да спра да говоря, за да могат да престанат да разказват какво виждат и просто да се наслаждават на миналите си преживявания като души. Опитвам се да бъда внимателен и не прекалено структурален, но моите сеанси обикновено са единични и продължават по три часа, а има много да се разкрива. Хората може да идват отдалеч, за да се видят с мен, и после да не могат да се върнат.

Смятам, че си струва да видиш изражението на учудване върху лицето на пациента след като неговия или нейния сеанс приключи. Пред онези от нас, които са имали възможността действително да се докоснат до нашето безсмъртие, се очертава нова дълбочина в разбирането на себе си и на нашите възможности. Често, преди пациентите ми да се събудят, им внушавам подходящи спомени, върху които да размишляват след това. Чрез съзнателните знания за живота на своите души в духовния свят и за историята на физическото съществуване на планетите тези хора придобиват по-силен усет за посоката и енергията за живот.

Накрая трябва да спомена, че това, което ще прочетете, може да подейства като шок за вашите сегашни представи за смъртта. Представеният тук материал може да противоречи на вашите философски и религиозни вярвания. Ще има и такива читатели, които ще намерят подкрепа за своите настоящи убеждения. На други цялата информация, предложена в тези случаи, ще им се стори като субективна приказка, приличаща на научно-фантастичен разказ. Каквото и да е мнението ви, надявам се, че ще поразсъждавате върху изводите за човечеството, ако онова, което моите пациенти имат да кажат за живота след смъртта, е вярно.

СМЪРТ И ОТПЪГВАНЕ

Случай 1

П. (Пациент): О, Боже мой! Аз всъщност не съм мъртъв, нали? Искам да кажа, тялото ми е мъртво -мога да го видя под себе си - но аз се нося из въздуха.. Мога да погледна надолу и да видя тялото си, което лежи изпънато на болничното легло. Всички около мен *мислят*, че съм мъртъв, но аз не съм. Искам да извикам: *Ей, аз всъщност не съм мъртъв!* Това е толкова невероятно... сестрите издърпват чаршаф върху главата ми... хора, които познавам, плачат. Предполага се, че съм мъртъв, но аз съм все още *жив*. Странно е, защото тялото ми е абсолютно мъртво, докато аз обикалям над него. *Жив съм*.

Това са думите, изречени от мъж под дълбока хипноза, които разкриват акта на смъртта. Думите му са изричани на кратки, възбудени изблици и са пълни с благоговение, докато той вижда и чувства какво е да си дух, току-що отделил се от своето физическо тяло. Този мъж е мой пациент и аз току-що съм му помогнал да пресъздаде сцената на смъртта си от предишен живот, докато той се е излегнал в удобен шезлонг. Малко преди това, като следваше моите инструкции по време на въвеждането му в транс, този пациент се върна назад във времето, съживявайки спомени от детството си. Докато заедно се опитвахме да достигнем до етапа, когато е бил в утробата на майка си, неговите подсъзнателни възприятия постепенно се сляха.

След това го подготвих за скок обратно в мъглявините на времето чрез визуално използване на предпазно екраниране. Когато завършихме тази важна крачка от душевното привикване, аз преведох моя пациент през един въображаем тунел на времето към неговия последен живот на Земята. Това е бил кратък живот, защото той е починал внезапно от грипна епидемия през 1918 г.

След като първоначалният шок от това да се види как умира и да усети как душата му излита от тялото му постепенно попремина, пациентът ми вече се чувстваше по-подготвен за визуалните образи в ума му. Тъй като малка част от съзнателната, критична страна на неговия разум продължава да функционира, той осъзнава, че пресъздава едно предишно съществуване. Това отне малко повече от обичайното време, тъй като този пациент е по-млада душа и не е свикнал с циклите на раждане, смърт и прераждане, за разлика от много други мои пациенти.

И въпреки това, само за няколко секунди, той свиква и започва да отговаря по-уверено на моите въпроси. Бързо издигам подсъзнателното хипнотично ниво на този пациент до положение на свръхсъзнание. Сега той е готов да говори за духовния свят и аз го питам какво му се случва.

П: Ами... издигам се все по-високо... продължавам да се нося из въздуха.. поглеждам назад към тялото си. Все едно че гледам филм, само дето аз участвам в него! Лекарят утешава жена ми и дъщеря ми. Жена ми хлипа (пациентът се върти в стола си притеснен). Опитвам се да проникна в ума й... да й кажа, че с мен всичко е наред. Тя е толкова завладяна от скръбта, че не мога да я достигна. Искам тя да узнае, че вече не страдам... Свободен съм от тялото си... То повече не ми трябва... и ще я чакам. Искам тя да знае, че... но тя... не ме слуша. О, започвам да се отдалечавам...

И така, насочван от поредица от команди, моят пациент започва процеса на навлизане навътре в духовния свят. Това е път, който много други са изминали в сигурността на моя офис. Със засилване на спомените в състояние на свръхсъзнание пациентите под хипноза обикновено

стават все по-свързани с духовния коридор. С напредване на сеанса картините от ума на пациента по-лесно се обличат в думи. Кратките описателни фрази преминават в детайлни обяснения за това какво е усещането при навлизане в духовния свят.

Разполагаме с огромна по обем документация, включваща наблюдения на медицинския персонал, която описва извънтелесните преживявания на хора, които са били жестоко наранени при катастрофа и са били близо до смъртта. Тези хора са били смятани за клинично мъртви преди усилията на лекарите да ги върнат обратно от другата страна. Душите могат спокойно да напускат и да се връщат в своите тела-гостоприемници, по-специално при животозастрашаващи ситуации, когато тялото умира. Хората разказват как кръжат над своите тела, особено в болници, как наблюдават лекарите да извършват животоспасяващи процедури върху тях. След време, след като се върнат към живот, тези спомени избледняват.

В началните етапи от регресията в резултат на хипнозата описанията на пациентите, които мислено преминават през своите минали смърти, не противоречат на разказите на хора, които действително са били мъртви за няколко минути в настоящия живот. Разликата между тези две групи хора се състои в това, че пациентите под хипноза не си спомнят преживяванията си, свързани с временна смърт. Хората в състояние на дълбок транс са в състояние да опишат какъв е животът след окончателната физическа смърт.

Какви са приликите в припомнянето на живота след смъртта между хора, разказващи за своите извънтелесни преживявания в резултат на временна физическа травма, и пациент под хипноза, които си спомня за своята смърт в предишен живот?- И в двата случая хората разказват как кръжат по странен начин около своите тела, как се опитват да докоснат твърдите предмети, които се дематериализират пред очите им. И в двата случая те споделят, че не успяват в опитите си да разговарят с живите, които не им отговарят. И в двете състояния те имат чувството, че се отдалечават от мястото, където са умрели, и че по-скоро се отпускат и изпитват любопитство, а не страх.

Всички тези хора разказват, че около тях се долавяло едно еуфорично чувство на свобода и просветление. Някои от моите пациенти виждат искряща белота, която изцяло ги обгръща в момента на смъртта, докато други отбелязват, че светлината е отдалечена от тъмното пространство, през което се движат. Това явление често се окачествява като ефекта на тунела и е станало широко известно сред обществото.

Вторият ми случай ще ни отведе още по-нататък в преживяванията, свързани със смъртта. Тук пациентът е около 60-годишен мъж, който ми описва събитията около неговата смърт като млада жена на име Сали, която е била убита от индианци от племето Киова по време на атака срещу дилижанс през 1866 г. Въпреки че този и предишният случай се отнасят до преживявания, свързани със смъртта от техните най-скорошни предишни прераждания, конкретната историческа дата на смъртта няма никакво специално значение, тъй като действието се е развило наскоро. Не откривам никакви значителни разлики между древността и съвременното що се отнася до картинното припомняне на духовния свят или качеството на научените уроци.

Трябва да отбележа също така, че обикновеният пациент в транс притежава необичайна способност да насочва всичките си усилия към дати и географски местоположения от множество предишни животи. Това важи дори за по-ранните периоди от човешката цивилизация, когато националните граници и наименования на места са били различни от днешните. Спомените за предишни имена, дати и местоположения може понякога да се връщат по-трудно, но описанията за завръщането в духовния свят и за живота в този свят винаги са ярки.

Действието в Случай 2 започва в Американските южни равнини непосредствено след като една стрела е улучила Сали във врата от близко разстояние. Винаги внимавам при сцените със смърт, включващи насилствена травма в минали прераждания, тъй като подсъзнателният

разум често продължава да съхранява тези преживявания. В този случай пациентът дойде при мен, защото през целия си живот беше изпитвал слаба болка в гърлото. Обикновено такива случаи се нуждаят от освобождаваща терапия и препрограмиране. При припомнянето на целия минал живот аз използвам времето около смъртта за спокойно преосмисляне и поставям пациента в ролята на наблюдател, за да смекча болката и емоциите.

Случай 2

Д-р Н: Голяма болка ли ти причинява стрелата?

П: Да... острието е разкъсало гърлото ми... Умирам (Пациентът започва да шепне, като държи с ръце гърлото си). Задушavam се... тече кръв... Уил (съпругът) ме държи... болката... ужасна... Сега излизам... вече свърши.

Забележка: Когато телата изпитват силна болка, душите често напускат своите човешки гостоприемници моменти преди действителната смърт. Кой може да ги обвини? Въпреки това, те остават близо до умиращото тяло. След техники за успокояване аз издигам този пациент от подсъзнателно на свръхсъзнателно ниво за прехода към духовните спомени.

Д-р Н: Добре, Сали, прие, че си била убита от тези индианци. Ще ми опишеш ли, моля те, какво точно чувстваше по време на смъртта?

П: Прилича на... сила... някаква... която ме издърпва от тялото ми.

Д-р Н: Издърпва те? Откъде?

П: Измъква ме през върха на главата ми.

Д-р Н: И какво Издърпва?

П: Ами, мен!

Д-р Н: Опиши ми какво означава "мен". Как изглежда това нещо, което си ти и което излиза от главата на твоето тяло?

П: (пауза) Като... мъничко кръгче. светлина... излъчва лъчи...

Д-р Н: Как излъчваш светлина?

П: От... моята енергия. Изглеждам някак си прозрачно бяла... душата ми...

Д-р Н: А тази светлинна енергия същата ли остава след като напуснеш тялото си?

П: (пауза) Сякаш пораствам малко... докато обикалям.

Д-р Н: Ако светлината се засилва, тогава как изглеждаш сега?

П:... Дребничка... тъничка... вися...

Д-р Н: На какво всъщност ти прилича процесът на излизане от тялото ти?

П: Ами, все едно, че си сменям кожата... като белене на банан. Просто губя тялото си с един замах!

Д-р Н: Чувството неприятно ли е?

П: О, не! Прекрасно е да се чувстваш толкова свободен, без повече болка, но... аз съм... объркана... Не очаквах, че ще умра... (В гласа на пациента ми се промъква тъга и аз искам от него да остане за още една минута съсредоточен върху своята душа, вместо върху това, което се случва на Земята с неговото тяло.)

Д-р Н: Разбирам, Сали. В момента се чувстваш малко променена като душа. Това е нормално в твоята ситуация поради всичко, през което току-що си преминала. Чуй ме и отговори на въпросите ми. Каза, че се носиш из въздуха. Можеш ли веднага след смъртта да се движиш свободно наоколо?

П: Странно е... все едно, че съм увиснала във въздуха, който не е точно въздух... няма никакви ограничения... нито гравитация... аз съм безтегловна.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че все едно си във вакуум?

П: Да... около мен няма нищо плътно. Няма препятствия, в които да се блъскаш..., аз се нося...

Д-р Н: Можеш ли да контролираш движенията си -къде отиваш?

П: Да... мога, до известна степен... но нещо ме... дърпа... към искрящата белота... толкова

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

е светло!

Д-р Н: Навсякъде ли яркостта на белотата е еднаква?

П: По-ярка е... надалеч от мен... малко по-тъмно бяло... сиво... по посока на тялото ми... (започва да плаче) о, бедното ми тяло... Още не съм готова да го напусна. (Пациентът се дърпа назад в стола си, като че ли се съпротивлява на нещо.)

Д-р Н: Всичко е наред, Сали, аз съм с теб. Искам да се отпуснеш и да ми кажеш дали силата, която те измъкна от главата ти в момента на смъртта, продължава да те дърпа и дали можеш да я спреш.

П: (пауза) Когато се освободих от тялото си, дърпа-нето намаля. Сега чувствам побутване... отдалечават ме от тялото ми... още не искам да тръгвам... но, нещо иска да тръгвам скоро...

Д-р Н: Разбирам, Сали, но предполагам, че научаваш, че можеш да упражняваш някакъв контрол. Как ще опишеш това нещо, което те дърпа?

П: ... Един вид магнетична... сила... но... искам да остана още малко...

Д-р Н: Може ли душата ти да се съпротивлява на това чувство за дърпане толкова дълго, колкото ти искаш?

П: (Настъпва дълга пауза, докато пациентът изглежда провежда вътрешен диалог със себе си в своя предишен живот като Сали.) Да, мога, ако наистина искам да остана. (Пациентът започва да плаче.) О, това, което онези диваци са направили на тялото ми, е ужасно. По цялата ми красива синя рокля има кръв... мъжът ми Уил се опитва да ме придържа и заедно с приятелите ни продължава да се бие срещу Киювите.

Забележка: Подсилвам представите за предпазен щит около този пациент, което е толкова важно, колкото и успокоителните процедури. Душата на Сали продължава да кръжи над тялото ѝ, докато аз придвижвам сцената напред във времето, когато индианците са прогонени от стрелците от дилижанса.

Д-р Н: Сали, какво прави мъжът ти веднага след атаката?

П: О, хубаво... той не е наранен... но... (с Тъга) държи тялото ми... плаче над мен... нищо не може да направи за мен, но като че ли още не го осъзнава. Аз съм студена, но ръцете му са обхванали лицето ми... целува ме.

Д-р Н: А ти какво правиш в този момент?

П: Аз съм над главата на Уил. Опитвам се да го утеша. Искам той да почувства, че любовта ми всъщност не си е отишла... Искам да узнае, че не ме е загубил завинаги и че ще го видя отново.

Д-р Н: Посланията ти достигат ли до него?

П: Изпитва толкова голяма скръб, но... долавя моята същност... знам го. Приятелите ни са около него... и те окончателно ни разделят... искат да поправят колите и отново да потеглят.

Д-р Н: Какво става сега с душата ти?

П: Продължавам да се съпротивлявам на усещането за дърпане... Искам да остана.

Д-р Н: На какво се дължи това?

П: Ами, знам, че съм мъртва... но още не съм готова да напусна Уил и... искам да видя как ме погребват.

Д-р Н: Виждаш ли или долавяш ли някакво друго духовно същество около себе си в този момент?

П: (пауза) Те са близо... скоро ще ги видя... чувствам тяхната любов, както искам и Уил да почувства моята... Те ме чакат, докато стана готова.

Д-р Н: С напредване на времето успяваш ли да успокоиш Уил?

П: Опитвам се да проникна в ума му.

Д-р Н: Успяваш ли?

П: (пауза) ... Мисля, че малко... той ме чувства... осъзнава... любовта...

Д-р Н: Добре, Сали, сега отново ще се придвижим относително по-напред във времето. Виждаш ли приятелите ти от дилижанса да поставят тялото ти в някакъв гроб?

П: (гласът му е по-уверен) Да, те ме погребяха. Време е да тръгвам... вече идват за мен... навлизам... в по-ярка светлина...

Обратно на това, в което много хора вярват, душите често проявяват слаб интерес към онова, което става с техните тела след настъпването на физическата смърт. Това не е безчувственост спрямо интимните ситуации и към хората, които оставят след себе си на Земята, а потвърждение от страна на тези души на безвъзвратността на смъртта. Те имат желание бързо да поемат своя път към красотата на духовния свят.

Много други души обаче искат да кръжат около мястото, където са умрели, обикновено в продължение на няколко земни дни след техните погребения. Както изглежда, за душите времето се движи с по-голяма скорост и дните на Земята за тях може да траят само няколко минути. Има различни мотивации за лутащата се душа. Например някой, който е бил заклан или убит неочаквано при нещастен случай, често не иска да си отиде веднага. Смятам, че тези души често са объркани или ядосани. Кръжащата душа е много характерно явление за смъртни случаи с млади хора.

За обикновената душа все още представлява шок рязкото откъсване от човешкото тяло, дори след дълго боледуване, и това също може да породи нежелание у душата да отпътува в момента на смъртта. За душата има и нещо символично в обичайния три до петдневен период на подготовка на погребението. Душите всъщност не изпитват нездраво любопитство да видят как ги погребват, защото емоциите в духовния свят не са същите като тези, които ние преживяваме тук, на Земята. И все пак смятам, че духовните същества са благодарни за почитта, отдавана в памет на техния физически живот от живите роднини и приятели.

Както видяхме в последния случай, има една основна причина, поради която много духове не желаят веднага да напуснат мястото на своята физическа смърт. Това се дължи на желанието да намерят връзка с ума на любимите си хора, за да ги утешат преди да навлязат навътре в духовния свят. Току-що умрелите не са опустошени от своята смърт, защото знаят, че отново ще видят онези, които остават на Земята, в духовния свят, а вероятно и по-късно, в други животи. От друга страна, опечалените на погребение в повечето случаи чувстват, че са загубили завинаги любим човек.

По време на хипноза моите пациенти действително си спомнят с неудовлетворение, че не са успели ефективно да използват енергията си, за да докоснат разума на дадено човешко същество, което е невъзприемчиво поради шока и скръбта. Емоционалната травма на живите може да завладее техния вътрешен разум до такава степен, че умствените им способности да общуват с душите да бъдат потиснати. Когато новоотделилата се душа намери начин да утеша живия - дори и за кратко - обикновено тя чувства удовлетворение и след това иска бързо да се отдалечи от Земяното астрално ниво.

Разполагам с типичен пример за духовно утешение от собствения си живот. Майка ми умря внезапно от сърдечен удар. По време на опелото сестра ми и аз бяхме потънали в такава тъга, че докато траеше церемонията, умовете ни се бяха вцепенили. Няколко часа по-късно ние се върнахме заедно със съпрузите си в празната къща на майка ми и решихме да починем - нещо, от което се нуждаехме. Приблизително по същото време сестра ми и аз трябва да сме достигнали до рецептивното Алфа състояние. Появявайки се в две различни стаи, майка ми проникна в нашия подсъзнателен ум като фантастичен повей от белота над главите ни. Тя протегна ръка и се усмихна, като показа по този начин, че приема смъртта и сегашното си благосъстояние. След това отплува. Този акт, който продължи само няколко секунди, беше един вид сбогуване, изпълнено със смисъл, и той ни позволи и на двамата да се отпуснем в нормален сън в Делта нивото.

Ние сме в състояние да усещаме успокояващото присъствие на душите на загубените

обичани хора, особено по време или веднага след погребенията. За да може духовното общуване да преодолее шока от скръбта, е необходимо да се опитате да отпуснете и прочистите своя ум, поне за кратко време. В тези моменти нашата възприемчивост към паранормални преживявания е по-отворена да приема положителни съобщения за любов, прошка, надежда, окуражаване и успокоението, че вашият любим човек е на добро място.

Когато една вдовица с малки деца ми казва: "Част от моя съпруг идва при мен в трудни моменти", аз и вярвам. Пациентите ми разказват, че като души те могат да помогнат на хората на Земята да свържат своя вътрешен разум със самия духовен свят. Както вярно са казали, хората не си отиват наистина, докато за тях си спомнят останалите на Земята. В следващите глави ще видите как специфичният спомен е отражение на нашата собствена душа, а колективните спомени са атомите чиста енергия за всички души. Смъртта не прекъсва нашата връзка с безсмъртните души на онези, които обичаме, просто защото са загубили физическата самоличност на тленното тяло. Въпреки многото си дейности, тези отделили се души все още могат да ни достигнат, когато ги повикаме.

Понякога някой разтревожен дух не желае да напусне Земята след физическата смърт. Това се дължи на някакъв неразрешен проблем, който е имал силно въздействие върху неговото съзнание. В тези необичайни случаи може да се получи помощ от по-висши наблюдаващи същества, които могат да помогнат в процеса на приспособяване от другата страна. Ние също разполагаме със средства да помогнем на разтревожените духове да напуснат Земята. Ще говоря по-подробно за обезпокоените души в Глава 4, но загадката на духовете, описани в книгите и филмите, до голяма степен е разбулена.

Как да се подготвим най-добре за собствената си смърт? Нашият живот може да бъде кратък или дълъг, може да сме здрави или болни, но идва време, когато всеки от нас трябва да се срещне със смъртта по начин, подходящ за нас. Ако сме прекарвали продължителна болест, водеща до смърт, ще имаме съответно време да подготвим ума си, след като първоначалният шок, отричане и депресия са отминали. Когато внезапно се изправим пред смъртта, умът бързо преминава през този вид прогресия. С приближаването на края на нашия физически живот всеки от нас придобива способността да се слее със своето по-висше съзнание. Поради духовното осъзнаване, умирането е най-лекият период от нашия живот, когато можем да почувстваме, че нашата душа е свързана с вечността на времето.

Въпреки че има много умиращи хора, които намират приемането за по-трудно от примирението, хората, които се грижат за умиращите и работят около тях казват, че малко преди края повечето хора са спокойни и откъснати от заобикалящата ги обстановка. Вярвам, че умиращите получават достъп до някакво върховно познание за вечното съзнание и това често проличава по техните лица. Много от тези хора осъзнават, че нещо всемирно ги очаква там, отвъд, и че то е добро.

Умиращите претърпяват метаморфозата на отделянето на техните души от приетото тяло. Хората възприемат смъртта като загуба на нашата жизнена сила, а всъщност истината е точно обратната. При смърт ние губим нашето тяло, но нашата вечна жизнена енергия се обединява със силата на божествената свръхдуша. Смъртта не е мрак, а светлина.

След като си припомнят преживяванията около предишни смърти, пациентите ми казват, че изпитват такова чувство на преоткрита свобода от техните земни тела, че са нетърпеливи да започнат своето духовно пътешествие към едно място на мир и интимност. От следващите случаи ще научим какъв е според тях животът в задгробния свят.

ВРАТА КЪМ ДУХОВНИЯ СВЯТ

Хиляди години народът на Месопотамия е вярвал, че вратите за влизане и излизане от рая лежат в противоположните краища на голямата крива на Млечния път, наричана Реката на душите. След смъртта душите трябвало да изчакат изгряващия вход на Стрелеца и есенното равноденствие, когато денят и нощта са равни. Прераждането на Земята можело да се

осъществи само по време на пролетното равноденствие при изгряването на Близнаци на тяхното нощно небе.

Моите пациенти ми разказват, че на практика преселението на душата е много по-лесно. Ефектът на тунела, който изпитват, когато напускат Земята, е порталът към духовния свят. Въпреки че душите напускат бързо своите тела, на мен ми се струва, че навлизането в духовния свят е внимателно обмислен процес. По-късно, когато се завръщаме на Земята в друг живот, пътят назад се описва като по-кратък.

В разказите на моите пациенти за разположението на тунела по отношение на Земята има известни вариации. Някои наскоро починали хора го виждат да се разкрива близо до тях над телата им, докато други споделят, че се издигат високо над Земята, преди да влязат в тунела. Във всички случаи обаче, промеждутъкът от време за достигане на този коридор е незначителен, след като душата напусне Земята. Ето и наблюденията на друг индивид върху това духовно местоположение:

Случай 3

Д-р Н: Сега напускаш тялото си. Виждаш как се отдалечаваш все повече и повече от мястото, където си умряла, отдалечаваш се от повърхността на Земята. Разкажи ми какво се случва с теб.

П: Първо... беше много светло... близо до Земята... сега е малко по-тъмно, защото съм влязла в тунел.

Д-р Н: Опиши ми този тунел.

П: Той е... пещера; неясен отвор... има малък кръг светлина в другия край.

Д-р Н: Добре, какво става след това?

П: Чувствам, че ме теглят... дърпат ме внимателно... мисля, че от мен се очаква да премина през този тунел... и аз го правя. Сега е по-скоро сиво, отколкото тъмно, защото яркият кръг се разширява пред мен. Все едно че... (Пациентът спира.)

Д-р Н: Продължавай.

П: Някой отпред ме вика...

Д-р Н: Позволи на кръга светлина в края на тунела да се разшири пред теб и продължи да обясняваш какво ти се случва.

П: Кръгът от светлина става много широк и... излизам от тунела. **Виждам...** неясен блясък... лека мъгла. Аз прониквам през нея.

Д-р Н: След като напуснеш тунела, какво друго се откроява в ума ти освен липсата на пълна визуална яснота?

П: (пациентката понижава глас) Това е толкова... спокойно... толкова тихо място... аз съм в земята на духовете...

Д-р Н: Имаш ли някакви други впечатления в този момент като душа?

П. Мисъл! Чувствам... мощта на мисълта навсякъде около мен. Аз...

Д-р Н: Просто се отпусни изцяло и позволи на впечатленията си да изплуват лесно, докато продължаваш да ми разказваш какво точно се случва с теб. Моля те, продължавай.

П. Ами, трудно е да го предадеш с думи, Долавям... мисли за любов... приятелство... съпричастие... и всичко това е съчетано с... предчувствие... все едно, че другите... ме очакват.

Д-р Н: Изпитваш ли чувство на сигурност, или си малко изплашена?

П: Не съм изплашена. Когато бях в тунела, бях по-... объркана. Да, чувствам се сигурно... Долавям мислите, които достигат до мен... внимание... загриженост. Странно е, но около мен има едно разбиране за това коя точно съм аз и защо сега съм тук.

Д-р Н: Виждаш ли около себе си някакви доказателства за това?

П: (тихо) Не, долавям го... навсякъде цари хармония на мисълта.

Д-р Н: Спомена за субстанции, подобни на облак, около теб веднага след като си напуснала тунела. Ти в небето над Земята ли си?

П: (пауза) Не, не е това, но изглежда, че плувам през облакоподобна материя, която е различна от Земята.

Д-р Н: Можеш ли изобщо да видиш Земята? Тя под теб ли е?

П: Може би, но не съм я виждала, откакто излязох от тунела.

Д-р Н: Усещаш ли се още свързана със Земята, може би чрез друго измерение?

П: Възможно е - да. В ума ми Земята изглежда близо... и аз все още се чувствам свързана със Земята... но знам, че съм в друго пространство.

Д-р Н: Какво още можеш да ми кажеш за сегашното си местоположение?

П: Все още е малко... тъмно... но вече излизам от тук.

Тази пациентка, която беше преведена през преживяванията, свързани със смъртта и тунела, продължава необезпокоявана да се приспособява душевно към нейното безтелесно състояние, докато се придвижва навътре в духовния свят. След известна първоначална несигурност, нейните първи предадени впечатления отразяват едно привлекателно усещане за благополучие. Това чувство е общо за всичките ми пациенти.

След като минат тунела, нашите души вече са преминали първата врата от своето пътешествие в духовния свят. Повечето сега напълно осъзнават, че не са умрели наистина, а просто са се освободили от бремето на едно земно тяло, което е умряло. С това осъзнаване идва и приемането на различните степени в зависимост от душата. Някои пациенти възприемат тази среда с постоянно удивление, докато други ми предават какво виждат по-р балистично. До голяма степен това зависи от тяхната относителна зрялост и от преживяванията през последния им живот. Най-често срещаната реакция, която съм наблюдавал, е въздишка на облекчение, последвана от нещо от рода на: "О, прекрасно, аз съм си отново у дома в това красиво място."

Съществуват такива високоразвити души, които толкова бързо излизат от своите тела, че много от описаното тук остава неизяснено, когато те се насочат към своите духовни местоназначения. Това са "професионалистите" и по мое мнение те са ограничено малцинство на Земята. Обикновената душа не се движи толкова бързо, а някои са и много нерешителни. Ако изключим редките случаи на силно обезпокоени души, които се борят да останат свързани с техните мъртви тела, смятам, че по-младите души с малко на брой минали прераждания са онези, които остават привързани към обкръжението на Земята дълго след смъртта.

Повечето от моите пациенти разказват, че когато излязат през изхода на тунела, нещата още известно време остават смътни. Мисля, че това се дължи на плътността на най-близкото астрално ниво, заобикалящо Земята, наречено от теософите *Kamaloka*. Следващият случай описва това пространство от гледна точка на един по-аналитичен пациент. Душата на този индивид демонстрира значителна наблюдателна проникателност по отношение на форма, цветове и вибриращи нива. Обикновено такива картинни физически описания на мои пациенти проникват по-надълбоко в духовния свят, след като те свикнат със средата.

Случай 4

Д-р Н: Опиши ми колкото е възможно по-подробно какво виждаш около себе, си докато се отдалечаваш от тунела.

П: Нещата са... подредени на слоеве.

Д-р Н: По какъв начин са подредени?

П: Ъ-ъ, нещо като... торта.

Д-р Н: Като използваш торта за сравнение, обясни ми какво имаш предвид?

П: Искам да кажа, че горната част на някои торти е малка, а долната им е широка. Не е същото, както когато преминавах през тунела. Виждам слоеве... нива от светлина... струва ми се, че са... полупрозрачни... извити...

Д-р Н: Струва ли ти се, че този духовен свят има плътна структура?

П: Точно това се опитвам да обясня. Не е плътен, въпреки че на пръв поглед може да ти се стори така. Той е на слоеве - всичките нива от светлина са преплетени в... напластени нишки.

Не искам да прозвучи, като че ли нещата не са симетрични - те са. Но виждам разлики в плътността и в пречупването на цветовете в слоевете. Освен това те се местят напред-назад. Винаги забелязвам това, когато отпътувам от Земята.

Д-р Н: Как мислиш, защо е така?

П: Не знам. Не съм го проектирал аз.

Д-р Н: От твоето описание си представям духовния свят като огромна намотка със слоеве от преливащи се участъци от върха към дъното.

П: Да, и тези участъци са закръглени - те се извиват далеч пред мен, докато се нося през тях.

Д-р Н: От мястото, от което наблюдаваш, можеш ли да ми кажеш нещо за различните цветове на слоевете?

П: Не съм казал, че слоевете имат някакъв основен цвят. Те всички са разновидности на бялото. Там, където отивам, е по-светло... по-ярко, отколкото там, където бях. Сега ме обгръща мъглива белота, която е много по-ярка, отколкото в тунела.

Д-р Н: Докато се носиш през тези духовни слоеве, душата ти нагоре или надолу се движи?

П: Нито едно от двете. Аз се движа през средата.

Д-р Н: Добре тогава, в този момент, когато се движиш напреко, виждаш ли духовния свят в линейни измерения, като линии и ъгли?

П: (пауза) За мен това е... преди всичко буйна, нематериална енергия, която прониква в слоевете чрез светли и тъмни нюанси на цветовете. Струва ми се, че нещо... ме придърпва към правилното ниво на пътуването и се опитва да ме успокои...

Д-р Н: По какъв начин?

П: Чувам звуци.

Д-р Н: Какви звуци?

П: ... Ехо... от музика... музикални трептения... със звън на камбани... вибриращи с моите движения... толкова е отпускато.

Д-р Н: Други хора определят тези звуци като вибриращи, подобни на резонанса от звука на камертон. Съгласен ли си с това описание?

П: (кима в съгласие) Да, това е... имам и спомен за мирис и вкус.

Д-р Н: Това означава ли, че нашите физически сетива се запазват след смъртта?

П: Да, споменът за тях... звуците вълни тук са толкова приятни... камбани... цигулки,... такова спокойствие.

Много пътници из духовния свят ми разказват за чувството на отпускане, породено от музикалните вибрации. Долавянето на шумове започва веднага след смъртта. Някои пациенти ми казват, че чуват бръмчене или жужене, веднага след като напуснат физическото си тяло. Това е подобно на звука, който човек чува, когато застане близо до телефон, и може да варира по сила преди душите да се откъснат от онова, което вярвам, че е земното астрално ниво. Хората казват, че чуват същите тези звуци, когато са под пълна упойка. Тези слаби, резониращи звуци стават по-мелодични, когато напускаме тунела. Тази музика удачно е наречена енергия на Вселената, тъй като съживява душата.

При пациенти, които говорят за духовно напластяване, споменавам вероятността да виждат астрални нива. В метафизичните съчинения сме чели много за нивата над Земята. Като се започне от древните индийски свещени книги, наречени Веди, последвани от по-късните източноправославни текстове, в исторически план астралните нива са представлявали поредица от нарастващи измерения над физическия, или материалния свят, които се преливат в духовното. В продължение на хиляди години хората са опознавали тези невидими области чрез медиативни, извънтелесни наблюдения на ума. Астралните нива са описвани и като по-малко плътни с отдалечаването от тежките влияния на Земята.

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

Следващият случай представя душа, която и след преминаването през духовния тунел продължава да се безпокои. Това е мъж, който умира на 36-годишна възраст от сърдечен удар на една улица в Чикаго през 1902 г. Той оставя след себе си семейство от малки деца и съпруга, които силно обича. Били са много бедни.

Случай 5

Д-р Н: Като пътуваш от другата страна на тунела, все още ли можеш да виждаш толкова ясно? П: Все още преминавам през тези... разпенени облаци около мен.

Д-р Н: Искам да измениш целия път през тях и да ми кажеш какво виждаш сега.

П: (пауза) О,... излязох от тях... Господи, това място е голямо! Толкова е светло и чисто - дори мирише хубаво. Виждам красив леден дворец.

Д-р Н: Разкажи ми повече.

П: (с удивление) Той е огромен... прилича на сияещ, искрящ кристал... около мен блестят цветни камъни.

Д-р Н: Когато каза кристал, си помислих, че става въпрос за светъл цвят.

П: Ами, преобладава сивото и бялото... но докато се нося напред, виждам и други цветове... мозайки... всички блестящи.

Д-р Н: Погледни в далечината от мястото на този леден дворец - виждаш ли някъде някакви граници? П: Не, това място е безкрайно... толкова величествено... и спокойно.

Д-р Н: Какво чувстваш точно сега?

П: Аз... не мога да му се радвам от все сърце... искам да отида по-нататък... Маги... (вдовицата на пациента)

Д-р Н: Виждам, че все още се тревожиш за живота в Чикаго, но това спъва ли твоето напредване в духовния свят?

П: (Пациентът рязко се изправя в стола.) *Господи!* Виждам водача ми да идва към мен - тя знае от какво **има** нужда.

Д-р Н: Кажи ми какво се случва между теб и водача ти.

П: Казвам й, че не мога да продължа... че трябва да знам дали Маги и децата ще бъдат добре.

Д-р Н: И какво ти отговаря твойт водач?

П: Тя ме успокоява, но аз съм твърде обременен.

Д-р Н: Какво й казваш?

П: (крещи) Казвам й: "Защо позволи това да се случи? Как можа да ми причиниш това? Накара ме да премина през такива болки и трудности с Маги, а сега прекъсна съвместния ни живот."

Д-р Н: Какво прави водачът ти?

П: Опитва се да ме утеши. Казва ми, че съм се справил добре и че ще видя, че съм изминал предопределения ми земен път.

Д-р Н: Приемаш ли това, което казва?

П: (пауза) В ума ми... постъпва информация... за бъдещето на Земята... че семейството ще продължи без мен.» приемайки, че мен ме няма... ще се справят... и всички ние ще се видим отново.

Д-р Н: И това как те кара да се чувстваш?

П: Чувствам... спокойствие... (с въздишка)... вече съм готов да тръгна.

Преди да разгледам значението на Случай 5 във връзка със срещата с неговия водач, искам да спомена интерпретацията на този мъж за духовния свят като леден дворец. По-нататък пациентите ми ще разкажат, че са видели в духовния свят сгради и че са били в мебелирани стаи. Само по себе си състоянието на хипноза не поражда тези образи. Логично би било хората да не си спомнят такива физически структури в един нематериален свят, освен ако не приемем, че тези сцени от естествената за Земята обстановка са предназначени да спомогнат за

преходния период и приспособяването на душата след физическата смърт. Тези гледки имат индивидуално значение за всяка душа, общувала с мен, като всички те са повлияни от своите земни преживявания.

Когато в духовния свят душите виждат образи, които се свързват с места, където са живели или които са посетили на Земята, за това си има причина. Душите виждат незабравения дом, училище, градина, планина или морски бряг, защото една доброжелателна сила позволява на земните миражи на познати неща да ни успокоят. Нашите планетарни спомени никога не умират - те ромолят завинаги в душата-разум, носени на крилете на въображаеми сънища, точно както в човешкия ум се появяват представите за духовния свят.

Изпитвам удоволствие да слушам за първите впечатления на пациентите за духовния свят. Когато се завръщат в това обожавано място след отсъствие, хората може да виждат поля с диви цветя, крепостни кули, извисяващи се в далечината, или дъги под открито небе. За завръщащата се душа тези първи безплътни земни сцени от духовния свят изглежда не се променят значително през периодите на живот, въпреки че между описанията на отделните пациенти има разлики. Открих, че след като пациентът в транс продължи да навлиза все по-навътре в духовния свят, за да опише функционалните аспекти на духовния живот, неговите коментари стават еднакви с тези на другите пациенти.

Случаят, който току-що разгледах, може да бъде описан като съвсем несигурен дух, свързан тясно със своята душевна спътница Маги, която е оставил след себе си. Няма спор, че някои души действително носят негативния багаж от труден предишен живот по-дълго, отколкото други, въпреки успокояващите влияния на духовния свят. Хората са склонни да мислят, че при смъртта всички души стават всезнаещи. Това не е напълно вярно, защото периодите на приспособяване са различни. Времето за приспособяване на душата зависи от обстоятелствата около смъртта, привързаността на всяка душа към спомените за живота, който току-що е свършил, и нивото на напредък.

Често, когато един млад живот приключва внезапно, по време на регресия долавям гняв. Душите, навлизащи отново в духовния свят при тези условия често, са объркани и смутени от това, че напускат хора, които обичат, без да са ги предупредили. Те не са подготвени за смъртта и, непосредствено след като напуснат телата си, някои от тях се чувстват тъжни и ограбени.

Ако една душа е била травмизирана от недовършена работа, първото същество, което вижда веднага след смъртта, обикновено е нейният водач. Тези високо надарени духовни учители са подготвени да поемат първоначалния удар от неудовлетвореността на душата в резултат на ненавременната смърт. В края на краищата Случай 5 ще се приспособи добре към духовния свят като позволи на своя водач да му помогне при колебанията по време на неговия предстоящ път.

Разбрал съм, че нашите водачи не насърчават пълното подреждане на мислите още при духовната врата. Има по-подходящи моменти и места за детайлното преглеждане на научените кармични уроци, включващи живота и смъртта, които ще опиша по-късно. Водачът в Случай 5 предложи кратка, бързо протичаща визуализация на земното време като средство да успокои този мъж за бъдещето на неговите жена и деца, за да може той да продължи с по-голяма готовност своя път.

Независимо от състоянието на ума им веднага след смъртта, пациентите ми са изпълнени с удивление от преоткритите чудеса на духовния свят. Обикновено това чувство е съчетано с еуфория, защото техните земни грижи остават зад гърба им - особено физическата болка. Преди всичко духовният свят представлява място на върховен покой за пътуващата душа. Въпреки че отначало може да ни се стори, че веднага след смъртта оставаме сами, ние не сме изолирани или без помощ. Невидими разумни енергийни сили напътстват всеки от нас при преминаването ни през вратата.

Новопристигналите в духовния свят имат малко време да се носят наоколо, чудейки се

къде са или какво ще стане след това с тях. Нашите водачи и известен брой духовни спътници и приятели ни чакат да затворим вратата, за да изразят своето внимание и обич и да ни уверят, че всичко е наред. Всъщност, ние чувстваме тяхното присъствие още от момента на смъртта, защото първоначалното ни приспособяване до голяма степен зависи от влиянието на тези любезни същества върху нашата завръщаща се душа.

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

След като неочакваната среща с приятелски настроените духове, които ни посрещат след смъртта, е толкова важна, как можем да ги разпознаем? Откривам пълно единомислие в мненията на пациентите под хипноза относно това как изглеждат душите в духовния свят. Душата може да се представи като маса от енергия, но както изглежда, неорганичната енергия на душата е в състояние да прояви човешки характеристики. Когато общуват помежду си, душите често използват своята способност да се представят под образи от минали животи. Представянето като образ от човешкия живот е само едно от многобройните проявления, които могат да приемат душите от своята основна енергийна субстанция. По-нататък, в Глава 6, ще изясня друга характеристика на самоличността на душата - притежаването на аура с определен цвят.

Повечето от пациентите ми казват, че първото лице, което виждат в духовния свят, е техният личен водач. Обаче след някой живот можем да бъдем посрещнати и от духовен спътник. Водачите и духовните спътници не са едно и също лице. Ако пред новодошлата душа се появи роднина или близък приятел от предишния живот, техният обичаен водач може да не присъства на сцената. Открил съм, че обикновено водачите са някъде наблизо и направляват пристигането на новодошлия по свой собствен начин. Душата в следващия случай току-що е преминала през духовната врата и е посрещната от напреднало същество, което очевидно е имало тясна връзка с пациентката по време на няколко последователни прераждания. Въпреки че това същество, съпътстващо душата, не е основният водач на моята пациентка, то е там, за да я посрещне с добре дошла, да я окуражи и обгради с любов.

Случай 6

Д-р Н: Какво виждаш около себе си?

П: Все едно че... се нося по... чисто бял пясък... който се мести около мен... аз съм под един огромен плажен чадър - с ярко оцветени ивици - всички те са във вид на пара, но са свързани една с друга...

Д-р Н: Някой посреща ли те?

П: (пауза) ... Мислех, че съм сама... но... (дълго се колебае) в далечината... тъ-тъ... светлина... бързо се доближава към мен... о, Боже мой!

Д-р Н: Какво е това?

П: (развълнувано) Чичо Чарли! (високо) Чичо Чарли, тук съм!

Д-р Н: Защо точно този човек идва да те посрещне пръв?

П: (разсеяно, отдалечено) Чичо Чарли, толкова много ми липсваше.

Д-р Н: (повтарям въпроса си)

П: Защото го обичах най-много от всичките си роднини. Той умря, когато бях малка, и никога не можах да го забравя. (Най-скорошният предишен живот на тази пациентка е протекъл в една ферма в Небраска.)

Д-р Н: Откъде разбра, че това е чичо Чарли? Притежава ли белези, които разпознаваш?

П: (Пациентът се върти в стола си развълнувано.) Разбира се, разбира се, точно както си го спомням - весел, мил, обичлив - той е до мен. (смее се тихичко)

Д-р Н: Кое е толкова смешно? .

П: Чичо Чарли е точно толкова дебел, колкото си беше и преди.

Д-р Н: И какво прави след това?

П. Усмивва се и ми подава ръка...

Д-р Н: Това означава ли, че той има някакво тяло с ръце?

П: (смее се) Ами, и да, и не. И аз, и той се носим във въздуха. Образът му... се оформя в ума ми... и онова, което долавям най-ясно... е ръката му, която се протяга към мен.

Д-р Н: Защо ти подава ръка - един толкова материалистичен жест?

П: (пауза) За да ме... успокои... за да ме поведе... навътре в светлината.

Д-р Н: А ти какво правиш?

П: Тръгвам с него и си мислим за приятното време, което прекарахме заедно в игри из ливадата на фермата.

Д-р Н: И той прави така, че да видиш всичко това в ума си, за да разбереш кой е той?

П: Да... такъв, какъвто го познавах в последния си живот... за да не се уплаша. Той знае, че все още съм малко шокирана от смъртта си. (Пациентката бе починала внезапно в автомобилна катастрофа.)

Д-р Н: В такъв случай веднага след смъртта, независимо през колко смърти сме преминали в други животи, е възможно да сме малко ужасени, докато отново привикнем с духовния свят?

П: Това не е точно страх - не е това - по-скоро, може би, съм малко неспокойна. Всеки път е различно. Катастрофата с колата ме свари неподготвена. Все още съм малко объркана.

Д-р Н: Добре, нека се придвижим малко по-напред. Какво прави чичо Чарли сега?

П: Води ме към... мястото, където трябва да отида...

Д-р Н: Ще се прехвърлим там, когато отброя до три. Едно-две-три! Кажете ми какво става.

П: (дълга пауза)... Има... и други хора наоколо... и те изглеждат... приятелски настроени... докато се приближавам... изглежда искат да се присъединя към тях...

Д-р Н: Продължи да се движиш към тях. Имаш ли впечатлението, че може би те очакват?

П: (признание) Да! Всъщност, аз осъзнавам, че съм била с тях преди... (пауза) Не, не си тръгвай!

Д-р Н: Какво става сега?

П: (много разстроена) Чичо Чарли ме напуска. Защо си отива?

Д-р Н: (Прекъсвам диалога, за да използвам при създаването се обстоятелства стандартните техники за успокояване и след това продължавам.) Проникни в нещата чрез вътрешния си разум. Трябва да разбереш защо чичо Чарли те напуска в този момент?

П: (по-спокойно, но със съжаление) Да... той обитава... място, различно от моето... той просто е дошъл да ме посрещне... да ме доведе тук.

Д-р Н: Мисля, че разбирам. Задачата на чичо Чарли е била да те посрещне пръв след твоята смърт и да види дали си добре. Бих искал да знам дали сега се чувстваш по-добре и по-уютно.

П: Да, така е. Затова чичо Чарли ме остави с другите.

Едно интересно явление, свързано с духовния свят, е обстоятелството, че хора, които са играли важна роля в нашия живот, винаги са в състояние да ни поздравят, дори ако вече живеят друг живот в ново тяло. Това явление ще бъде обяснено в Шеста глава. В Глава 10 ще проуча способността на душите да разделят своята духовна същност, така че да могат да обитават едновременно повече от едно тяло на Земята.

Обикновено при такова стечение на обстоятелствата при пътуването на душата, бремето на донесените от Земята физически и душевни тревоги отслабва по две причини. Първо, свидетелството за внимателно направляван ред и хармония в духовния свят е възвърнало спомена за това какво сме оставили след себе си преди да изберем живот във физически облик. Второ, срещата с хора, за които сме смятали, че никога повече няма да видим след като са умрели на Земята, оказва поразително въздействие. Ето още един пример.

Случай 7

Д-р Н: Сега, след като успя да се приспособиш към заобикалящата те среда в духовния

свят, кажи ми какво въздействие оказва това място върху теб.

П: То е толкова... топло и успокояващо. Чувствам облекчение, че съм далеч от Земята. Искам просто да остана тук завинаги. Няма напрежение, нито грижи, само чувство за благополучие. Аз просто се нося... колко е красиво...

Д-р Н: Както се носиш в пространството, преминавайки през духовната врата, какво е следващото ти по-значително впечатление?

П: (пауза) Че всичко ми е познато.

Д-р Н: Кое ти е познато?

П: (след известно колебание) Ами... мисля, че... хората... приятелите... са тук.

Д-р Н: Чувстваш ли, че познаваш тези хора от Земята?

П: Аз... долавям тяхното присъствие... хора, които съм познавала...

Д-р Н: Добре, продължи да се движиш напред. Какво виждаш след това?

П: Светлини... меки... приличат на облак.

Д-р Н: Тези светлини същите ли остават, докато ти се движиш?

П: Не, те се увеличават... топчици от енергия... и аз знам, че това са хора!

Д-р Н: Ти ли се движиш към тях, или те идват към теб?

П: Ние се приближаваме бавно едни към други, но аз се движа по-бавно от тях, защото,, не знам какво да правя...

Д-р Н: Просто се отпусни и продължи да плаваш, като ми съобщаваш за всичко, което виждаш.

П: (пауза) Сега виждам полуоформени човешки форми - само от кръста нагоре. Техните очертания също са прозрачни... мога да гледам през тях.

Д-р Н: Виждаш ли някакви черти-в тези форми?

П: (неспокойно) *Очи*

Д-р Н: Виждаш само очи?

П: ... Устата е само загатната - изобщо не се забелязва, (разтревожено) Очите вече са навсякъде около мен... приближават се...

Д-р Н: Всяко същество по две очи ли има?

П: Точно така.

Д-р Н: Тези очи имат ли ирис и зеница като при човешките очи?

П: Не... различни са... те са... по-големи... с черни орбити... разпръскват светлина... към мен... мисли... (след това с въздишка на успокоение) О-о!

Д-р Н: Продължавай.

П: Започвам да ги разпознавам - те изпращат образи към моя ум - мисли за тях самите и... формите се променят... в хора!

Д-р Н: Хора с физически човешки черти?

П: Да. Я... виж ти! Това е *той*.

Д-р Н: Какво виждаш?

П: (Започва едновременно да се смее и да плаче.) Мисля, че е... *да* - това е Лада - той е най-отпред, пред всички - той е първият, когото наистина виждам... *Лари, Лари*.

Д-р Н: (след като давам възможност на пациентката да се поуспокои) Това духовно същество Лари е пред множеството хора, които познаваш?

П: Да, сега виждам, че онези, които най-много искам да видя, са отпред... някои от другите ми приятели са назад.

Д-р Н: Можеш ли всичките да ги видиш ясно?

П: Не, онези отзад са... замъглени... отдалечени... но долавям тяхното присъствие. Лари е отпред... приближава се към мен... *Лари*.

Д-р Н: Лари е съпругът ти от последния ти живот, за който ми разказа по-рано, така ли?

П: (Пациентката прави рязко движение напред.) Да - живяхме толкова добре заедно - Гюнтер

беше толкова силен - всички от семейството му бяха против нашата женитба - Жан дезертира от флотата, за да ме измъкне от мизерията, в която живеех в Марсилия - винаги ме е желал...

Тази пациентка е толкова развълнувана, че предишните ѝ животи ваят един върху друг. Лари, Гюнтер и Жан са бивши нейни съпрузи, но вплътени в един и същ духовен спътник. Бях доволен, че по време на сеансите по-рано, преди да стигнем до тези спомени от духовния свят, успяхме да открием кои са тези хора. Освен Лари, нейният най-скорошен съпруг американец, Жан е бил френски моряк от XIX век, а Гюнтер е бил син на немски аристократи, живели през XVIII век.

Д-р Н: Какво правите двамата точно сега?

П: Прегръщаме се.

Д-р Н: Ако в този момент трети човек ви гледаше как се прегръщате, какво щеше да види?

П: (няма отговор)

Д-р Н: (Пациентката е толкова погълната от сцената между нея и духовния ѝ спътник, че по лицето ѝ потичат сълзи. Изчаквам за малко и след това опитвам отново.) Как ще изглеждате ти и Лари на някой, който ви наблюдава в духовния свят в този момент?

П: Мисля, че ще види... две маси от ярка светлина, които се въртят една около друга... (Пациентката започва да се успокоява и аз ѝ помагам да попие сълзите от лицето си с хартиена кърпичка.)

Д-р Н: Какво изразява това въртене? П: Ние се притискаме един към друг... даваме израз на любовта си... свързваме се... това ни прави щастливи...

Д-р Н: След като срещна духовния си спътник, какво става след това?

П: (Пациентката стисва здраво облегалките на шезлонга.) О - те всички са тук - преди само ги долавях. Сега и други се приближават към мен.

Д-р Н: И това става, след като съпругът ти дойде близо до теб?

П: Да... *Майка ми*. Идва към мен... Толкова ми липсваше... о, мамо... (Пациентката отново започва да плаче.)

Д-р Н: Добре...

П: О, моля те, не ми задавай никакви въпроси сега - искам да се насладя на това... (Изглежда пациентката започва да води мълчалив разговор с майка си от последния живот.)

Д-р Н: (изчаквам една минута) Сега, знам, че се радваш на тази среща, но имам нужда от помощта ти, за да разбера какво става.

П: (с отвлечен глас) Ние... ние просто се държим една друга... толкова е хубаво отново да съм с нея...

Д-р Н: Как успявате да се държите, след като нямате тела?

П: (с въздишка на раздразнение спрямо мен) Обгръщаме се в светлина, естествено.

Д-р Н: Кажете ми, какво е усещането за духовете?

П: Все едно че си загърнат в ярко осветено одеало от любов.

Д-р Н: Разбирам, тогава...

П: (Пациентката ме прекъсва като започва силно да се смее, разпознавайки някого) *Тим!*... това е брат ми - умря толкова млад (удавил се е на 14-годишна възраст през последния ѝ живот). Чудесно е, че го виждам тук. (Пациентката маха с ръка.) И най-добрата ми приятелка Уилма - от съседната къща - смеем се заедно на момчетата, както правехме, когато седяхме на нейния таван.

Д-р Н: (след като пациентката споменава леля си и други двама свои приятели) Как мислиш, как се определя в каква последователност да идват всички тези хора, които те поздравяват?

П: (пауза) Ами, зависи от това какво сме означавали един за друг - какво друго?

Д-р Н: И с някои ти си живяла много животи, докато с други вероятно си била само в

един или два?

П: Да,, най-много съм живяла с моя съпруг.

Д-р Н: Виждаш ли някъде наоколо водача си?

П: Той е тук. Виждам го да се понася насам. Той също познава някои от моите приятели...

Д-р Н: Защо наричаш водача си "него"?

П: Всички ние показваме от себе си онова, което искаме. Той винаги установява връзка с мен под образа на мъж. Това е правилно и съвсем естествено.

Д-р Н: Той през всичките ти животи ли те е наглеждал?

П: Разбира се, и след смъртта също... тук, и той винаги ме пази.

Групата по нашето посрещане е планирана още преди навлизането ни в духовния свят. Този случай демонстрира какво ободрително въздействие могат да окажат познатите лица върху новопристигналата по-млада душа. Тук присъстват различен брой същества, които чакат на групи да поздравят душата след всеки живот. Научих, че нашите духовни приятели не оставят нищо на случайността и знаят точно кога да ни очакват и къде да ни посрещнат при пристигането ни в духовния свят, независимо че броят на посрещачите варира в зависимост от специалните нужди на душата.

Често някое същество от значение за нас ще ни чака малко пред другите, които искат да са наблизко, когато преминаваме през вратата. Големината на приветстващите групи не само се променя за всеки след всеки негов живот, но и се намалява драстично почти до минимум за по-напредналите души, които не се нуждаят толкова много от духовна утеха. Случай 9 в края на тази глава е пример за такъв вид духовен преход.

Случай 6 и 7 представят един от трите начина, по които новопристигналите души биват приети обратно в духовния свят. Скоро след смъртта си тези две души са били посрещнати от едно главно същество, последвано от други, които имат все по-слабо влияние. В Случай 7 хората бяха разпознати по-бързо, отколкото в Случай 6. Когато срещнем такава група от духове веднага след смъртта си, откриваме, че това са наши съпрузи, родители, баби и дядовци, братя, сестри, чичовци, лели, братовчеди и скъпи приятели от предишните ни животи. По време на този етап от духовния преход на мои пациенти съм ставал свидетел на сърцераздирателни сцени, изпълнени с емоции и болка от раздялата.

Емоционалните срещи между душите на този етап от духовния път са само прелюдия към окончателното заемане на нашето място в специфична група същества с еднакво ниво на зрялост. Тези срещи предизвикват у пациента, чийто спомени оживяват в свръхсъзнанието му, друг вид емоционална еуфория. Духовните организационни приготовления, включващи това как се формират групите и как се съчетават с други същества, ще бъдат описани в следващите глави.

Засега е важно да разберем, че приветстващите същества може и да *не* са част от нашата конкретна учебна група в духовния свят. Това се дължи на факта, че всички хора, които са близки с нас в нашите животи, не са на едно и също ниво на развитие. Това, че от обич и доброта избират да ни посрещнат веднага след смъртта, не означава, че когато пристигнем *в*-крайната цел на това пътуване, всички те ще бъдат част от нашата духовна учебна група.

В Случай 6 например, чичо Чарли явно е по-напреднала душа от моята пациентка и може дори да действа като духовен водач. За мен беше очевидно, че една от основните задачи на душата на чичо Чарли е била да помогне на Случай 6 като дете през живота, който току-що беше приключил, и той отново поема отговорността за моята пациентка веднага след смъртта ѝ. В Случай 7 първият важен контакт беше с Лари, истински духовен спътник на същото ниво като тази пациентка. Забележете също, че в Случай 7 духовният водач на моята пациентка не стоеше на видно място сред бившите ѝ роднини и приятели. След разкриване на сцената обаче, се появиха белези за присъствието на духовен водач, който ръководи целия процес на срещата,

докато стои на заден план. Виждал съм това в много случаи.

Вторият начин, по който биваме посрещнати веднага след смъртта, включва спокойна, изпълнена със смисъл среща с духовния ни водач, по време на която в непосредствена близост не се появява никой друг, както е в Случай 5, Случай 8 хвърля допълнителна светлина върху този вид посрещане. Какъв тип посрещане след смъртта ще преживеем изглежда зависи от конкретния стил на нашия духовен водач, както и от потребностите на нашия индивидуален характер. Открил съм, че продължителността на тази първа среща с нашия духовен водач се променя след всеки живот в зависимост от обстоятелствата, при които той е протекъл.

Случай 8 показва много близките взаимоотношения между хората и техните духовни водачи. Имената на много водачи звучат странно, докато други са съвсем обикновени. Намирам за интересен факта, че старомодният религиозен израз "да имаш свой ангел-хранител" сега се използва в метафизичен смисъл за обозначаване на съпричастващ дух. Честно казано, това е израз, който някога омаловажавах като глупаво използван за самозалъгване и представляващ остаряла митология, скарана с модерния свят. Вече нямам такова отношение към ангелите-хранители.

Пациентите постоянно ми повтарят, че сама по себе си душата е андрогинна, но едновременно с това те декларират, че полът не е фактор без значение. Разбрал съм, че всички души могат да пораздат в ума на други същества впечатлението, че са мъж или жена като един вид предпочитана самоличност и те често го правят. Случаи 6 и 7 показват колко е важно за новопристигналата душа да види познати "лица", идентифицирани по род. Това се отнася и за следващия случай. Друга причина, поради която избрах Случай 8, е за да покажа как и защо душите избират да се проявят визуално в човешки облик пред другите от духовния свят.

Случай 8

Д-р Н: Току-що започна реално да напускаш астралното ниво на Земята и навлизаш все по-навътре и по-навътре в духовния свят. Искам да ми кажеш какво чувстваш.

П: Тишината... толкова е спокойно...

Д-р Н: Идва ли някой да те посрещне?

П: Да, приятелката ми Рашел. Тя винаги е тук, когато умира.

Д-р Н: Рашел твоя духовна спътница, която е била с теб в други животи ли е, или е някой, който стои винаги тук?

П: (с известно възмущение) Тя не стои *винаги* тук.

Не, тя е често с мен - в ума ми - когато имам нужда от нея. Тя е моят единствен пазител (казано е с гордост и чувство за собственост).

Забележка: Характерните свойства на водачите, отличаващи ги от духовните спътници и другите поддържащи същества, ще бъдат изследвани в Глава 8.

Д-р Н: Защо говориш за това същество в женски род? Не се ли предполага, че духовете са безполови?

П: Точно така - в буквален смисъл, защото можем да принадлежим и към двата пола. Рашел иска да ми се представи под образа на жена при визуалното разпознаване и в нейния ум се проектира същия образ.

Д-р Н: Ограничени ли сте само в мъжкия или женския пол по време на своето духовно съществуване?

П: Има периоди от нашето съществуване като души, когато сме предразположени повече към един род, отколкото към друг. Накрая предпочитанията се изравняват.

Д-р Н: Би ли ми описал как всъщност изглежда душата на Рашел в този момент?

П: (тихо) Сравнително млада жена... както си я спомням най-добре... дребна, с деликатни черти... с решително изражение на лицето... толкова много познание и любов.

Д-р Н: В такъв случай познаваш Рашел от Земята?

П: (отговаря с носталгия) Някога, преди много време, тя беше близо до мен в живота...

сега е моят пазител.

Д-р Н: И какво чувстваш, когато я гледаш?

П: Нежност... спокойствие... любов...

Д-р Н: Ти и Рашел наистина ли се гледате с очи по начина, по който го правят хората?

П: (колебае се) До известна степен... но е по-различно. Можеш да видиш разума зад онова, което приемаме за очи, защото с това го свързваме на Земята. Разбира се, можем да правим същите неща като хората на Земята...

Д-р Н: Какво можеш да правиш с очите си на Земята, което може да бъде направено и в духовния свят?

П: Когато на Земята погледнеш в очите на определен човек - дори и на хора, които си срещнал случайно - и видиш светлина, която познаваш отпреди... ами, това ти говори нещо за тях. Като човешко същество ти не знаеш защо - но душата си спомня.

Забележка: От много пациенти съм чувал, че светлината на духовната самоличност се отразява в човешките очи на духовен спътник по различни начини. Що се отнася до мен, само веднъж в живота си съзнателно съм преживял подобно разпознаване и то беше, когато видях за пръв път жена си. Ефектът беше поразителен и малко мистериозен.

Д-р Н: Казваш, че на Земята понякога, когато двама души се гледат един друг, могат да почувстват, че се познават отпреди?

П: Да, всеки го знае.

Д-р Н: Нека да се върнем към Рашел в духовния свят. Ако твоят пазител не беше проектирал себе си в образ с човешка форма, щеше ли да я разпознаеш по някакъв начин?

П: Естествено ние можем винаги да се идентифицираме посредством разума си. Но по този начин е по-приятно. Знам, че звучи налудничаво, но това е... нещо социално... виждането на познато лице те кара да се чувстваш като у дома си.

Д-р Н: Значи е приятно да видиш човешки черти на хора, които си познавал в предишни животи, особено в периода на приспособяване, веднага след като си напуснал Земята?

П: Аха, иначе в началото се чувстваш малко объркан... самотен... а може би и смутен... когато за пръв път се връщам отново, това, че виждам хората такива, каквито са били, ми помага да свикна с нещата тук по-бързо и срещата с Рашел винаги ми помага.

Д-р Н: Начин за повторното ти приспособяване към духовния свят ли е представянето на Рашел в човешки облик веднага след всяка твоя смърт на Земята?

П: (с жар) О, да - така е! Тя ми дава сигурност. Чувствам се по-добре, когато видя и други, които познавам отпреди...

Д-р Н: Говориш ли на тези хора? П: Никой не говори, ние общуваме чрез мислите си. Д-р Н: Телепатично?

П: Да.

Д-р Н: Възможно ли е душите да водят лични разговори, които да не могат да бъдат възприети от другите по телепатичен път?

П: (пауза)... Когато става въпрос за интимни неща - да.

Д-р Н: Как става това?

П: Чрез допир - нарича се допирно общуване.

Забележка: Когато два духа се приближат много близо един до друг, те се свързват, а пациентите ми казват, че могат да изпращат лични мисли чрез допир, който преминава между тях като "електрически звукови импулси". В повечето случаи пациентите под хипноза не желаят да говорят за тези лични тайни.

Д-р Н: Можеш ли да ми разясниш как ти като душа проектираш човешки черти?

П: От... моята маса от енергия... просто мисля за чертите, които искам... но не мога да ти кажа как придобивам способността да правя това. ¹

Д-р Н: Добре тогава, можеш ли да ми кажеш защо ти и другите души проектирате

определени белези по различно време?

П: (дълга пауза) Зависи от това къде се намиращ в своето преместване тук... когато видиш друг... и състоянието на ума ти.

Д-р Н: Точно до това искам да се добера. Разкажи ми нещо повече за разпознаването.

П: Виждаш ли, разпознаването зависи от... чувствата на дадения човек, когото срещаш тук. Те ще ти покажат това, което искат да видиш от тях и което мислят, че ти искаш да видиш. Зависи и от обстоятелствата около вашата среща.

Д-р Н: Можеш ли да бъдеш по-конкретен? Как различните обстоятелства могат да накарат енергийните форми да се материализират по определен начин спрямо други духове?

П: Има разлика между това дали си на тяхна територия, или на своя. На дадено място те могат да решат да ти покажат едни белези, докато на друго място можеш да видиш нещо друго.

Забележка: Духовната "територия" ще бъде обяснена по-нататък, след като навлезем навътре в духовния свят.

Д-р Н: Да не би да ми казваш, че на вратата към духовния свят душата може да ти покаже един образ, а по-късно, в различна ситуация - друг?

П: Точно така.

Д-р Н: Защо?

П: Както ти казвах, начинът, по който се представяме на другите, до голяма степен зависи от това как се чувстваме в този момент... какви взаимоотношения имаме с определен човек и къде се намираме.

Д-р Н: Моля те, поправи ме, ако съм разбрал нещо неправилно. Самоличността, която душите представят на другите, зависи от времето и мястото в духовния свят, а също и от настроението, а може би и от психическото състояние на ума в момента, когато се срещат?

П: Разбира се, и това е двупосочен процес... взаимно свързване.

Д-р Н: Тогава как можем да видим истинския характер на съзнанието на душата при всичките тези промени в образа на всяка една душа?

П: (смее се) Образът, който проектираш, никога не скрива от останалите кой в действителност си ти. Във всеки случай това не е същият вид емоция, която знаем от Земята. Тук това е по-... абстрактно. Причината, поради която ние проектираме определени черти и мисли... се дължи на... потвърждаването на идеи.

Д-р Н: Идеи ? Имаш пред вид твоите чувства по това време?

П: Да... до известна степен... защото тези човешки черти са били част от нашия физически живот на друго място, когато сме откривали нещата... и сме развивали идеи... за нас всичко това е... цялост, която използваме тук.

Д-р Н: Добре, ако във всеки от нашите предишни животи сме имали различни лица, кое от тях приемаме между животите?

П: Смесваме ги. Приемаме онези черти, които човекът, който виждаш, ще отъждестви най-пълно с теб, в зависимост от това за какво говориш с него.

Д-р Н: А какво ще кажеш за общуване без проектирани черти?

П: Разбира се, правим и това - нормално е.- но мислено аз се свързвам с хората по-бързо, когато има и черти.

Д-р Н: Одобряваш ли проектирането на точно определени черти на лицето?

П: Хмм... харесвам лица с мустаци... с изсечена челюст...

Д-р Н: Имаш предвид, когато си бил Джеф Танър, каубоят от Тексас, от живота, който обсъждахме по-рано?

П: (смее се) Точно така - и в други животи съм имал лице като на Джеф.

Д-р Н: Но защо Джеф? Само защото ти си бил той в последния си живот?

П: Не, чувствам се добре като Джеф. Това беше един щастлив, простичък живот. По дяволите, изглеждах страхотно! Лицето ми приличаше на онези от рекламите за цигари, които

си виждал по шосетата. (подсмихва се) Харесва ми да се перча с дългите си, извити нагоре мустаци като Джеф.

Д-р Н: Но това е само един живот. Хора, които не са били свързани с теб в този живот, може да не те разпознаят тук.

П: О, много скоро ще разберат, че съм аз. Можех да се променя в нещо друго, но точно сега най-много се харесвам като Джеф.

Д-р Н: Това ни връща към обяснението ти, че в действителност всички ние имаме само една самоличност, независимо от броя на черти на лицето, които можем да проектираме като души?

П: Аха, виждаш хората такива, каквито са в действителност. Някои искат да покажат само най-добрата си страна, за да не си помислиш нещо лошо за тях - те не разбират, че е важно онова, към което се стремиш, а не това как изглеждаш. Пада голям смях за това как духовете мислят, че трябва да изглеждат, като дори приемат лица, каквито никога не са притежавали на Земята, но в това няма нищо лошо.

Д-р Н: Тогава говорим за по-незрелите души, така ли?

П: Да, обикновено. Те могат да се заяждат... ние не осъждаме... накрая ще се оправят.

Д-р Н: Възприемам духовния свят като място на върховно всезнаещо разумно съзнание, а ти го правиш да изглежда, като че душите имат настроения и са суетни, все едно че са отново на Земята?

П: (избухва в смях) Хората са си хора, независимо как гледат на своя физически свят.

Д-р Н: О, виждал ли си души, които са били и на други планети освен Земята?

П: (пауза) От време навреме...

Д-р Н: Какви са чертите на души от други планети, а не от Земята?

П: (уклончиво) Аз съм... един вид верен на своите хора, но при общуване можем да приемаме каквито си искаме черти...

Забележка: Получаването на информация от пациенти, които са в състояние да си спомнят, че са имали предишни прераждания под нечовешки образ в други светове, винаги е предизвикателно. Спомените за тези преживявания обикновено се срещат само при по-възрастни, по-напреднали души, както ще видим по-късно.

Д-р Н: Тази способност да се предават черти между душите подарък от създателя ли е, основаващ се на духовна потребност?

П: Как бих могъл да знам - аз не съм Господ!

Представата, че душите могат да грешат, предизвиква изненада у някои хора. Изявленията в Случай 8 и на всички други мои пациенти показват, че повечето от нас все още са далеч от съвършените същества в духовния свят. Главната цел на прераждането е самоусъвършенстването. Основата на моята работа са психологическите последици от нашето развитие както в духовния свят, така и извън него.

Видяхме значението от срещите с други същества при навлизането в духовния свят. Освен свързването с нашите водачи и други познати същества, аз споменах и за трети вид завръщане след смъртта. Става въпрос за случаите, когато никой не посреща душата и това е доста смущаващо.

Въпреки че рядко се среща при повечето от пациентите ми, аз все още изпитвам малко съжаление към онези от тях, които описват как са дърпани сам-самички от невидими сили към тяхното крайно местоназначение, където най-накрая установяват контакт с другите. Това прилича на приземяване в чужда страна, където си бил преди, но без носачи и бюро за информация за туристите, което да те упъти за посоката. Предполагам, че това, което ме притеснява най-много при този вид навлизане, е очевидната липса на каквото и да било духовно приветствие.

Собствените ми представи за това какво е да си сам пред духовната врата и зад нея не се

споделят от онези души, които са привърженици на соловите изяви. Всъщност хората от тази категория са опитни пътници. Като по-възрастни, зрели души те изглеждат не се нуждаят от първоначална поддържаща система. Те знаят добре къде отиват след смъртта. Подозирам, че при тях процесът се ускорява, защото успяват по-бързо от онези, които спират да се срещнат с други, да се озоват на мястото, към което принадлежат.

Случай 9 е с пациент, който е имал много прераждания, обхващащи хиляди години. Около осем живота преди настоящия му най-накрая престанали да го посрещат на духовната врата.

Случай 9

Д-р Н: Какво става с теб в момента на смъртта?

П: Чувствам голямо облекчение и бързо излизам навън.

Д-р Н: Как ще охарактеризираш отпътуването от Земята към духовния свят?

П: Изстрелях се нагоре като стълб от светлина и вече съм поел по своя път.

Д-р Н: Винаги ли става толкова бързо?

П: Не, едва след последната поредица от животи.

Д-р Н: Защо?

П: Знам пътя, няма нужда да виждам никого -бързам.

Д-р Н: Не те ли притеснява, че никой не те посреща?

П: (смее се) Имаше време, когато беше добре да ме посрещне някой, но вече не се нуждая от такова нещо.

Д-р Н: Кой реши да ти позволи да влизаш в духовния свят без чужда помощ?

П: (пауза, след това свива рамене) Това беше... взаимно решение... между моя учител и мен... когато разбрах, че мога сам да се справям с нещата.

Д-р Н: И точно сега не се чувстваш прекалено объркан или смутен?

П: Шегувах ли се? Вече няма нужда някой да ми държи ръката. Знам къде отивам и нямам търпение да стигна там. Един магнит ме дърпа натам и аз просто се наслаждавам на разходката.

Д-р Н: Обясни ми как действа този процес на дърпане, който ще те отведе до твоето местоназначение?

П: Яздя една вълна... сноп от светлина.

Д-р Н: Този сноп електромагнитен ли е, или какво?

П: Ами... прилича на радио-вълните - някой върти копчето и намира подходящата за мен честота.

Д-р Н: Казваш, че си насочван от невидима сила, която не упражнява преднамерен контрол, и че не можеш да ускориш нещата, както правиш веднага след смъртта?

П: Да. Трябва да се движа с вълните от светлина... вълните имат посока и аз плувам с тях. Лесно е. Те правят всичко вместо теб.

Д-р Н: Кой го прави вместо теб?

П: Онези, които контролират... наистина не знам.

Д-р Н: Тогави ти не упражняваш контрол. Не носиш отговорността за намирането на собственото си местоназначение.

П: (пауза) Разумът ми е в синхрон с движението... аз се нося с резонанса...

Д-р Н: Резонанс? Звуци ли чуваш?

П: Да, вълновият сноп... вибрира... заключен съм в него.

Д-р Н: Нека да се върнем към обяснението ти за радиото. Твоят духовен път повлиян ли е от честотите на вибриранията, в зависимост от това дали са с висок, среден или нисък резонанс?

П: (смее се) Не е зле - да, и аз съм на път, като самонасочващ се сигнал от звук и светлина... и това е част от моя тонален модел - моята честота.

Д-р Н: Не съм сигурен, че разбрах как светлината и вибрацията се комбинират, за да създадат насочващи вълни.

П: Представи си един грамаден настройващ камертон в проблясваща профучаваща светлина.

Д-р Н: Тогава има и енергия?

П: Ние имаме енергия - в енергийно поле. Така че, не са само пътищата, по които пътуваме... самите ние генерираме енергия... можем да използваме тези сили в зависимост от нашия опит.

Д-р Н: В такъв случай твоето ниво на зрялост ти дава известна възможност за контрол на скоростта и посоката на пътуването.

П: Да, но не точно тук. По-късно, когато се установя, ще мога да се движа много по-самостоятелно. Сега ме дърпат и от мен се очаква да тръгна с тях.

Д-р Н: Добре, остани в това състояние и ми кажи какво става след това.

П: (кратка пауза) Движа се сам... настанявам се на подходящото място... отивам там, към където принадлежа.

Под хипноза аналитичният съзнателен ум работи заедно с подсъзнателния ум, като получават и отговарят на съобщения, насочени към нашите дълбоко залегнали спомени. Пациентът в Случай 9 е електроинженер и поради това си служи с някои технически описания, за да изрази своите духовни усещания. Склонността на този пациент да обяснява своите мисли по време на пътуването на душата чрез технически изрази беше насърчавана, но не и диктувана от моите внушения. Всички пациенти внасят своя дял от знания с отговорите си на въпросите за духовния свят. Този пациент използва познатите му физически закони, за да опише движението, докато някой друг може да каже, че душите се движат по този път във вакуум.

Преди да продължа с преминаването на душите в духовния свят, бих искал да разгледам въпроса онези същества, които или не са извървели този път дълго след физическата смърт, или са отклонявани от обичайния маршрут.

ДУШИ БЕЗ ДОМ

Има души, които са били толкова жестоко повредени, че са се откъснали от основния поток от души, завръщащи се в родната си духовна база. Сравнен с всички завръщащи се същества, броят на тези аномални души не е голям. Но това, което им се е случило на Земята, е важно, защото оказва сериозно въздействие върху други превъплътени души.

Има два типа души без дом: онези, които не приемат факта, че физическото им тяло е мъртво и се борят за връщане към духовния свят поради личното страдание, което изпитват, и онези души, които са били погубени от или са били съучастници в причиняването на престъпни патологии в човешкото тяло. В първия случай изместването става по собствен избор на душата, докато във втория случай духовните водачи преднамерено са отнели правото на тези души да се свързват по-нататък с други същества за неопределен период от време. И в двата случая водачите на тези души се занимават отблизо с реабилитацията, но тъй като обстоятелствата при всеки вид душа без дом са много различни, ще ги разгледам поотделно.

Първият тип наричаме призраци. Тези духове отказват да се завърнат у дома след физическата смърт и често оказват неприятно влияние върху онези от нас, които биха искали да завършат своя човешки живот в мир. Понякога тези изместени души погрешно са наричани "демони", защото са обвинявани, че причиняват завладяването на умовете на хората от зли намерения.

Въпросът за лошите духове е довел до сериозни изследвания в областта на парапсихологията. За съжаление тази сфера от духовността е привлякла към себе си и един допълнителен елемент на безскрупулност, свързан с окултизма, жертва на който стават чувствата на податливите хора.

Неспокойният дух е незряло същество, което има недовършена работа от последния си

живот на Земята. Той може да няма връзка с живия човек, върху който оказва своето разрушително влияние. Истина е, че някои хора са удобни и възприемчиви канали за лошите духове, които искат да проявят своята раздразнителна природа. Това означава, че някой, чието съзнание се намира в състояние на дълбока медитация, може случайно да улови досадни сигнали от безплътно същество, чийто съобщения могат да са в цялата гама от фриволни до провокативни. Тези нестабилни същества не са духовни водачи. Истинските водачи са лечители и не досаждат с язвителни послания.

Много често тези необикновени витаещи духове са свързани с конкретен географски район. Изследователите, които са се специализирали в явлението призраци, посочват, че тези неуравновесени същества се срещат в ничията земя между по-ниските астрални нива на Земята и духовния свят. Изхождайки от моето собствено изследване, аз не вярвам, че тези души са се загубили в пространството, нито че са демони. Те избират да останат за известно време след физическата смърт на нивото на Земята по собствена воля, поради висока степен на недоволство. Според мен това са повредени души, защото проявяват объркване, отчаяние и дори враждебност до такава степен, че желаят техните водачи да стоят настрана от тях. Наистина знаем, че негативно настроеното, бездомно същество може да бъде достигнато и управлявано по различни начини - чрез заклинания например - за да го накараме да спре да пречи на човешките същества. Обладаните духове могат да бъдат убедени да напуснат мястото и рано или късно да осъществят правилния преход в духовния свят.

Ако в духовния свят царя определена ред» ако има водачи, които се грижат за нас, как е възможно да съществуват неприспособили се души, които изпращат негативна енергия към превъплътените същества? Едно от обясненията е, че ние все още имаме свобода на волята, дори и в смъртта. Друго обяснение е, че след като в нашата физическа Вселена ние преминаваме през толкова много катаклизми, би трябвало да се очакват и духовни нередности и отклонения от нормалното при преселването на душите. Безплътните, нещастни духове, които сами се хващат в собствения си капан, вероятно са част от един грандиозен замисъл. Когато станат готови, тези души ще бъдат хванати за ръка и отведени далеч от астралното ниво на Земята, и ще бъдат насочени към подходящото за тях място в духовния свят.

Сега ще се върна към много по-често срещания втори тип неспокойни души. Това са души, които са взели участие в лоши действия. Първо ще трябва да размислим дали душата може да се сметне за виновна или невинна, когато е живяла във виновния за криминално деяние мозък? Дали духовният разум, или човешкото его носят някаква отговорност или дали са едно и също нещо? Понякога някой пациент ми казва: "Чувствам се обсебен от вътрешна сила, която ме кара да върша лоши неща." Има душевно болни хора, които се чувстват управлявани от противопоставящите се сили на доброто и злото и които смятат, че не могат да ги контролират.

След като дълги години работих със свръхсъзнателния разум на хора под хипноза, стигнах до заключението, че човешкото същество със своите пет сетива може да упражнява негативно въздействие върху психиката на душата. Ние даваме израз на нашето вътрешно Аз чрез доминиращите биологически потребности и натиска на стимулите, свойствени за дадена среда, които са нещо *временно* за превъплътилата се душа. Въпреки че под нашия човешки облик не се крие някакво зловещо Аз, някои души не са изцяло асимилирани. Хората, които не са в хармония със своите тела, в живота се чувстват откъснати от самите себе си.

Това състояние не извинява душите да не правят всичко възможно, за да се избягнат усложненията, причинени от злото на Земята. Можем да видим това в човешкото съзнание. Важно е да правим разлика Между това, което упражнява негативно въздействие върху нашия ум, и това, което не упражнява такова въздействие. Ако чуваме някакъв вътрешен глас, който ни подтиква към самоунищожение, той не идва от някое демонично духовно същество, нито от враждебно присъствие или от отмъстителен водач ренегат. Негативните сили се пораждат от самите нас.

Ако не бъдат лекувани, деструктивните импулси на емоционалните разстройства спъват развитието на душата. Онези от нас, които през живота си са преживели неразрешена лична драма, носят в себе си зародиша на собственото си унищожение. Тази мъка въздейства върху нашата душа по такъв начин, че се създава впечатлението, че не сме едно цяло. Например прекалено афектираното и пристрастено поведение, което е последица от лична болка, възпрепятства изразяването на здравата душа и може дори принудително да задържи душата в нейното тяло-гостоприемник.

Дали степента, до която е достигнало насилието днес, означава, че в наши дни "пропадат" повече души, отколкото в миналото? Ако не друго, то свръхнаселеността и културата, изкривяваща мозъците с наркотици, биха могли да подкрепят това заключение. От положителна гледна точка, нивото на съзнание в международен мащаб по отношение на човешките страдания изглежда се повишава.

Казвали са ми, че през всяка епоха от кървавата история на Земята винаги е имало значителен брой души, които не са били в състояние да устоят и да се противопоставят с успех на човешката жестокост. Определени души, чиито гостоприемници имат генетично предразположение към анормална химия на мозъка, са изложени на особена опасност в една жестока среда. Виждаме как децата могат да бъдат толкова увредени от физическо и емоционално малтретиране в семейството, че като възрастни да извършват предумишлени жестокости без да изпитват угризения на съвестта. Тъй като душите не са съвършени по рождение, тяхната природа може да бъде замърсена по време на развитието на такъв житейски модел.

Ако нашите прегрешения са особено сериозни, ние ги наричаме злини. Пациентите ми казват, че злото не е присъщо на нито една душа, въпреки че по време на човешкия живот тя може да придобие това качество. Патологичното зло в човешките същества се характеризира с чувство на лична импотентност и слабост, стимулирани от безпомощните жертви. Въпреки че трябва да се приеме, че в повечето случаи душите, въввлечени в действително зли деяния, се намират на ниско ниво на развитие, незрелостта на душата не подтиква автоматично увредената човешка личност към отмъстително поведение. Еволюцията на душите включва преход от несъвършенството към съвършенството, който се основава на преодоляването на множество затрудняващи телесни дадености по време на техните ориентирани към различни задачи животи. Освен това душите може да са предразположени да подбират заобикалящата ги среда, в която постоянно имат проблеми или биват покварявани. Така самоличността на душите може да бъде повредена поради лош избор на живот. Всички души обаче носят отговорност за своето поведение в телата, които обитават.

В следващата глава ще видим как преди да се присъединят към приятелите, си душите, заедно с водача, за пръв път се връщат мислено назад към изминалия си живот. Но какво става с душите, които посредством своите тела са причинили огромни страдания на друга душа? Ако душата не може да потуши в нейното тяло-гостоприемник най-яроствните човешки пориви, каква отговорност може да й се държи в отвъдния свят? Това повдига въпроса за изпращането в рая или в ада в резултат на добри или лоши дела, тъй като отговорността от дълго време е част от нашите религиозни традиции.

Върху стената на моя кабинет виси една египетска картина, "Сцена от Страшния съд", както е представен в *Книга на мъртвите*, която е митологически ритуал на смъртта, от преди 7000 години. Древните египтяни са били завладяни от идеята за смъртта и света отвъд смъртта, тъй като в техния космологичен пантеон смъртта е обяснявала живота. Картината показва един току-що починал мъж, който пристига на мястото, разположено между земята на живите и царството на смъртта. Той стои до едни везни, за да бъдат преценени миналите му дела на Земята. Церемонията се ръководи от бог Анубис, който внимателно претегля сърцето на мъжа върху едното блюдо на везната, а върху другото поставя щраусовото перце на истината. За

египтяните сърцето, а не главата, е олицетворение на душата-съзнание на човека. Това е момент на напрежение. Наблизо на земята се е излегнало едно чудовище с глава на крокодил и отворена уста, готово да скочи и да погълне сърцето, ако лошите постъпки на мъжа натежат повече от добрините, които е извършил през живота си. Поражението при везните би сложило край на съществуването на тази душа.

Пациентите ми правят много малко коментари по тази картина. Един метафизично ориентиран човек би настоявал, че никому не се отказва достъп до царството на отвъдния живот, независимо от това в какво неблагоприятно положение по отношение на миналото поведение могат да застанат везните. Вярно ли е това мнение? На всички души ли се дава възможност да се видоизменят отново в духовния свят по един и същ начин, независимо от тяхната връзка с телата, които са обитавали?

За да отговоря на този въпрос, би трябвало да започна като спомена, че голяма част от обществото вярва, че не всички души отиват на едно и също място. По-умерената теология вече не набляга на идеята за адския огън и сярата за грешниците. Много религиозни секти обаче загатват за духовно съвместно съществуване на двете душевни състояния - доброто и злото. За "лошата" душа съществуват мнения на древни философи, според които отделянето от Духовната същност на Бога е средство за наказание след смъртта.

Тибетската книга на мъртвите, източник на религиозна вяра хиляди години преди Библията, описва състоянието на съзнанието между животите (Бардо) като време, през което "злото, което сме извършили, ни захвърля в духовно отделяне." Ако народите от Изтока са вярвали, че авторите на злини попадат на някакво специално място, то тази представа сходна ли е с идеята на Западния свят за чистилището?

Още от самото начало на своето съществуване християнската вяра е определяла чистилището като преходен етап на временното изгнание заради грехове срещу човешката природа от по-незначително естество. Християнското чистилище се смята за място за изкупление, изолация и страдание. Когато цялата отрицателна карма бъде отстранена, тези души в края на краищата са допускани на небето. От друга страна душите, извършили големи (смъртни) грехове, са осъдени да останат в ада завинаги.

Дали целта на ада е постоянно да разделя добрите души от лошите? Всички мои случаи, когато съм работил с духовете на пациентите си, са ме убедили, че единственото място, където душите изпитват ужасни страдания, е Земята. Казвали са ми, че след смъртта всички души отиват в един и същ духовен свят, където към всеки се отнасят с търпение и любов.

Научих обаче, че някои души действително претърпяват отделяне в духовния свят и това става по време на тяхното ориентиране с водачите. Те не са пращани по същите маршрути като другите души. Онези от моите пациенти, които са били спъвани от злото, разказват, че душите, чието влияние е твърде слабо, за да отклони импулса на даден човек да нанаява околните, ще бъдат изолирани при завръщането си в духовния свят. Изглежда, че за доста дълго време тези души не се смесват с другите същества по установения начин.

Забелязал съм също така, че онези начинаещи души, които обикновено са свързани с крайно отрицателно човешко поведение през първата поредица от животи, трябва да изтърпят индивидуална духовна изолация. Накрая те биват поставени в тяхната собствена група, за да ускорят обучението си под непосредствен надзор. Това не е наказание, а по-скоро един вид чистилище за реструктурирането на самосъзнанието на тези души.

Тъй като на Земята лошото има толкова много проявления, използваните духовни инструкции и видове, изолация са различни за всяка душа. Както изглежда естеството на тези варианти се оценява по време на ориентирането в края на всеки живот. Относителната продължителност на изолацията и повторното индокриниране също не е еднаква. На мен например са ми разказвали за неприспособени духове, които са се завърнали обратно на Земята веднага след известен период на изолация, за да се очистят колкото се може по-бързо чрез

добро поведение през новото си въплъщение. Следва един пример, както ми беше разказан от душа, която е познавала един от тези духове.

Случай 10

Д-р Н: Душите носят ли отговорност за това, че са свързани с човешки същества с недостатъци, които по време на живота си нараняват другите?

П: Да, онези, които през живота си жестоко са навреждали на други - познавам една такава душа.

Д-р Н: Какво знаеш за това същество? Какво е станало след като тази душа се е завърнала в духовния свят след този живот?

П: Той... беше наранил едно момиче... ужасно... и не се присъедини към нашата група. Той беше подложен на интензивно индивидуално обучение, защото се е държал толкова недостойно, докато е бил в това тяло.

Д-р Н: Каква беше степента на неговото наказание?

П: Наказание не е... точната дума... това е възстановяване. Трябва да осъзнаеш, че това е задача за твоя учител. Учителите са по-строги към онези, които са били въввлечени в жестокости.

Д-р Н: Какво означава за теб "по-строги" в духовния свят?

П: Ами, моят приятел не се върна при нас... неговите приятели... след този ужасен живот, през който беше наранил това момиче.

Д-р Н: След смъртта си той през същата духовна врата ли премина като теб?

П: Да, но не се срещна с никого... отиде направо на едно място, където беше сам със своя учител.

Д-р Н: И какво стана след това с него?

П: След известно време... не след дълго... той отново се върна на Земята като жена... там, където хората са жестоки... злоупотребяващи с физическата сила,.., това беше съзнателен избор... приятелят ми трябваше да преживее това...

Д-р Н: Мислиш ли, че тази душа е обвинявала човешкия мозък на своето бившо тяло-гостоприемник за това, че е наранил момичето?

П: Не, той прие в себе си... онова, което беше направил... обвиняваше собствената си неспособност да преодолее човешките недостатъци. Той помоли в следващия живот да се превърне в изнасилена жена, за да разбере... за да прецени вредата, която е нанесъл на това момиче.

Д-р Н: Ако този твой приятел не се е осъзнал и е продължил да бъде съучастник на човешки същества, които извършват престъпни деяния, може ли някой от духовния свят да го унищожи като душа?

П: (дълга пауза) Не можеш точно да разрушиш енергията... но тя може да бъде преработена... отрицателните качества, които трудно се поддават на контрол... в продължение на много животи... могат да бъдат поправени.

Д-р Н: Как?

П: (неясно)... Не чрез разрушаване... пре моделиране...

Пациентът от Случай 10 спря да отговаря по-нататък на подобен род въпроси, а другите пациенти, които знаят нещо за тези повредени души, са недостатъчно информирани. По-късно ще научим малко повече за формирането и възстановяването на разумната енергия.

Повечето грешни души са способни да разрешават собствените си проблеми, предизвикани от осквернява-нето им. Цената, която плащаме за нашите престъпления, и наградите, получавани за добро поведение, се въртят около законите на кармата. Извършителите на злини спрямо други действително ще изкупят греха си като се поставят в положението на бъдещи жертви в един кармичен цикъл на възмездие. В *Бхагават Гита*, друга ранна свещена книга от Изтока, издържала проверката на хиляди години, има пасаж, в

който се казва: "Душите, оказващи лошо влияние, трябва да спасят своята добродетелност."

Изследването на живота след смъртта не би имало никакъв смисъл, ако не се занимае с това каква е връзката на кармата с каузалността и справедливостта за всички души. Сама по себе си кармата не означава добри или лоши дела. По-скоро тя е резултат от положителните и отрицателни действия на човека в живота. Твърдението "в нашия живот няма нищо случайно" не означава, че кармата сама по себе си се явява движеща сила. Това, което тя прави, е да ни тласка напред, като ни преподава уроци. Нашата бъдеща съдба е повлияна от едно минало, от което не можем да избягаме, особено когато нараняваме другите.

Ключът към израстването е осъзнаването на факта, че ни е дадена способността да нанасяме корекции в живота си, дори когато сме по средата му, и да имаме куража да направим необходимите промени, когато трябва, което правим, не работи в наша полза. Като превъзможваме страха и поемаме рискове, нашият кармичен модел се приспособява към последиците от новия ни избор. В края на всеки живот, вместо да има едно чудовище, което чака да погълне душите ни, ние можем да станем най-строгия си критик пред учителите-водачи. Именно затова кармата е както справедлива, така и милостива. С помощта на нашите духовни съветници и наблюдатели ние избираме подходящия вид възмездие за нашето поведение.

Някои хора, които вярват в прераждането, също мислят, че ако душите с отрицателни качества не научат своите уроци за приемлив период от животи, те ще бъдат елиминирани и ще бъдат заменени от по-волеви души. Пациентите ми отхвърлят подобна предпоставка.

Няма установена пътека за самооткриването, еднаква за всички души. Както ми каза един пациент, "душите са предназначени за Земята за периода на войната," Това означава, че на душите е дадено време и възможност да направят промени с цел израстването им. Душите, които продължават да проявяват негативно отношение, докато са в своите човешки гостоприемници, трябва да преодолеят тези трудности като непрекъснато полагат усилия да се променят. От това, което съм видял, никоя душа, която с готовност работи по време на многото си животи на тази планета, не остава свързана с отрицателна карма.

Няма отговор на въпроса дали душата трябва да поема изцяло вината за ирационалните, антисоциални и разрушителни деяния на човечеството. Душите трябва да се научат да се справят по различни начини с всяко ново човешко същество, което им е определено. Постоянната самоличност на душата налага върху човешкия разум отличителен характер, който е индивидуален за тази душа. Смятам обаче, че между разума на душата и човешкия мозък съществува странна дуалистична природа. Ще разгледам тази идея по-подробно в следващите глави, след като читателят научи повече за съществуването на душите в духовния свят.

ОРИЕНТИРАНЕ

След като тези същества, които са ни посрещнали при завръщането ни у дома, се разпръснат, ние сме готови да бъдем отведени до мястото за лечение. То ще бъде последвано от друга спирка, по време на която душата ще се преориентира в духовната среда. На това място ние често биваме изпитвани от нашия водач.

Тъй като се занимаваме с една нефизическа Вселена, склонен съм да обяснявам космологията на всички духовни местоположения като места или пространства просто за удобното им идентифициране. Сходността в описанията на пациентите ми относно това какво правят като души на следващите две комбинирани спирки е забележителна, въпреки че ги наричат по различен начин. Чувал съм такива определения като: зала, каюта и междинни зони за престой, но най-често срещаното е "мястото за лечение".

Възприемам лечебния пункт като полева болница или като подразделение на Върховното главно командване на Военна академия за повредени души, завръщащи се от бойните полета на Земята. За описанието на естеството на тази следваща спирка, съм избрал един доста напреднал пациент, който много пъти е преминавал през този процес на възстановяване на жизнените сили.

Случай 11

Д-р Н: След като напускаш приятелите, които са те поздравили след смъртта ти, на кое място в духовния свят отива душата ти?

П: За известно време съм сам... преминавам през необятни пространства...

Д-р Н: Какво става след това с теб?

П: Насочван съм от Сила, която не мога да видя, към едно по-затворено пространство - отвор в пространство от чиста енергия.

Д-р Н: Как изглежда това място?

П: За мен... това е съдът за лечение.

Д-р Н: Опиши ми възможно най-подробно какво се случва с теб там.

П: Тласкат ме напред и виждам ярък, топъл лъч. Той се протяга към мен като поток от течна енергия. В началото около мен се върти... енергия... подобна на пара... след това нежно докосва душата ми, все едно че е жива. После се просмуква в мен и аз съм окъпан и пречистен от моите болки.

Д-р Н: Някой къпе ли те или този светлинен лъч те обгръща от нищото?

П: Сам съм, но той е направляван. Моята духовна същност е къпана... възстановявайки ме след пребиваването ми на Земята.

Д-р Н: Чувал съм, че това усещане е подобно на това да вземеш освежаващ душ след тежък дневен труд.

П: (смее се) След цял живот работа. По-приятно е, а освен това не се намокряш.

Д-р Н: Освен това вече нямаш и физическо тяло, тогава как може този енергиен душ да изцели душата?

П: Като прониква в... моето същество. Толкова съм уморен от последния си живот и от тялото, което имах.

Д-р Н: Да не би да казваш, че опустошенията на физическото тяло и човешкия ум оставят емоционален белег върху душата след смъртта?

П: Да, за Бога! Самото ми изражение - кой съм аз като човешко същество - беше повлияно от ума и тялото, които заемах.

Д-р Н: Въпреки че сега си завинаги отделен от това тяло?

П: Всяко тяло оставя... отпечатък... върху теб, поне за известно време. Има някои тела, от които никога не мога да избягам напълно. Въпреки че си се освободил от тях, ти запазваш някои от характерните спомени на телата си през определени животи.

Д-р Н: Добре, сега искам да приключиш със своя лечебен душ и да ми кажеш какво чувстваш.

П: Вися в светлината... тя се просмуква през душата ми... отмивайки повечето от отрицателните вируси. Тя ми позволява да се откъсна от веригите на последния си живот... довежда до моята трансформация, така че отново да стана едно цяло.

Д-р Н: Ефектът на душа еднакъв ли е за всички?

П: (пауза) Когато бях по-млад и по-неопитен, идвах тук с повече наранявания - енергията тук изглеждаше по-неефективна, защото не знаех как да я използвам, за да се очистя изцяло от отрицателните черти. Въпреки лечебната енергия, по-дълго време носех със себе си старите рани.

Д-р Н: Мисля, че разбирам. Така, какво правиш сега?

П: След като се възстановя, си тръгвам оттук и отивам на едно тихо място, за да поговоря с моя водач.

Това място, което започнах да наричам лечебния душ, е само прелюдия към възстановяването на завръщащата се душа. Етапът на ориентиране, който следва непосредствено след това (особено за по-младите души), включва период на задълбочено обсъждане с определения водач. Току-що освежената душа пристига на тази спирка, за да бъде

разпитана за наскоро приключилия живот. Ориентирането е замислено и като един вид интервю за допускане, което води до по-нататъшно освобождаване от емоциите и пренастройване към духовния свят.

Хората под хипноза, които описват как протича обсъждането по време на ориентирането, казват, че техните водачи са внимателни, но проникателни. Представете си любимия си учител от началното училище и ще си създадете представа за този процес. Представете си едно непоколебимо, но загрижено същество, което знае всичко за вашите навици да усвоявате, вашите силни и слаби страни и страховете ви, което винаги е готово да работи с вас всеки път, когато решите да опитате. Когато не правите опити, всичко във вашето развитие остава на същото ниво. Учениците не могат да скрият нищо от своите духовни учители. В телепатичния свят не съществува нито увъртане, нито измама.

При сцените на ориентирането има множество различия в зависимост от индивидуалната природа на душите и от състоянието на ума им след току-що приключилия живот. Душите разказват, че тяхното ориентиране често става в някаква стая. Мебелировката в тази обстановка и интензивността на първия разговор може да са различни след всеки живот. Описаният по-долу случай предлага кратък пример за сцена на ориентиране, която свидетелства за желанието на по-висшите сили да осигурят удобства на завръщащата се душа.

Случай 12

П: В средата на това място се натъквам на моята спалня, където се чувствах толкова щастлив като дете. Виждам тапетите на рози и леглото с балдахин и скърцащи пружини под дебел, розов юрган, изработен за мен от баба ми. Обикновено баба ми и аз си бъбрехме приятелски всеки път, когато имах някакъв проблем и тя също е тук - просто седи на края на леглото ми, заобиколена от любимите ми плюшени животни - и ме чака. Набръчканото ѝ лице както винаги изразява любов. След известно време осъзнавам, че всъщност тя е моят водач Амефус. Разказвам на Амефус за тъжните и щастливи моменти от живота, който съм приключил. Знам, че съм допускал грешки, но тя е толкова мила с мен. Заедно се смеем и плачем, докато се връщам към миналото. След това обсъждаме всичко, което не съм направил и което съм могъл да направя с живота си. Но накрая всичко е о*кей. Тя знае, че трябва да си почина в този прекрасен свят. Ще се отпусна. Не ме интересува дали някога изобщо ще се завърна на Земята, защото моят истински дом е тук.

Очевидно по-напредналите души не се нуждаят от ориентиране на този етап. Това не означава, че десетте процента от моите пациенти, попадащи в тази категория, отплуват заедно със своите водачи върху някаква вълна веднага след завръщането си от Земята. Всеки е държан отговорен за миналия си живот. Изпълнението се оценява въз основа на това как всеки индивид е интерпретирал и изиграл своята роля в живота. За напредналите души интервютата за допускане се провеждат по-късно с учите-ли-експерти. Обикновено на по-неопитните същества се обръща специално внимание от съветници, тъй като за тях резкият преход от физически в духовен облик е по-труден.

Следващият случай, който съм подбрал, преминава през по-задълбочено терапевтично духовно ориентиране. Изследването на отношенията и чувствата, с оглед преориентиране на бъдещото поведение, е типично за водачите. Пациентът в Случай 13 е силна, внушителна 32-годишна жена с височина и тегло над средните. Един ден Хестър пристигна в кабинета ми, облечена в джинси, ботуши и свободно падащ спортен блузон, в състояние на възбуда.

Настоящите ѝ проблеми попадаха в три категории. Тя беше недоволна от живота си на преуспяващ брокер на недвижимо имущество, тъй като тази професия била твърде материалистична и незадоволителна. Хестър също чувстваше, че ѝ липсва сексапил като жена. Тя спомена, че има шкаф, пълен с красиви дрехи, които били "ужасни за носене". След това тази пациентка ми каза, че през делия си живот лесно манипулирала мъжете, защото "в мен има една агресивност, типична за мъжа, която също ме кара да се чувствам незавършена като жена."

Като младо момиче тя не си играела с кукли и не носела рокли, защото повече предпочитала да се състезава с момчетата.

С напредване на възрастта нейната мъжественост не се променила, въпреки че срещнала мъж, който станал неин съпруг, тъй като приел тя да доминира във връзката им. Хестър каза, че ѝ харесвало да прави секс с него толкова пъти, колкото ѝ позволявали силите и че той намирал това за вълнуващо. В допълнение пациентката ми се оплака от главоболие в дясната част на главата си над ухото, което след продължителни медицински прегледи лекарите отдали на стреса.

По време на нашия сеанс научих, че тази пациентка наскоро е преминала през поредица от животи като мъж, достигнали връхната си точка в един кратък живот като прокурор на име Рос Фелдън в щата Оклахома през 80-те години на XIX век. В облика на Рос моята пациентка се беше самоубила на 33-годишна възраст в една хотелска стая, като се застреляла в леглото. Рос бил отчаян от насоката, която животът му поел след като станал прокурор.

Читателят ще забележи, че с напредването на диалога се появяват все по-наситени емоции. Терапевтите, които работят с регресия, наричат това състояние "подсилен отговор" в процеса на повторно съживяване (в смисъл да дадеш нов живот) за разлика от алтернативното състояние на транс, при което пациентите са наблюдател и-у частници.

Случай 13

Д-р Н: Сега след като си си тръгнала от лечебния душ, къде отиваш?

П: (загрижено) Да видя моя съветник.

Д-р Н: Кой е той?

П: (пауза)... Дийс... не... името му е Клодис.

Д-р Н: Разговаря ли с Клодис, когато влезе в духовния свят?

П: Все още не бях готова. Просто исках да видя родителите си.

Д-р Н: Защо сега ще се виждаш с Клодис?

П: Ще... трябва да давам един вид... обяснение... за себе си. След всеки мой живот преминавам през това, но този път наистина съм в затруднение.

Д-р Н: Защо?

П: Защото се самоубих.

Д-р Н: Когато даден човек на Земята се самоубие, това означава ли, че като дух той ще получи някакво наказание?

П: Не, не, тук няма такова нещо като наказание -това е земно състояние. Клодис ще бъде разочарован, че рано съм се избавила от затрудненията и че не съм имала смелостта да се изправа лице в лице с трудностите, които съм имала. Да избереш смъртта, както направих аз, означава, че ще трябва да се завърнеш по-късно и да се справяш със същото нещо пак от самото начало в един друг живот. Аз просто загубих много време като напуснах толкова рано.

Д-р Н: Значи никой няма да те осъди за това, че си се самоубила?

П: (размишлява известно време) Е, приятелите ми няма да ме похвалят - натъжена съм от това, което съм направила.

Забележка: Това е обичайното духовно отношение към самоубийството, но искам да добавя, че онези, които на Земята бягат от хроничната физическа болка и почти пълната неспособност като се самоубиват, като души не изпитват угризения. Техните водачи и приятели също проявяват по-голямо разбиране по отношение на мотивите за самоубийството.

Д-р Н: Добре, нека продължим с разговора ти с Клодис. Първо ми опиши обстановката, която те заобикаля, когато навлизаш в това пространство, за да се видиш със съветника си.

П: Влизам в една стая - със стени... (смее се) О, това е "Еленовият рог"!

Д-р Н: Какво е това?

П: Един страхотен каубойски бар в Оклахома. Бях редовен посетител там и бях щастлива - дружеска атмосфера - красива дървена ламперия - добре натъпкани кожени столове, (пауза)

Виждам Клодис, който седи на една от масите и ме чака. Сега ще си поговорим.

Д-р Н: Как си обясняваш присъствието на един Оклахомски бар в духовния свят?

П: Това е едно от хубавите неща, които правят за теб, за да успокоят ума ти, но само толкова, (след това с дълбока въздишка) Този разговор няма да бъде като купон в бара.

Д-р Н: Звучиш малко потисната от перспективата за задушевен разговор с твоя водач за последния ти живот?

П: (отбранително) Защото го прахосах! Трябва да го видя, за да ми обясни защо нещата не се получиха. Животът е толкова тежък! Опитвам се да постъпвам почтено... но...

Д-р Н: С кого да постъпваш почтено?

П: (с мъка) Имах споразумение с Клодис да работя върху определяне на целите и след това да ги следвам. Той очакваше определени неща от мен като Рос. По дяволите! А сега ще трябва да се изправя пред него с това...

Д-р Н: Смяташ, че не си изпълнила договора, който си сключила със своя съветник във връзка с уроците, които е трябвало да научиш като Рос?

П: (нетърпеливо) Не, аз бях ужасна. И, разбира се, ще трябва да започвам всичко от самото начало. Изглежда, че никога не можем да станем свършени, (пауза) Знам, че ако не беше красотата на Земята - птиците, цветята, дърветата - никога не бих се върнала обратно. Има прекалено много проблеми.

Д-р Н: Виждам, че си разстроена, но не мислиш ли...

П: (прекъсва ме възбудено) Но и нищо не може да мине безнаказано. Тук всеки познава другия много добре. Не мога да скрия нищо от Клодис.

Д-р Н: Искам да си поемеш дълбоко дъх, да влезеш навътре в бар "Еленовият рог" и да ми кажеш какво правиш.

П: (Пациентката преглъща и изправя рамене.) Влизам, плувайки във въздуха и сядам срещу Клодис на една кръгла маса близо до предната страна на бара.

Д-р Н: Сега, след като си близо до Клодис, мислиш ли, че той е разстроен, също като теб, по повод този минал живот?

П: Не, аз съм по-разстроена от това, което съм направила, и това, което не съм направила, и той го знае. Съветниците могат да са недоволни, но те не ни унижават, те са твърде свършени за подобно нещо.

Въвеждащата консултация с един напътстващ ни водач тласка напред процеса на лечение на нашата душа по време на ориентирането, но това не означава, че бариерите, възпиращи прогреса, са напълно премахнати. Болезнените емоционални спомени от нашето минало не умират толкова лесно, колкото телата ни. Хестър трябва да види сценария на своя зле протекъл минал живот като Рос ясно, без изопачени възприятия.

Пресъздаването на сцените на духовно ориентиране по време на хипнозата ми помага в работата ми като терапевт. Открил съм, че техниките за изпълняване на психодраматична роля са полезни при разкриването на чувства и стари убеждения, свързани с настоящето поведение. Пациентката от Случай 13 беше преминала през много дълъг период на ориентиране, който аз съкратих. В този критичен момент от случая аз промених насоката на моите въпроси, за да включа и нейния водач.

Докато разискванията разкриват живота на Рос Фелдън, аз ще заема ролята на трета страна, която посредничи между Рос и Клодис. В хода на това обсъждане бих искал и да въздействам върху Хестър-Рос, пренасочвайки нейните чувства и желания, за да предаде тя мислите на Клодис. Сливането на пациента с неговия водач е средство за предизвикване на помощ от страна на тези по-висши същества и за по-точното фокусиране на проблемите. Понякога долавям, че дори моят собствен водач ме насочва по време на тези сеанси.

Винаги внимавам, когато призовавам водачите без основателна причина. Последниците от подпомагането на общуването директно с водача на пациента никога не могат да се предвидят.

Ако инструкцията ми е неумела или ненужна, водачите ще попречат на пациента да отговори като замълчат или ще използват метафоричен език, който е неразбираем.

Имал съм случаи с водачи, които говорят чрез гласните струни на пациента с дрезгав глас, който е толкова дисонантен, че трудно разбирам отговорите на въпросите. Когато пациентите говорят за своите водачи, по-скоро водачите говорят за самите себе си чрез пациентите, като обикновено модулацията на речта не е толкова неправилна. В този случай Клодис лесно преминава през Хестър-Рос и ми позволява известна свобода на действие при работата с *неговия* пациент.

Д-р Н: Рос, и двамата трябва да разберем какво става с теб в психологически смисъл, веднага след началото на твоето ориентиране с Клодис. Искам да ми помагаш. Искаш ли да го направиш?

П: Да, искам.

Д-р Н: Добре, сега ще можеш да направиш нещо необичайно. След като отброя три, ти ще си в състояние да се въплътиш в две роли - на Клодис и на самия себе си. Тази способност ще ти даде възможност да ми предадеш своите мисли и тези на своя водач. Когато ти задавам въпроси, ще изглежда, че ти действително се превръщаш в своя водач. Готов ли си?

П: (колебливо)... Мисля, че да.

Д-р Н: (бързо) *Едно-две-три.* (Поставям дланта си върху челото на пациента, за да стимулирам пренасочването.) *Сега, нека Клодис предава своите мисли чрез теб.* Седиш на една маса, а срещу теб е душата на Рос Фелдън. Какво му казваш? *Бързо!* (Искам пациентът да реагира без да мисли критично за трудността на моята команда)

П: (Пациентът реагира бавно, говорейки като своя собствен водач.) Знаеш... можеше да се справиш по-добре...

Д-р Н: *Бързо сега* - отново стани Рос Фелдън. Премести се от другата страна на масата и отговори на Клодис.

П: Аз... уморен... но не постигнах целта...

Д-р Н: Смени отново местата. Стани гласът на мислите на Клодис и отговори на Рос. *Бързо,*

П: Ако можеше да промениш нещо в живота си, какво би било то?

Д-р Н: *Отговори като Рос.*

П: Да не бъда... корумпиран... от властта и парите. Д-р Н: *Отговори като Клодис.*

П: Защо позволи на тези неща да те отклонят от първоначалното ти задължение?

Д-р Н: (понижавам гласа си) Справяш се добре. Продължи да се прехвърляш ту на единия, ту на другия стол до масата. Сега отговори на въпроса на своя водач.

П: Искях да принадлежа... да се чувствам значим в общината... да се издигна над другите и те да ме уважават... заради моята сила.

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: Особено жените. Видях, че се опитваш да доминиращ над тях и сексуално, като правиш завоевания без любов.

Д-р Н: Говори като Рос.

П: Да... вярно е... (клати глава от ляво надясно) Няма нужда да обяснявам - ти така или иначе знаеш всичко.

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: Да, но ще го направиш. Трябва да направиш така» че самосъзнанието ти да оказва влияние върху тези проблеми.

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: (предизвикателно) Ако не бях употребил сила спрямо тези хора, те щяха да имат контрол над мен.

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: Това е глупаво и подобно поведение беше недостойно за теб. Това, което си станал» няма нищо общо с това как си започнал. Ние избрахме твоите родители внимателно.

Забележка: Родителите на Фелдън са били фермери със скромни средства, честни, въздържани и са направили всичко възможно, за да може Рос да следва право.

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: (забързано) Да, знам, те ме възпитаха да бъда идеалист - да помагам на малките деца. Аз също го исках, но не се получи. Видях какво стана. Бях задлъжнял, когато започнах да работя като адвокат... некадърен... без положение. Не исках повече да съм беден, да защитавам хора, които не можеха да ми платят. Мразех фермата - прасетата и кравите. Обичах да съм около богати хора и когато се присъединих към върхушката в качеството си на прокурор» мислех да реформирам системата и да помогна на фермерите. Именно системата беше погрешна.

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: А, бил си корумпиран от системата - обясни ми Това.

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: (разгорещено) Хората трябваше да плащат глоби, които не можеха да си позволят; други изпращах в затвора заради престъпленията, които бяха замисляли; други обесвах! (гласът му пресеква от вълнение) Станах законен убиец.

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: Защо се чувстваше отговорен, че преследваш престъпници, наранявали други хора?

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: Малко от тях... повечето бяха... най-обикновени хора като моите родители, които се оказваха впримчени в системата... нуждаеха се от пари, за да оцелеят... а имаше и такива, които не бяха... наред с главата...

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: А какво ще кажеш за жертвите на хората, които преследваше? Не избра ли живот на юрист, за да помогнеш на обществото и да осигуриш чрез правосъдието безопасност за фермите и градовете?

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: (високо) Не виждаш ли, при мен не се получи -бях превърнат в убиец от едно примитивно общество!

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: И затова уби и себе си?

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: Отклоних се от общоприетото... не можех отново да стана никой... но не можех и да продължа напред.

Д-р Н: Отговори като Клодис,

П: Твърде лесно стана съучастник на онези, чиито мотиви бяха личната полза и известността. Това не беше ти. Защо се скри от себе си?

Д-р Н: Отговори като Рос.

П: (с гняв) Защо не ми помагаше повече, когато започнах като държавен защитник?

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: Какво печелиш като мислиш, че съм длъжен да те измъквам на всяка крачка?

Д-р Н: (Моля Хестър да отговори като Рос, но когато тя остава мълчалива след последния въпрос, аз се намесвам.) Рос, ако може да ви прекъсна - вярвам, че Клодис разпитва за възмездие то от болката, която чувстваш сега, и ударите, които получаваш от това, че го обвиняваш за последния си живот.

П: (пауза) Имам нужда от съчувствие... предполагам.

Д-р Н: Добре, отговори като Клодис на тази мисъл.

П: (много бавно) Какво повече искаше да направя? Ти не навлезе достатъчно навътре в

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

себе си. Поставих в твоя ум идея за умереност, въздържаност, отговорност, първоначални цели, любовта на родителите ти - ти пренебрегна тези мисли и упорито избра други действия.

П: (Рос отговаря без моя команда.) Знам, че пропуснах знаците, които беше поставил... пражосах възможности... страхувах се...

Д-р Н: Отговори като Клодис на твоето изявление.

П: Кое смяташ, че е най-стойностното в теб?

Д-р Н: Отговори на водача си.

П: Че имах желанието да променя нещата на Земята. Започнах с желанието да направя нещо различно за хората от Земята.

Д-р Н: Отговори като Клодис.

П: Ти напусна рано възложената ти задача и сега виждам, че отново пропускаш възможности - тъй като се страхуваш да поемаш рискове - като тръгваш по пътища, които те раняват, като се опитваш да станеш някой, който не си ти, и отново пораждаш скръб.

По време на моите сеанси с хипноза пресъздаването на етапа на ориентиране действително довежда до резки преходи. Докато Случай 13 говори като Клодис, забележете как нейните отговори стават по-ясни и убедителни, което е нетипично и за моята пациентка Хестър, и за бившето ѝ аз като Рос. Не винаги успявам да въздействам върху пациентите си така, че да тълкуват коментарите на своите водачи от предишни духовни ориентации толкова проникателно. Въпреки това спомените от отминал живот често се откриват в настоящите проблеми, независимо от избраната духовна среда.

За мен няма значение дали моята пациентка или нейният водач всъщност направляват разговора в сцената в бар "Еленовият рог", докато аз премествах рамката на времето. В края на краищата Рос Фелдън е мъртъв като човек. Но Хестър е затънала в същата бъркотия и аз искам да направя всичко възможно, за да разчупя този деструктивен модел на поведение. В продължение на няколко минути заедно с тази пациентка преглеждаме наново какво е загатнал нейният водач за липсата на представа за самия себе си, отчуждението и загубените стойности. След като запитах Клодис за неговата трайна помощ, аз приключих със сцената на ориентиране и веднага след това отведох Хестър към следващ духовен етап, точно преди днешното ѝ прераждане.

Д-р Н: При цялото знание, което имаш за себе си като Рос, и след като по-добре си разбрала своята истинска духовна самоличност след престоя ти в духовния свят, защо избра настоящето си тяло?

П: Избрах да бъда жена, за да не се плашат хората от мен.

Д-р Н: Наистина? Тогава защо прие тялото на такава силна, енергична жена от XX век?

П: Те няма да виждат прокурор, облечен в черно в съдебната зала - този път съм една пакетирана изненада!

Д-р Н: Пакетирана изненада? Какво означава това?

П: Знам, че като жена ще бъда по-малко застрашителна за мъжете. Мога да ги хвана неподготвени и да ги изплаша до смърт.

Д-р Н: Какъв тип мъже?

П: Големите клечки - властимащите в обществото - да ги хвана тогава, когато изпитват фалшиво чувство за сигурност, защото съм жена.

Д-р Н: Да ги хванеш и да направиш какво?

П: (удря десния си юмрук в лявата си длан) Ще ги разоблича - за да спася малкото момче от акулите, които искат да изядат малките риби в този свят.

Д-р Н: (Придвижвам пациентката си към настоящето, като тя остава в състояние на свръхсъзнание.) Нека да си изясня причината, поради която си избрала да бъдеш жена в този живот. Искала си да помогнеш на същите хора, на които не си могла да помогнеш като мъж в предишния си живот - така ли е?

П: (с тъга) Да, но това не е най-добрият начин. Нещата не се развиват така, както мислех. Все още съм твърде силна и мъжкарана. Енергията се излива от мен в погрешна посока.

Д-р Н: Какво погрешна посока?

П: (замислено) Отново го правя. Злоупотребявам с хората. Избрах тялото на жена, която е заплахата за мъжете, и не се чувствам като жена.

Д-р Н: Дай ми някакъв пример.

П: Сексуално и в работата. Отново съм в играта за власт... не обръщам внимание на принципите... излизам от пътя, както преди (като Рос). Този път манипулирам със сделки с недвижими имоти. Проявявам силен интерес към печеленето на пари. Искам да имам обществено положение.

Д-р Н: И по какъв начин това те наранява, Хесгър?

П: Влиянието на парите и общественото положение за мен са като наркотик, както беше и в последния ми живот. Това, че сега съм жена, с нищо не промени желанието ми да контролирам хората. Толкова... глупаво...

Д-р Н: Тогава мислиш ли, че мотивите ти, когато си избирала да бъдеш жена, са били погрешни?

П: Да, наистина се чувствам по-естествено като мъж. Но мислех, че като жена този път ще бъда... по-умела. Искях тази възможност, за да опитам отново в друг пол, и Клодис ми позволи да го приема. (Пациентката се отпуска в стола си.) Каква груба грешка.

Д-р Н: Не мислиш ли, че си малко строга със себе си, Хесгър? Имам чувството, че се избрала да бъдеш жена и защото си искала интуицията и проникателността на жената да ти предоставят една различна перспектива за справяне с уроците ти. Можеш да притежаваш енергията на мъж, ако искаш да я наричаш така, и пак да си си жена.

Преди да приключи с този случай, трябва да засегна бегло въпроса за хомосексуализма. През 75 % от времето повечето от моите пациенти избират един и същ пол. Този модел е валиден за всички, с изключение на напредналите души, които са по-уравновесени при избора си дали да са мъж, или жена. Предпочитанието към даден пол от повечето обвързани със Земята души не означава, че те са нещастни през останалите 25 % от времето като мъже или жени.

Не е задължително Хесгър да е гей или бисексуална заради избора на тялото си. Хомосексуалистите могат да се чувстват удобно в своето човешко тяло, а може и да не им е добре. Когато някой мой пациент е гей, той често пита дали неговата хомосексуалност е резултат от избора на "погрешен пол" в този живот. Когато сеансите приключат, този въпрос обикновено е получил отговор.

Независимо от обстоятелствата, които карат душата да избере определен пол, това решение се взема преди пристигането на Земята. Понякога откривам, че гейовете предварително са избрали в настоящия си живот да експериментират с пол, който рядко са използвали в предишни животи.

В нашето общество да си гей означава да си сексуално заклеймен, което води до потруден път в живота. Когато някой от моите пациенти е избрал такъв път, той обикновено може да бъде проследен до кармичната потребност да се ускори личното разбиране на комплекса от разлики в половата идентичност, свързано с определени събития от миналото. Пациентката от Случай 13 е избрала да бъде жена в този живот, за да се опита и да преодолее препятствията, пред които е била изправена като Рос Фелдън.

Щеше ли да е по-добре, ако Хесгър беше научила за своето минало като Рос от самото си раждане, вместо да чака повече от 30 години и да бъде подложена на хипноза? Липсата на съзнателни спомени от нашите предишни съществувания се нарича амнезия. Това човешко състояние е объркващо за хора, привлечени от прераждането. Защо трябва в живота да търсим слепешком, опитвайки се да определим кои сме и какво се очаква от нас и да се чудим дали наистина някое духовно божество се грижи за нас? Приключвам сеанса с тази жена като я

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

питам за нейната амнезия.

Д-р Н: Как смяташ, защо нямаш съзнателен спомен за живота ти като Рос Фелдън?

П: Когато избираме тяло и правим план преди да се завърнем на Земята, ние сключваме споразумение с нашите съветници.

Д-р Н: Споразумение за какво?

П: Споразумяваме се... да не си спомняме... други животи.

Д-р Н: Защо?

П: Да се учиш от празна страница е по-добре, отколкото да знаеш предварително какво може да ти се случи като последица от това, което си правил преди.

Д-р Н: Но няма ли знанието за грешките от предишния ти живот да бъде от полза за избягването на същите клопки в този живот?

П: Ако хората знаеха всичко за своето минало, много от тях щяха да обръщат прекалено много внимание на него, вместо да изпробват нови подходи към същия проблем. Новият живот трябва да се... взима насериозно.

Д-р Н: Има ли някакви други причини?

П: (пауза) Нашите съветници казват, че ако човек няма стари спомени, неговата главна грижа няма да е преди всичко... да се опитва да... си отмъсти за миналото... да се разплати за злините, които са му причинили.

Д-р Н: Но на мен ми се струва, че това е било част от мотивацията и поведението в твоя живот досега като Хестър.

П: (убедително) Точно затова дойдох при теб.

Д-р Н: И ти продължаваш да мислиш, че когато сме на Земята, пълната загуба на спомените за нашия вечен духовен живот е съществено за развитието?

П: Обикновено да, но това не е пълна загуба на спомените. Ние имаме проблясъци в сънищата... по време на кризи... когато е необходимо, хората имат вътрешен усет за това каква посока да изберат. А понякога приятелите ти могат да ти подскажат малко...

Д-р Н: Под приятели съществат от духовния свят ли имаш предвид?

П: Аха... те ти правят намеци чрез внезапно хрумнали идеи - аз съм го правила.

Д-р Н: Въпреки това ти трябваше да дойдеш при мен, за да се освободиш от своята съзнателна амнезия.

П: (пауза) Ние имаме... способността да знаем кога това се налага. Бях готова за промяна, когато чух за теб. Клодис ми позволи да видя миналото заедно с теб, защото беше за мое добро.

Д-р Н: В противен случай твоята амнезия щеше ли да остане пълна?

П: Да, това щеше да означава, че от мен не се очаква да знам определени неща засега.

Според мен, когато пациентите не могат да изпаднат в хипнотично състояние в определен момент или у тях се породят само бегли спомени в състояние на транс, за това блокиране има причина. Това не означава, че тези хора нямат минали спомени, а просто, че още не са готови да ги разкрият.

Пациентката ми знаеше, че нещо спира нейното развитие и искаше да открие какво е то. Свърхсъзнателната идентичност на душата подслонява нашите съзнателни спомени, включително и цели. Когато в нашия живот настъпи подходящият момент, ние трябва да хармонизираме човешките материални потребности с целта на пребиваването на нашата душа тук. При подреждането на преживяванията от миналото и настоящето се опитвам да проявявам благоразумие.

Нашата вечна идентичност винаги присъства в телата, които избираме, въпреки настоящия ни статус. По време на размисъл, медитация или молитва спомените за това кои сме ние в действителност всеки ден постепенно проникват в нас чрез подбрани мисли. По малко и чрез интуицията - въпреки облака на амнезията - пред нас се открива ключът към оправдаване

на нашето съществуване.

След като направих по-малко чувствителен източника на нейното главоболие, аз завърших сеанса с Хестър като подсилих нейния избор да бъде жена по причини, различни от тези да плаши мъжете. Позволих ѝ да намали малко своята съпротива и да не бъде толкова агресивна. Обсъдихме възможностите за реструктуриране на професионалните цели по отношение на помощни професии и възможностите за благотворителна работа. Накрая тя успя да види своя живот днес като една голяма възможност за обучение, а не като провал в избора на пол.

След приключване на всеки случай не мога да спра да се възхищавам на изключителната почтеност на душите. Забелязал съм, че когато дадена душа е водила продуктивен живот, полезен за самата нея и тези около нея, тя се завръща в духовния свят с ентузиазъм. Когато пациенти като в Случай 13 ми казват, че са пропилили даден минал живот, особено като преждевременно са се самоубили, те описват завръщането си доста унило.

Открил съм, че когато ориентирането причинява безпокойство на даден пациент, то основната причина е внезапността, с която душата отново придобива всичките си минали познания. След физическата смърт необременената от човешко тяло душа получава внезапен прилив на възприятия. По време на ориентирането глупавите неща, които сме вършили в живота, ни засягат дълбоко. Колкото по-навътре в духовния свят придвижвам моите пациенти, толкова по-голямо успокоение и яснота долавям.

Душите са създадени по положителен шаблон на такава любов и мъдрост, че когато една душа се отправи към планета като Земята и се присъедини към физическите същества, които са се развили от едно примитивно състояние, насилието е като шок. В резултат на техния страх и болка, свързани с оцеляването още от Каменната ера, у човешките същества са се родили грубите, отрицателни емоции като гняв и омраза.

Положителните и отрицателните емоции са съчетани в душата и гостоприемника за тяхно общо добро. Ако душата познаваше само любовта и покоя, тя никога нямаше да проникне в същината на тези положителни чувства и никога нямаше да оцени по достойнство тяхната стойност. Тестът на прераждането задуша, идваща на Земята, се състои в превъзможването на страха в човешко тяло. Душата израства като упорито се опитва в продължение на много животи да преодолява всички негативни емоции, свързани със страха и, както показва Случай 13, често се завръща в духовния свят обидена и наранена. Някои от тези отрицателни качества могат да бъдат запазени дори в духовния свят и да се проявят отново в друг живот с ново тяло. От друга страна се среща и размяна. На Земята истинската природа на отделната душа се разкрива в радостта и чистото удоволствие в лицето на едно щастливо човешко същество.

Обсъжданията с нашите водачи по време на ориентирането ни позволяват да започнем дългия процес на своята еволюция между животите. Скоро след това ние провеждаме друго обсъждане, този път в присъствието на по-опитни същества. В предишната глава споменах за древната египетска традиция душата на току-що починалия да бъде отвеждана в една Зала на Възмездие, за да даде отчет за своя минал живот. Под една или друга форма идеята за мъчителния съдебен процес, който ни очаква веднага след смъртта, е част от религиозни вярвания на много култури. От време навреме някой впечатлителен индивид с травма казва, че се е отделил от тялото си и че е имал кошмарни видения как бива отвеждан от ужасяващи призраци в мрака на отвъдния живот, където е съден от демонични съдии. В такива случаи допускам, че предварително е била налагана силно вяра в ада.

В спокойното, отпускато състояние на хипноза, с неразривна връзка между всички умствени нива, пациентите ми разказват, че първият сеанс по ориентиране с техните водачи ги подготвя да се изправят пред група от по-висши същества. За да се опишат тези разисквания обаче не се използват думи като съдебна зала и процес. Някои от моите пациенти наричат тези

мъдри същества ръководители и дори съдии, но повечето ги споменават като Съвета на Експертите или Старейшините. Тази комисия за преразглеждане обикновено е съставена от три до седем члена и тъй като душите се изправят пред тях след пристигането си в основния си дом, аз ще се спра по-подробно на това обсъждане в края на следващата глава.

Всички консултации за оценяване на душите, независимо дали са с нашите водачи, наблюдатели, или с група от експерти, имат една обща черта. Анализите на обратната връзка и миналия живот, които получаваме като присъда, се основават колкото на първоначалната *цел* на нашия избор, толкова и на постъпките ни през живота. Нашите мотиви са оспорвани и критикувани, но не и осъждани по начин, който да ни накара да страдаме. Както обясних в Глава 4, това не означава, че душите са оправдавани за своите дела, с които са наранили други, само защото се разкайват. Кармичното възмездие ще дойде в един бъдещ живот. Казвали са ми, че нашите духовни експерти постоянно ни напомнят това, защото човешкият мозък не притежава по рождение морално чувство за етичност, душата е отговорна за съзнанието. Въпреки това в духовния свят има пълно опрощение. Този свят никога не остарява, такива са и задачите, които трябва да усвоим. В борбата ни за развитие ще ни бъде предоставен и друг шанс.

Когато първото обсъждане с нашите водачи приключи, ние напускаме мястото за ориентиране и се присъединяваме към координиран поток от дейности, включващ превозването на огромен брой души до един вид централна приемателна спирка.

ПРЕХОДЪТ

Всички души, независимо от своята опитност, в края на краищата пристигат на един централен сборен пункт в духовния свят, който наричам спирка. Казах, че скоростта на движение на душите е различна в зависимост от духовната зрелост. Изглежда, че преминалите етапа на ориентиране повече не се отклоняват от пътя, водещ към това пространство от духовния свят. Очевидно големи групи от завръщащи се души се прехвърлят чрез един духовен вид масов превоз.

Понякога до това място душите са придружени от своите водачи. Открил съм, че тази практика е особено разпространена при по-младите души. Други са упътвани от невидима сила, която ги привлича към района на спирката и след това нататък към очакващите ги същества. Установил съм, доколкото това е възможно, че съпровождането от други същества зависи от волята на отделния водач. В повечето случаи не се поставя под въпрос, но душите не се мотаят на този етап от своето пътуване. Чувствата, които изпитваме по време на този отрязък от пътя, зависят от състоянието на ума ни след всеки наш живот.

Събирането и прехвърлянето на душите на практика протича на две фази. Спирката не е място за лагеруване. Духовете са довеждани, събирани и след това изстрелвани към крайната цел на тяхното пътуване. Когато слушам разкази за този особен кръстопът, си представям как вървя заедно с множество пътници през централния терминал на някое столично летище, което е в състояние да осигури самолет във всяка посока. Един от моите пациенти оприличи спирката на "главината на едно огромно колело на каруца, където ни превозват по спиците от центъра към определените за нас места."

Пациентите ми казват, че им се струва, че в този район се събират голям брой непознати души, които експедитивно влизат и излизат от главината, без да се тълпят. Друг нарече това място "автострадата на Лос Анжелис, но без задръстванията". В духовния свят може би има и други главини на колела, приличащи на автостради, които водят към и надолу от рампите, но всеки пациент смята, че неговият маршрут към и от този център е единственият.

Наблюденията за естеството на духовния свят при навлизане в района на спирката определено се различават от онези първи мъгляви впечатления, които постепенно се напластяват. Все едно че сега душата пътува, обгърната от огромен галактичен облак през

еднородно божествено поле. Обичам да долавам вълнението в гласовете на моите пациенти, докато техните духове се реят из откритото пространство на спирката, подготвяйки се за следващия етап от прехода към предназначенията за тях места. Те са поразени от безсмъртния свят, който се простира пред тях, и вярват, че някъде там се намира центърът на Вселената.

Когато погледнат към разтворилото се пред тях небе, пациентите споделят, че духовният свят сякаш излъчва различни сияния. Досега не съм чул да споменават за мастиления мрак, който свързваме с далечния Космос. Групите от души, които клиентите виждат в центъра на този амфитеатър, приличат на безброй ярко светещи звезди, които се движат в различни посоки. Някои се движат бързо, докато други се носят по течението. Най-отдалечените съсредоточвания на енергия са описвани като "острови от мъгливи воали". Казвали са ми, че най-отличителната черта на духовния свят е непрекъснатото усещане за могъща духовна сила, която поставя всичко в една свръхестествена хармония. Хората казват, че това е място на чистата мисъл.

Мислите могат да приемат различни форми. Точно на тази удобна позиция от тяхното завръщане душите започват да предчувстват срещата с другите, които ги очакват. Те може да са видели някои от тези придружители още на входа, но с повечето се виждат за пръв път. Без изключение душите, които искат да установят контакт помежду си, особено докато се движат, го постигат просто като мислят за съществуването, с което искат да се свържат. Внезапно повиканата личност се появява в духовния ум на пътника. Телепатичното общуване чрез енергията на всички духовни същества дава възможност за невизуално привличане, докато две енергийни форми, които на практика са близо една до друга, осигуряват по-непосредствена връзка. Разказите на моите пациенти за начина на тяхното духовно пътуване, маршрути и крайни цели са еднородни, въпреки че онова, което виждат по пътя, е специфично за всеки човек.

Опитах се да намеря в папките си със случаи пациент, чиито преживявания по този маршрут към крайното духовно местоназначение са предадени описателно и в същото време са показателни за това, което са ми казвали и много други. Избрах един проницателен 41-годишен график-дизайнер със зряла душа. Душата на този мъж беше изминавала този път много пъти между дългата поредица от животи.

Случай 14

Д-р Н: Сега вече си готов да започнеш последния отрязък от твоето пътуване към дома, към онова място в духовния свят, към което принадлежи душата ти. След като отброя до три, всички детайли от този последен етап от твоя път ще ти се изяснят. За теб ще е лесно да съобщиш за всичко, което виждаш, защото маршрута ти е познат. Готов ли си?

П: Да.

Д-р Н: (повишавам гласа си до заповеден тон) *Едно* - започваме. *Две* - сега душата ти е напуснала мястото за ориентиране. *Три* - Бързо, какво е първото ти впечатление?

П: Разстоянията са... безкрайни... безгранично пространство... завинаги...

Д-р Н: Значи ми казваш, че духовния свят е безкраен?

П: (дълга пауза) Ако трябва да съм честен - от мястото, от което отплувам - той изглежда безкраен. Но когато започна наистина да се движа, се променя.

Д-р Н: Как се променя?

П: Ами... нещата остават... безформени... но когато..., се плъзгам по-бързо... виждам, че обикалям от вътрешната страна на една гигантска купа - обърната надолу. Не знам къде са ръбовете на купата или дали изобщо съществуват такива.

Д-р Н: В такъв случай движенията пораждат у теб усещането за сферичен духовен свят?

П: Да, но това е само чувство за... заобикаляща ме еднородност... когато се движа бързо.

Д-р Н: Защо бързото движение - твоята скорост - поражда у теб усещането, че си в купа?

П: (дълга пауза) Странно е. Въпреки че всичко изглежда, че се движи напред, когато

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

душата ми се носи по течението - това се променя в... чувство за заобленост, когато се движа бързо по линия на контакта.

Д-р Н: Какво разбираш под линия на контакта?

П: Към едно определено местоназначение.

Д-р Н: Как движението с висока скорост по определена пътна линия променя твоите зрителни възприятия за духовния свят в чувството, че той е кръгъл?

П: Защото с нарастване на скоростта линиите сякаш... правят завой. Те се извиват в една по-ясна за мен посока и ограничават свободата ми на движение.

Забележка: Други пациенти, които също са предразположени към линейни описания, говорят за пътуване по насочени силови линии, които притежават пространствените белези на координатна система. Един човек ги нарече "вибриращи ленти".

Д-р Н: Под ограничена свобода по-малък личен контрол ли имаш предвид?

П: Да.

Д-р Н: Можеш ли да опишеш по-точно движението на душата ти по тези извиващи се линии на контакт?

П: Просто е по-целенасочено - когато душата ми е насочвана някъде по линията. Все едно че се намирам в струя бяла вода - само че не е толкова мътна като водата - защото струята е по-светла от въздух.

Д-р Н: Тогава в тази духовна атмосфера ти нямаш усещането за плътност, както когато си във вода?

П: Не, нямам, но онова, което се опитвам да кажа, е, че мен ме носят по течението, все едно че съм в подводна струя.

Д-р Н: Как мислиш, защо е така?

П: Ами, то е все едно, че всички плуваме - носят ни по течението - в бърз поток, който не можем да контролираме... под нечие ръководство... нагоре и надолу един към друг в пространството... без нищо плътно около нас.

Д-р Н: Виждаш ли други души, които се движат целенасочено над и под теб?

П: Да, все едно че започваме в един поток, а след това всички, които се завръщаме от смъртта, заедно сме изтегляни в една голяма река.

Д-р Н: Кога броят на завръщащите се души ти се струва най-голям?

П: Когато реките се превръщат в... не мога да го опиша...

Д-р Н: Моля те, опитай.

П: (пауза) Когато ни събират в... едно море... където всички се въртим... на бавен ход. След това се чувствам, все едно че отново са ме откъснали в един малък приток и е по-тихо... далеч от мислите на толкова много умове... върщайки се към онези, които познавам.

Д-р Н: Усещането, че си тласкан в потоци и реки, което току-що описа, същото ли е и по-късно, по време на нормалните ти пътувания като душа?

П: Не, изобщо. Различно е. Завръщайки се у дома, ние приличаме на съомга, която се издига на повърхността, за да хвърли хайвера си. След като пристигнем там, вече не ни бутат по този начин. Тогава можем да се носим из въздуха.

Д-р Н: Кой ви бута, докато ви отвеждат към дома?

П: По-висши същества. Онези, които отговарят за това нашите движения да ни отвеждат у дома.

Д-р Н: Същества като твоя водач?

П: По-висши от него, мисля.

Д-р Н: Какво друго чувстваш в този момент?

П: Покой. Това е такъв покой, който не искаш да напуснеш никога вече.

Д-р Н: Нещо друго?

П: О, имам. и някакво предчувствие, докато се движа бавно с енергийния поток.

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

Д-р Н: Добре, сега искам да продължиш да се движиш нататък с потока от енергия, приближавайки се към мястото, където се предполага, че отиваш. Огледай се внимателно и ми кажи какво виждаш.

П: Виждам... различни светлини... на отделни места... разделени една от друга чрез... галерии...

Д-р Н: Под галерии имаш предвид поредица от ограждения?

П: Ммм... по-скоро дълг... коридор... деформиран на места... простиращ се далеч пред мен в далечината.

Д-р Н: А светлините?

П: Това са хора. Душите на хора в изпъкналите галерии, отразяващи светлина, насочена към мен. Това виждам - петна от светлина, които подскочат.

Д-р Н: Тези групи от хора отделени ли са една от друга в някакви структури в нишите на коридора?

П: Не, тук няма стени. Нищо не е структурирано, не е с ъгли и къшета. Трудно ми е да го обясня точно...

Д-р Н: Справяш се добре. Сега, искам да ми кажеш какво разделя групите светлина една от друга по протежение на този коридор, който описваш.

П: Хората... са разделени от... тънки, едва доловими... нишки... които превръщат светлината в млечна, като прозрачността на заскрежено стъкло. Докато преминавам, от тяхната енергия се излъчва топлина.

Д-р Н: Какви ти изглеждат виждаш отделните души в групите?

П: (пауза) Като светли точки. Виждам маси от точки, висящи в групите... като висящи гроздове, всичките осветени.

Д-р Н: Какво представляват тези гроздове - различните групи духовни енергийни маси с разстояние между тях ли?

П: Да... те са разделени в малки групи... аз отивам в моя собствен грозд.

Д-р Н: Какво друго долавяш, докато преминаваш покрай тях по пътя към твоята група?

П: Мога да доловя техните мисли, които се разнасят... толкова различни... но и обединени... такава хармония... но... (спира)

Д-р Н: Продължавай.

П: Не познавам тези, покрай които минавам сега... няма значение.

Д-р Н: Добре, нека преминем край тези групи, които изглежда че стърчат по протежение на коридора. Дай ми пример за това на какво ти прилича цялото това нещо, когато го гледаш отдалеч.

П: (смее се) Дълга светулка, страните ѝ ту излизат навън, ту влизат навътре... движението е... ритмично.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че самият коридор се движи?

П: Да, части от него... се полюшват като панделка на бриза, докато аз се отдалечавам.

Д-р Н: Продължи да плаваш и ми кажи какво става с теб след това?

П: (пауза) Аз съм в края на друг коридор... намалявам скоростта.

Д-р Н: Защо?

П: (обзема го вълнение) Защото... о, страхотно! Аз се приближавам към мястото, към което са прикрепени моите приятели.

Д-р Н: Как се чувстваш в този момент?

П: Фантастично! До мен достига... познато движение на умове... хващам опашката на тяхното хвърчило... присъединявам мисълта си към тях... аз съм си у дома!

Д-р Н: Твоят конкретен грозд от група приятели изолиран ли е от другите групи души, които живеят в другите коридори?

П: Никой не е напълно изолиран, въпреки че някои от по-младите може да си го мислят.

Но аз съм бил тук много пъти и имам много връзки (казва го със сдържана самонадеяност).

Д-р Н: Значи чувстваш връзките с онези други коридори, дори с духовете в тях, които може и да не познаваш от минало преживяване?

П: Да, заради връзките, които съм имал. Тук цари единство.

Д-р Н: Когато се движиш наоколо като дух, каква е основната разлика във взаимодействията ти с другите души в сравнение с човешкото общуване на Земята?

П: Тук никой не е непознат. Липсва каквато и да е враждебност към когото и да е.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че всеки дух е приятел на всеки друг дух, независимо от предишни приятелства в друга среда?

П: Точно така, а освен това е нещо повече от приятелство.

Д-р Н: Какво имаш предвид?

П: Ние осъзнаваме всеобхватната връзка между нас, която ни нрави всички еднакви. Ние не изпитваме подозрения един към друг.

Д-р Н: Как се демонстрира това отношение между души, които се срещат за пръв път?

П: Чрез пълна откритост и приемане.

Д-р Н: Тогава живеенето на Земята трябва да е трудно за душите?

П: Така е, особено за по-новите, защото те отиват на Земята с очакването, че към тях ще се отнасят почтено. И когато това не стане, те са шокирани. На някои са им нужни доста много животи, за да привикнат към земното тяло.

Д-р Н: Ако по-новите души се борят с тези земни условия, те по-неефективни ли са, когато работят в човешкият ум?

П: Би трябвало да кажа да, защото мозъкът изпраща към душите ни много страх и жестокост. На нас ни е трудно, но именно затова идваме на Земята... за да преодолеем...

Д-р Н: Според теб може ли по-новата душа да е по-крехка и да се нуждае от подкрепата на групата при завръщането си в своя грозд?

П: Това е абсолютна истина. Всички ние искаме да се завърнем у дома. Може ли сега да спра да говорим, за да се видя с приятелите си?

Спрях се бегло на употребата на едни и същи думи от различни пациенти, за да опишат духовните явления. Случай 14 ни предложи още няколко. "Светулките, издувачи се на места" за един са за друг "плаваща пътека от балони". Описание на "гроздове от огромни, полу-прозрачни крушки" в един случай се превръща в "гигантски букети от прозрачни мехурчета" при някой друг, който мислено се завръща в духовния свят. Постоянно чувам такава думи, свързани с водата, като струи и потоци, използвани да обяснят плавното, насочено движение, докато дума, свързана с небето, като облак, обозначава свободата на движение, свързана с носенето по течението. Визуалните образи, които пораждат изрази, като енергийна маса и група от гроздове, за обозначаване на самите души, са особено разпространени. Самият аз съм усвоил част от този духовен език.

В зоната на окончателно установяване на душата гроздовете от групи познати същества, които я очакват, могат да бъдат големи или малки, в зависимост от нивото на развитие на душата и от други фактори, които ще разгледам, когато напреднем малко повече. Сравнявайки го със Случай 14, следващият случай демонстрира едно по-консервативно възприемане на духовния свят от една не толкова зряла душа.

В Случай 15 преходът на тази душа от района на спирката към нейния роден грозд протича доста бързо в ума ѝ. Случаят дава познания, тъй като представя характерното чувство за собственост, изпитвано от тази душа към определеното ѝ място, а също и уважението към онези, които управляват системата. Тъй като тази пациентка не е толкова опитна и е малко раздразнителна по отношение на това, което възприема като необходимост от подчинение, сме дали друга интерпретация на духовните указания за разположението на групите.

Случай 15

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

Д-р Н: Искам да поговорим за пътуването ти до мястото, където обикновено стоиш в духовния свят. Сега душата ти се движи към това място. Обясни ми какво виждаш и чувстваш.

П: (нервно) Аз,, излизам... навън, по някакъв начин...

Д-р Н: Навън?

П: (озадачена) Аз... плавам... в някаква верига. Все едно че се провирам през поредица от Т. свързани брънки... объркан лабиринт... след това... той се отваря... о!

Д-р Н: Какво има?

П: (с благоговение) Намирам се на... една огромна арена... около мен виждам много други... които се пресичат... (Пациентката става неспокойна.)

Д-р Н: Просто се отпусни - сега си в района на спирката. Все още ли виждаш водача си?

П: (колебливо) Да... наблизно е... иначе ще се загубя... толкова е... необятно...

Д-р Н: (Поставям ръката си върху челото на пациентката.) Продължавай да се отпускат и си спомни, че си била тук и преди, въпреки че всичко може да ти изглежда ново сега. Какво правиш сега?

П: ... Носят ме напред,, бързо... направо покрай другите... след това се озовавам... в едно празно пространство... открито...

Д-р Н: Тази празнота означава ли, че около теб всичко е тъмно?

П: Тук никога не е тъмно... светлината... просто преминава в по-тъмни сенки поради скоростта ми. Когато намалявам скоростта си, нещата стават по-ярки. (Други пациенти потвърждават това наблюдение.)

Д-р Н: Продължавай и ми съобщи какво виждаш след това.

П: След известно време виждам... гнезда от хора...

Д-р Н: Искаш да кажеш групи от хора?

П: Да - като кошери - виждам ги като букети от движещи се светлини... светулки...

Д-р Н: Добре, продължи да се движиш и ми кажи какво чувстваш?

П: Топлота... приятелство... съпричастие... вълшебно е... хмм...?

Д-р Н: Какво става?

П: Намалих скоростта си - нещата са различни.

Д-р Н: По какъв начин?

П: По-ясно определени (пауза) - познавам това място.

Д-р Н: Достигна ли собствения си кошер (група-грозд)?

П: (дълга пауза) Още не, струва ми се...

Д-р Н: Просто се огледай наоколо и ми кажи какво точно виждаш и чувстваш.

П: (Пациентката започва да трепери.) Има... групи от хора... заедно... далеч напред... но...

ето

Д-р Н: Какво виждаш?

П: (страхливо) Хора, които познавам... някои от семейството ми... далеч напред... но... (с гняв) *Изглежда аз не мога да ги достигна!*

Д-р-Н: Защо?

П: (объркана до сълзи) Не знам! Боже, те не знаят ли, че съм тук? (Пациентката започва да се бори в стола си, след това протяга ръка и поставя дланта си на стената на офиса ми.) *Не мога да достигна баща си!*

Забележка: Бързо спирам да задавам въпроси. Бащата на тази пациентка е имал голямо влияние в нейния най-скорошен отминал живот и тя се нуждае от техники за допълнително успокояване. Решавам освен това да засиля нейния предпазен екран преди да Продължим.

Д-р Н: Каква мислиш, че е причината баща ти да стои далеч напред, така че да не можеш да го достигнеш?

П: (По време на дългата пауза аз избърсвам лицето на пациентката, което е обляно в сълзи и пот.) Не знам...

Д-р Н: (Поставям ръката си върху челото на пациентката и командвам.) Свържи се с баща си - *сега!*

П: (След известна пауза пациентката се отпуска.) Всичко е наред... той ми казва да бъда търпелива и всичко ще ми стане ясно... искам да отида там и да бъда близо до него.

Д-р Н: Той какво ти казва за това?

П: (натъжена) Казва... че винаги може да бъде в ума ми, ако имам нужда от него и... че ще се науча да го правя по-добре (да мисли телепатично), но той трябва да остане там, където е...

Д-р Н: Коя мислиш е основната причина, поради която баща ти остава на това друго място?

П: (със сълзи) Той не принадлежи към моя кошер.

Д-р Н: Нещо друго?

П: ... Ръководителите, те не..., (отново плаче) Не съм сигурна...

Забележка: Обикновено се опитвам да избягвам прекалената интервенция, когато пациентите описват своите духовни преходи. В този случай клиентката ми е объркана и дезориентирана, затова ѝ предлагам малко напътствия.

Д-р Н: Нека анализираме защо не можеш да достигнеш до позицията на баща си точно сега. Може ли това разделяне да е предизвикано от по-висши същества, които смятат, че е време да започнеш да мислиш самостоятелно и че трябва да се свързваш с други души на само твоето ниво на развитие?

П: (Пациентката се е възстановила малко.) Да, такива послания получавам. Аз трябва да правя нещата сама... с другите като мен. Ръководителите ни окуражават... и баща ми също ми помага да разбера.

Д-р Н: Доволна ли си от тази процедура?

П: (пауза) Да.

Д-р Н: Добре, моля те продължи с прехода си от момента, когато виждаш някои членове на семейството си в далечината. Какво става след това?

П: Добре, продължавам да забавям скоростта си... придвижвам се постепенно... отвеждат ме по път, по който съм минавала и преди. Минавам покрай няколко други групи от хора (групи-гроздове). После спирам.

Забележка: Последният преход навътре е особено важен за по-младите души. При събуждането си един пациент описа, че тази сцена е предизвикала у него усещането за пристигане у дома на здрач след дълго отсъствие. Навлизайки от околностите в града си, той най-накрая стигнал до своята улица. Предните прозорци на съседските къщи светели и той можел да види хората вътре, докато минавал бавно покрай тях преди да достигне до алеята пред собствения си дом. Въпреки че хората в състояние на транс могат да използват такива думи като "гроздове" и "кошери", за да опишат как изглежда тяхното родно място отдалеч, тази представа става по-индивидуална, след като влязат в собствената си група. Тогава духовната среда на пациентите се свързва с градове, училища и други места за живеене, идентифицирани със земни ориентири за сигурност и удоволствия.

Д-р Н: Сега, след като стоиш на едно място, какви са впечатленията ти?

П: Тук е... широко... оживено... има много хора наблизо. Някои са ми познати, други не.

Д-р Н: Можем ли да се приближим малко до всички тях?

П: (Внезапно пациентката ми повишава глас с възмущение.) Ти не разбираш! Аз не отивам *там*. (Посочва с пръст към стената на офиса ми.)

Д-р Н: Какъв е проблемът?

П: От мен не се иска това. Не можеш просто да тръгнеш на някъде си.

Д-р Н: Но нали достигна местоназначението си? П: Това няма значение. Аз не отивам там. (Отново посочва с пръст своята мислена картина.)

Д-р Н: Това свързано ли е с посланията, които получи за баща си?

П: Да, свързано е.

Д-р Н: Казваш ми, че енергията на душата не може внезапно да отплува нанякъде - например извън твоята група? „

П: (сочи навън) *Онези*, които са ей там, не са в моята група.

Д-р Н: Определи какво разбираш под ей там?

П: (със сериозен глас) *Онези* другите, които са наблизо - това е *тяхното* място. (Посочва надолу към пода.) Това е *нашето* място. Ние сме тук. (Кима с глава, за да потвърди изказването си.)

Д-р Н: Кои са те?

П: Ами, другите, разбира се, хора, които не са от моята група, (в изблик на нервен смях) О, *виж*!... моите хора, прекрасно е да ги видя отново. Те идват към мен!

Д-р Н: (Действам, все едно че за пръв път чувам тази информация, за да насърча спонтанните отговори.) Наистина? Това звучи прекрасно. Това същите хора ли са, които са участвали с теб в миналия ти живот?

П: В повече от един живот, бъди сигурен, (с гордост) Това са *моите* хора!

Д-р Н: Тези хора са същества, които са членове на твоята собствена група?

П: Да, разбира се, толкова отдавна съм с тях. О, забавно е да ги видиш отново всички. (Пациентката е много радостна и аз ѝ отпускам няколко мига с тази картина.)

Д-р Н: Откривам значителна промяна в твоето разбиране за краткото време след пристигането ти тук. Погледни назад в далечината към другите около това пространство. Как изглежда мястото, където живеят те?

П: (възбудена) Не искам да знам. Това си е тяхна работа. Не можеш ли да разбереш? Аз не съм прикрепена към тях. Твърде заета съм с хората, с които се очаква да съм тук. Хора, които познавам и обичам.

Д-р Н: Наистина разбирам, но преди няколко минути ти беше съвсем разстроена от това, че не можеш да се доближиш до баща си.

П: Сега знам, че той си има свое собствено място.

Д-р Н: Защо не го знаеше, когато пристигнахме тук?

П: Не съм сигурна. Признавам, че в началото ми подейства като шок. Сега знам как стоят нещата. Започвам да си спомням всичко.

Д-р Н: Защо твоят водач не беше наоколо, за да ти обясни всичко това, преди да видиш баща си?

П: (дълга пауза) Не знам.

Д-р Н: Вероятно другите хора освен баща ти, които си познавала и обичала, също са в тези групи. Да не би да казваш, че нямаш контакт с тях сега, след като си на подходящото за теб място в духовния свят?

П: (разстроена от моята реплика) Не, имам контакт чрез ума си. Защо си толкова труден? От мен се иска *да остана тук*.

Д-р Н: (Още веднъж подкачам пациентката, за да получи допълнителна информация.) И ти не се понасяш към тези други групи ей така, на гости?

П: *Не*. Не се правят такива неща! Ти не влизаш в *техните* групи и не се месиш в тяхната енергия.

Д-р Н: Но мисловният контакт предполага вмешателство в техните енергии, нали?

П: В подходящия момент. Когато са свободни да го направят с мен...

Д-р Н: Значи ми казваш, че всеки тук се намира в пространството на своята собствена група и ти не се скиташ наоколо, ходейки на гости или осъществявайки прекалено много мисловни контакти в неподходящи моменти?

П: (успокоява се) Да, те са на своите собствени места, където инструкциите

продължават. Предимно ръководителите обикалят...

Д-р Н: Благодаря, че ми разясни всичко това. Искаш да кажеш, че ти и твоята група приятели внимавате особено много да не престъпите границите на другите пространства?

П: Точно така. Поне така стоят нещата около моето пространство.

Д-р Н: И ти не се чувстваш ограничена от това правило?

П: О, не, тук има огромни, широки пространства и такова чувство за свобода, докато спазваме правилата.

Д-р Н: А ако не ги спазвате? Кой решава кое е подходящото място за всяка група от души?

П: (пауза) Учителите ни помагат, иначе бихме се загубили.

Д-р Н: Струва ми се, че ти се беше загубила първоначално, когато пристигна тук?

П: (неуверено) Не се свързах... Умствено не бях в тон... обърках се... не мисля, че осъзнавах колко голямо е всичко наоколо тук.

Д-р Н: Търсих те във всички заети пространства. Не е ли духовният свят претъпкан с души?

П: (смее се) Понякога наистина се загубваме - това е наша собствена грешка - това място е голямо! Затова никога не е претъпкано.

Двата случая в тази глава представят различните реакции на една начинаеща и на една по-напреднала душа, припомнящи си последната фаза от своето завръщане в духовния свят. Всеки участник има своя собствена интерпретация на панорамната гледка от района на спирката към крайната цел, а именно - неговата група-грозд. Някои от моите пациенти намират прехода от входа към мястото на групата за толкова бърз, че при пристигането си се нуждаят от време, за да се приспособят.

Когато връщат спомените си за времето между завръщането у дома и местоположението си, пациентите ми понякога изразяват безпокойство от това, че никоя важна личност не се е появила под формата на светлина или не се е свързала с тях по телепатичен път. Често това е родител или съпруг от току-що приключилия живот. Причината за това обикновено се изяснява към края на етапа на прехода. Често това има нещо общо с възплащаването.

Видяхме как обикновената завръщаща се душа изпитва огромно удоволствие. Познатите същества се събират заедно в люлеещи се маси от ярка светлина. Понякога резониращи музикални звуци от специфични акорди насочват пристигания пътник. Един пациент отбеляза: "С приближаването до моето място долавям множество монотонни гласове, звучащи като буквата А, като Ааааа, като знак, че ме разпознават, и аз виждам как всички те вибрират бързо като топла, ярка енергия и знам, че това са души, които в момента са безплътни." Това означава, че онези души, които постоянно се превъплъщават в едно или повече тела, в момента може да не са активно ангажирани с приветстването за добре дошъл на завръщащия се. Друг пациент обясни: "Все едно че са заспали и са останали на автопилот - ние винаги знаем кой е навън и кой е вътре." Онези души, които не са напълно безплътни, излъчват слаба светлина с ниско пулсираща енергийна структура и изглежда не общуват особено много с другите. Дори и тогава тези души могат да поздравят завръщащата се душа по един тих начин в средата на групата.

Чувството за бариера между различните групи, изпитано в Случай 15, се среща в различни варианти при пациентите ми в зависимост от възрастта на душата. В следващия случай отново ще имам възможност да говоря за подвижността. Обикновената душа, която има да върши много основна работа, описва отделянето на своята група от останалите като подобно на това да сте в различни класни стаи в едно и също училище. Имал съм и пациенти, които чувстват, че са изцяло отделени в свое собствено училище. Аналогията с духовни училища, ръководени от учители-водачи, се прави толкова често от хора под хипноза, че ми е станало навик да използвам същата терминология.

Както споменах по-рано, след като душата се завърне в своята духовна група, тя е

призована да се яви пред Съвета на Старейшините. Въпреки че Съветът не играе ролята на прокурор, той се занимава с непосредственото преглеждане на дейностите на душата преди завръщането ѝ в нейната група. Обичайно явление е пациентите ми да срещат трудности при предаването с пълни детайли на това, което се случва на тези заседания, и аз съм сигурен, че това блокиране е умишлено.

Предлагам ви разказа на един пациент от моите случаи: "След като се виждам с приятелите си, водачът ми, Вероника (по-младият учител на пациента), ме завежда на друго място, за да се срещна с моята група Старейшини. Тя стои до мен и ми обяснява онова, което не разбирам, и ми помага при обясненията ми за моето поведение през последния ми живот. От време навреме тя говори от мое име като един вид адвокат-защитник, но Куазъл (старшият водач на пациента, пристигнал преди Вероника) е най-важният в групата. Пред мен винаги стоят едни и същи шестима Старейшини, които носят дълги бели роби. Лицата им са благи и те оценяват моите възприятия за живота, който току-що съм изживял, как съм могъл по-добре да използвам талантите си и кое от това, което съм направил, е било полезно. Аз имам пълната свобода да дам израз на своята неудовлетвореност и желания. Всички Старейшини са ми познати, особено двама от тях, които се обръщат към мен по-често от останалите и които изглеждат по-млади от другите. Мисля, че мога да различавам кои са мъже и кои жени. Всеки има свой специфичен начин на задаване на въпросите си към мен, но те са честни и правдиви и към мен винаги се отнасят почтено. Не мога да скрия нищо от тях, но понякога, когато обменят мисли помежду си в бърз разговор, аз се обърквам. Когато вече не мога да се справям, Вероника превежда какво казват за мен, въпреки че имам чувството, че не ми казва всичко. Преди да се завърна на Земята, те ще искат да ме видят за втори път."

Душите смятат, че окончателно са се завърнали у дома си, чак след като отново се присъединят към познатите съученици в групата си. По форма и функции грижите, полагани тук за тях и за определени други души, наподобяват образователна система за местоположението. Критериите за достъп до групата се базират на познанието и на определеното ниво на развитие. Както във всеки клас, така и тук, някои ученици контактуват добре с учителите, а други - по-зле. Следващата глава ще обясни процеса на разпределяне на душите в групи и как се виждат душите в съответните си духовни местоположения.

МЕСТОПОЛОЖЕНИЕТО

Впечатлението ми от хора, които вярват, че притежаваме душа, е, че те си представят, че вероятно всички души се смесват и струпват в едно огромно пространство. Много от пациентите ми вярват в същото преди започването на сеансите. Не е чудно, че след като се събудят, те са изненадани от това, че в духовния свят всеки си има определено място. Когато започнах да изучавам живота в духовния свят чрез хора под хипноза, не бях подготвен да чуя за съществуването на организирани групи за подкрепа на душата. Представях си, че след напускането на Земята духовете просто си плуват безцелно из въздуха сам-самички.

Местоположението на групата се определя от нивото на душата. Пътешествието на душата към дома след физическата смърт приключва с дебаркирането на мястото, запазено за тяхна собствена колония, с изключение на случаите с много млади души или души, изолирани по причини, за които споменах в Глава 4. Душите, представени в тези групи-гроздове, са близки стари приятели, които са приблизително на еднакво съзнателно ниво.

Когато хората в състояние на транс казват, че са част от една събирателна група от души, те говорят за малка основна единица от същества, които поддържат пряк и постоянен контакт, такъв, какъвто наблюдаваме в едно човешко семейство. Равнопоставените членове са чувствителни един към друг в много по-голяма степен от нашите разбирания на Земята.

Вторичните групи от души са организирани под формата на община за подкрепа, в която душите не са толкова близки помежду си. По-големите вторични групи от същества се състоят от гигантски групи от основни гроздове като листа на водна лилия в изкуствено езеро.

Духовните езерца изглеждат безкрайни. Никога не съм чувал вторичната група в тези езерца да възлиза на по-малко от хиляда души. Многото основни гроздове групи, които съставят една вторична група, изглежда имат спорадични взаимоотношения или изобщо никакви контакти помежду си. Рядко срещам души, които да са свързани помежду си с някаква цел и които да са членове на две различни вторични групи, тъй като броят на душите е толкова голям, че не възниква такава необходимост.

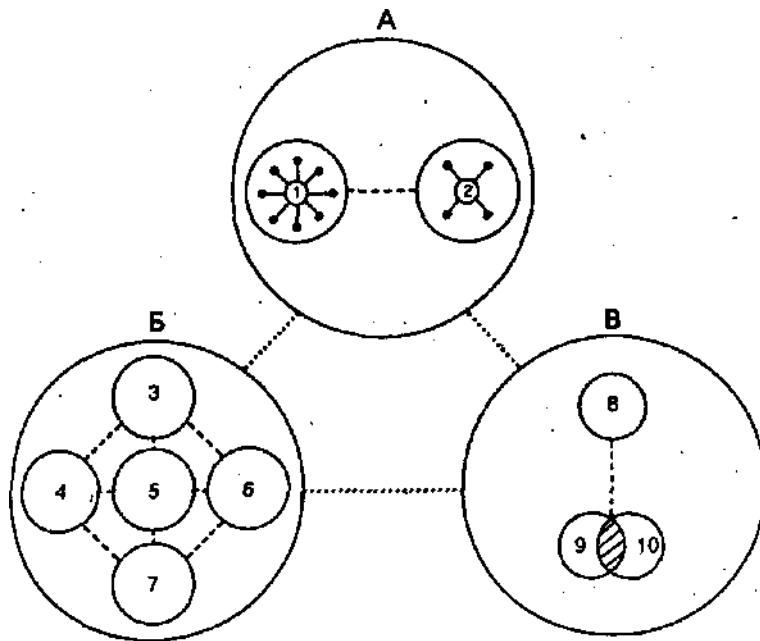
По-малката подгрупа от основни гроздове включва различен брой души, вариращ някъде от три до двадесет и пет. Казвали са ми, че средната група е от около петнадесет души и се нарича Вътрешният Кръг. Всеки работен контакт между членовете на различни групи от гроздове се обуславя от уроците, които трябва да бъдат усвоени по време на инкарнацията. Това може да се дължи на връзка от предишен живот или на определена характерна черта от самоличността на участващите души. Познанствата между членовете на различни групи-гроздове обикновено включват души, играли периферна роля в живота на Земята. За пример може да послужи състудент от университета, който някога е бил ваш близък приятел, но който сега виждате само на сбирките на курса.

Членовете на един и същ грозд са тясно свързани завинаги. Тези тясно свързани гроздове често се състоят от души с еднакъв начин на мислене и с общи цели, които те непрекъснато преследват съвместно. Обикновено избират да живеят заедно като роднини и близки приятели по време на превъплъщенията си на Земята.

Много по-често срещам брат или сестра на пациента от предишни животи в една и съща група, отколкото души, които са били техни родители. Родителите могат да ни посрещнат на входа към духовния свят след смъртта на Земята, но ние може да не срещаме често техните души в духовния свят. Това не се обуславя от зрелостта, тъй като душата на родителя може да е на по-ниско ниво на развитие от тази на човешкото му дете. По-скоро е въпрос на социални уроци, предавани между братя и сестри, които са връстници в една и съща времева рамка. Въпреки че за детето родителите са основните фигури за идентификация на добрите и лошите кармични последици, често нашите взаимоотношения със съпрузи, братя, сестри и подбрани близки приятели през целия ни живот оказват най-силно влияние върху личното развитие. Това няма нищо общо със значението на родители, лели, чичовци, баби и дядовци, които ни служат по различен начин от позицията на другото поколение.

Фигури 1 и 2 (страници 125 и 126) представят произволна духовна среда от души. На Фигура 1 душа от основната Група 1, разположена в по-голямата вторична Група 1, би работила тясно с всички други души от Група А. Някои души от основни Групи 9 и 10 (дадени подробно на Фигура 2) обаче могат също да работят заедно. По-младите души във вторичните Групи А, Б и В вероятно биха имали по-малък или никакъв контакт помежду си в духовния свят или на Земята. Тясната връзка между душите зависи от предопределената близост помежду им в гроздовете, където има сходство в нивата на познание и родство, дължащи се на споделени земни преживявания.

Следващият случай ни предлага разказ за усещанията, свързани със завръщането в собствената група-грозд след физическата смърт.

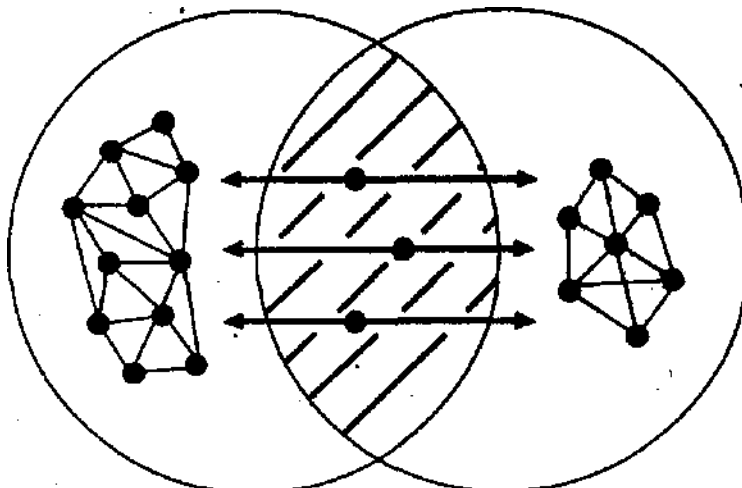

————— Интензивно взаимодействие между душите в основните гроздове,
 - - - - - Рядко взаимодействие на душите между основните гроздове във вторичната група.

..... Почти никакво взаимодействие на душите между вторичните групи с по-малко напреднали души.

Фигура 1 — Социално взаимодействие между основните и вторичните групи души

Тази диаграма илюстрира цялостните взаимоотношения между душите в основните групи-гроздове (1-10) и техните вторични групи (А, Б, В). Общият брой на групите и членовете души в тези групи е хипотетичен, тъй като схемата се променя в зависимост от местоположението на всеки пациент, съобщаващ информация за духовния свят.

Фигура 2 - Социално взаимодействие в една основна група души

Тази социограма показва по-детайлно вариант на гроздове 9 и 10 (от Фигура 1) като пример за по-рядко срещаното припокриване на две групи-гроздове. Тук има взаимен контакт между определени души (в заштрихованата област), които селективно работят с други души от двете групи.

Случай 16

Д-р Н: Какво правиш, след като напуснеш спирката и пристигнеш в духовното пространство, към което принадлежиш?

П: Ходя на училище с моите приятели.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че си в някакъв вид духовна класна стая?

П: Да, там, където учим.

Д-р Н: Искам да ме преведеш през това училище от момента на пристигането си, за да мога да разбера какво става с теб. Започни като ми кажеш какво виждаш отвън.

П: (без да се колебае) Виждам абсолютно квадратен гръцки храм с големи изваяни колони - много красив. Разпознавам го, защото след всеки цикъл (живот) се завръщам тук.

Д-р Н: Какво прави един класически гръцки храм в духовния свят?

П: (свива рамене) Не знам защо се появява пред мен по този Начин, освен че Изглежда естествено... поради преражданията ми в Гърция!

Д-р Н: Добре, да продължим. Идва ли някой да те посрещне?

П: (Пациентката се усмихва широко.) Учителката ми Карла.

Д-р Н: Как се появява пред теб?

П: (уверено) Виждам я да излиза от входа, на храма и да идва към мен... като богиня... висока... облечена е в дълга роба, падаща на дипло... едното ѝ рамо е открито... косата ѝ е хваната на кок и придържана от златна шнола... тя се доближава до мен.

Д-р Н: Погледни надолу към себе си. И ти ли си облечена в същите дрехи?

П: Ние... всички изглежда сме облечени по един и същи начин... ние блещукаме от светлина... и можем да се променяме... Карла знае, че ми харесва как изглежда.

Д-р Н: Къде са другите?

П: Карла ме въвежда в моето училище-храм. Виждам просторна библиотека. Хора на малки групички говорят с тих глас... по масите. Това е усещане за... спокойствие... топлина... сигурност, което ми е толкова познато.

Д-р Н: Всички тези хора на възрастни мъже и жени ли приличат?

П: Да, но в моята група има повече жени.

Д-р Н: Защо?

П: Защото това е валенцията, в която в момента се чувстват най-удобно.

Забележка: Думата *валенция*, използвана от тази пациентка, за да определи предпочитанията на пола, е избрана случайно, но въпреки това приляга за случая. В химията валенциите са положителни или отрицателни свойства, които, когато се съчетаят с други елементи, дават съотношение. Душите в групата могат да клонят към мъжки или женски персонажи или да съчетават и двата пола.

Д-р Н: Добре, какво правиш след това?

П: Карла ме повежда към най-близката маса и приятелите ми веднага ме поздравяват. О, хубаво е да се върнеш.

Д-р Н: Защо точно тези хора са с теб тук, в този храм?

П: Защото всички ние сме в една и съща учебна група. Не мога да ти опиша колко съм щастлива, че отново съм с тях. (Пациентката се разсейва от тази сцена и са ми необходими няколко минути, за да я накарам да продължи.)

Д-р Н: Каж ми колко хора има с теб в тази библиотека?

П: (пауза докато брой на ум) Около двадесет.

Д-р Н: Всичките двадесет души твои близки приятели ли са?

П: Ние всички сме близки - познавам ги от векове. Но петима са най-скъпите ми приятели.

Д-р Н: Всичките двадесет души приблизително на едно и също ниво на знания ли са?

П: Ъъъ... почти. Някои са малко по-напред от останалите.

Д-р Н: Къде в групата ще поставиш себе си по отношение на знанията?

П: Някъде в средата.

Д-р Н: Що се отнася до уроците, които трябва да научиш, къде се намираш ти по отношение на твоите пет най-близки приятели?

П: О, ние сме горе-долу еднакви - ние много често работим заедно.

Д-р Н: Как ги наричаш?

П: (подсмихва се) Всеки си има галено име.

Д-р Н: Защо имате прякори?

П: Хммм... за да определим своята същност. Възприемаме се един друг като символизиращи различни земни неща.

Д-р Н: Какво е твоето галено име?

П: Магарешки бодил.

Д-р Н: И то символизира някакво лично качество?

П: (пауза)... Известна съм с резките си... реакции по отношение на нови ситуации в моите ротации (жизнени цикли).

Д-р Н: Как се казва съществото, което чувстваш най-близко, и защо?

П: (тих смях) Спрей. Той преминава с пълна скорост през ротациите си... разпръсквайки енергията си толкова бързо, че тя се разхвърчава на всички посоки, точно както водата, която той толкова обича на Земята.

Д-р Н: Твоята семейна група изглежда много особена. Сега би ли ми обяснила какво всъщност правите ти и твоите приятели в тази библиотека?

П: Отивам до масата си и всички поглеждаме в книгите.

Д-р Н: Книги? Какви книги?

П: Книгите на живота.

Д-р Н: Опиши ми ги колкото можеш по-добре.

П: Това са книги с картини - с дебели бели ръбове - два или три инча дебели - доста големи...

Д-р Н: Отвори една от тези книги на живота и ми обясни какво виждате ти и твоите приятели от масата.

П: (Пауза, докато ръцете на пациентката се доближават една до друга и раздалечават, все едно че отваря книга.) Няма нищо написано. Всичко, което виждаме, е в живи картини.

Д-р Н: Движещи се картини - нещо различно от снимките ли?

П: Да, те са в много измерения. Те се движат... местват се... от центъра на... един кристал... който се променя при отразена светлина.

Д-р Н: Значи картините не са плоски, движещите се светлинни вълни имат дълбочина?

П: Точно така, те са живи.

Д-р Н: Кажете ми, как ти и твоите приятели използвате книгите?

П: Ами, в началото, когато отвориш книгата, тя никога не е на фокус. След това започваме да мислим за каквото си искаме, кристалът от тъмен става светъл и... се подрежда. После можем да видим... в миниатюрен вид... нашите минали животи и алтернативите.

Д-р Н: Как се третира времето в тези книги?

П: Чрез рамки... страници... времето е съгъстено от книгите на живота.

Д-р Н: Не искам да се спирам на твоето минало точно сега, но погледни в книгата и просто ми кажи какво виждаш най-напред.

П: Липса на самодисциплина в последния ми живот, защото за това мисля в момента. Виждам как умирам млада, в един любовен скандал - краят ми беше безсмислен.

Д-р Н: Виждаш ли бъдещи животи в книгата на живота?

П: Можем да погледнем бъдещите възможности... само на малки части... под формата на уроци.» в повечето случаи това право на избор идва по-късно с помощта на другите. Целта на тези книги е да наблегне на нашите минали дела.

Д-р Н: Би ли ми казала какъв според теб е скритият замисъл на тази атмосфера в твоята група-грозд в библиотеката?

П: О, по време на този цикъл ние всички си помагаме един на друг в преодоляването на грешките си. Учителката ни влиза и излиза, а ние учим заедно и обсъждаме цената на нашия избор.

Д-р Н: Има ли и други стаи в тази сграда, където учат хора?

П: Не, тази сграда е за нашата група. Близо до нас има други сгради, където учат различни групи.

Забележка: Читателят може да направи справка с Фигура 1 (страница 125), кръг Б като пример за това, което се има предвид тук. На графиката гроздове 3-7 представят рядко взаимодействие между групите, въпреки че са много близо една до друга в духовния свят.

Д-р Н: Групите от хора, които учат в тези сгради, повече или по-малко напреднали са от тези в твоята група?

П: И двете.

Д-р Н: Позволено ли ви е да посещавате тези други сгради, където учат душите?

П: (дълга пауза) Има една, в която ходим постоянно.

Д-р Н: Коя е тя?

П: Място за новите души. Помагаме им, когато техният учител си е отишъл. Приятно е да се чувстваш нужен.

Д-р Н: Как им помагате?

П: (смее се) С домашните им.

Д-р Н: Но учителите-водачи не отговарят ли за това?

П: Виждаш ли, учителите са... толкова напред (в развитието)... тази група приема помощта НИ, защото можем лесно да се свързваме с тях.

Д-р Н: А, значи преподавателите по малко на тази група?

П: Да, но не го правим никъде другаде.

Д-р Н: Защо не? Защо да не могат по-напредналите групи да идват във вашата библиотека, за да ви помагат от време навреме?

П: Не го правят, защото ние сме много по-напред от новите. Освен това не нарушаваме границите им. Ако искам да се свържа с някого, аз го правя извън моя учебен център.

Д-р Н: Можеш ли да се скиташ, където си искаш, ако не пречиш на другите души в техните учебни места?

П: (отговаря с известна уклончивост) Обичам да съм близо до моя храм, но мога да достигна до всеки.

Д-р Н: Оставам с впечатлението, че твоята духовна енергия е ограничена в това духовно пространство, въпреки че мисловно ти достигаш по-надалеч.

П: Не се чувствам ограничавана... имаме достатъчно място за движение... но аз не харесвам всички.

Твърдението за неограничеността, изложено в Случай 16 изглежда противоречи на онези граници на духовното пространство, видени от последния случай. Когато за пръв път въвеждам пациентите в духовния свят, техните видения са спонтанни, особено що се отнася до духовния порядък и тяхното място в общността на духовния живот. Обикновеният пациент може да говори за частни места за живеене и работа, но никой не възприема духовния свят като ограничен. Веднъж като се задвижи свръхсъзнателното връщане на спомените, повечето хора са в състояние да ми кажат, че имат свобода на движението и че могат да отидат в открити пространства, където душите от различни нива на усвояване се събират, за да се забавляват.

На тези обществени места плаващите души се ангажират социално с различни дейности. Някои са доста игриви, както когато чувам за по-стари души, които "закачат" по-младите за това, което лежи пред тях. Един пациент го каза по този начин: "Правим си номера един на друг

като тайфа хлапета. По време на криеницата някои от по-младите се загубват и след това ние им помагаме да открият себе си." Казвали са ми, че по време на забавления в духовните групи могат да се появят "гости" и да разказват истории, подобно на трубадурите от Средновековието. Друга пациентка спомена, че нейната група обичала да гледа един особен на вид образ, известен като "Хумор", който се появявал и карал всички да се смеят на неговите лудории.

Често на хората под хипноза им е трудно да обяснят ясно странните значения, скрити зад техните общувания като души. Едно отклонение, за което чувам доста често, се отнася за души, които формират кръг, за да се уеднаквят по-пълно, и проектират своята мисловна енергия. В такива случаи винаги се споменава за връзка с по-висша сила. Някои хора ми казват: "Ритъмът на мислите е толкова хармонизиран, че поражда един вид пеене." Когато душите се въртят една около друга в смесица от енергия, преливания и отделяния на екзотични мотиви от светлина и цветове, може да се породи и грациозно изкусен танц. Физически неща като олтари, лодки, животни, дървета или океански брегове могат да се появят по магически начин в центъра на тези танци. Тези образи имат специален смисъл за духовните групи като планетарни символи, които подсилват положителните спомени от предишни прераждания. Подобен род материална имитация едва ли свидетелства за тъга, изпитвана от духове, които копнеят отново да приемат физически облик, а по-скоро за весело участие в исторически събития, което помага за формирането на тяхната индивидуална самоличност. За мен този митичен начин на изразяване на душите е церемониален по природа и въпреки това той излиза далеч извън рамките на основния ритуал.

Въпреки че пациентите в състояние на свръхсъзнание описват определени места с такива функции, техните картини за всеки един такъв район могат да се различават. Така учебната площ, описана като гръцки храм в този случай, е представена като модерна училищна сграда от друг човек. Трети изложения могат да изглеждат по-противоречив и. Например много пациенти, пътуващи мислено от едно място в духовния свят към друго, ми казват, че пространството около тях прилича на сфера, както ще видим в последната глава, но след това добавят, че духовният свят не е затворен, защото е "безграничен".

Мисля, че не трябва да забравяме, че в състояние на транс хората са склонни да нагаждат структурата на своите обяснения към онова, което техният съзнателен ум вижда и което са преживели на Земята. Голям брой хора, които излизат от транс, ми казват, че има много неща от духовния свят, които не са могли да опишат със земни изрази. Всеки човек тълкува абстрактните духовни обстоятелства около своето преживяване чрез символна интерпретация на онова, което за него има смисъл. Понякога, когато за пръв път го отвеждам до някое духовно място, пациентът може да изрази дори недоверие в собствените си видения. Това се дължи на факта, че критичната страна на техния съзнателен разум не е спряла да прецежда отделни съобщения. Хората в състояние на транс скоро се адаптират към това, което отчита техният несъзнателен разум.

Когато започнах да събирам информация за душите в групите, аз правех моите преценки на базата на това към кое ниво на познание принадлежат тези души. Беше ми трудно да определям бързо мястото на даден пациент само въз основа на този критерий за идентификация. Със Случай 16 се занимавах в началото на своите изследвания върху живота в духовния свят. Това беше забележителен случай, защото по време на сеанса щях да науча за разпознаването на душите чрез цвета.

Преди този случай аз слушах пациентите ми да описват цветовете, които виждаха в духовния свят, без да разбирам значението на тази информация във връзка със самите души. Пациентите ми съобщаваха за сенки на енергийната маса на душата, но аз не правех връзка между тези наблюдения. Не задавах правилните въпроси. Бях запознат с фотографията на Кирлиан и с изследванията по парапсихология на Университетския колеж в Лос Анжелис, които бяха показали, че всеки жив индивид излъчва аура със свой собствен цвят. Както

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

изглежда, когато сме в човешки облик, ние притежаваме йонизирано енергийно поле, което протича около нашите физически тела, свързано в система от жизнени енергийни точки, наречени чакри. Тъй като са ми описвали духовната енергия като движеща се, жива сила, количеството електромагнитна енергия, необходимо за задържане на душата на нашето физическо ниво, може да бъде друг фактор за произвеждането на различни земни цветове.

Твърди се също така, че човешката аура отразява мислите и емоциите, съчетани с физическото здраве на индивида. Чудех се дали тези лични меридиани, излъчвана от хората, имат непосредствена връзка с това, което ми бяха казвали за светлината, излъчвана от душите в духовния свят.

С помощта на Случай 16 разбрах, че разпръскваната духовна светлина, даваща зрителна представа за духовете, изобщо не е бяла. В умовете на моите пациенти всяка душа генерира аура със специфичен цвят. Вярвам, че този случай ми помогна да дешифрирам значението на тези прояви на енергия.

Д-р Н: Добре, нека излезем от твоя учебен храм. Какво виждаш около себе си или далеч напред?

П: Хора - големи групи от хора.

Д-р Н: Колко големи?

П: Хм... в далечината... не мога да преброя,, стотици и стотици... има толкова много.

Д-р Н: Ти идентифицираш ли се с всички тях -свързана ли си с тях?

П: Всъщност не - аз не мога дори да видя всички -там е един вид... мъгляво... но моята тайфа е близо до мен.

Д-р Н: Ако мога да нарека тайфата ти от около двадесет души твоя основна група-грозд, сега ти свързана ли си с по-голямото вторично тяло от души около теб?

П: Ние... всички... сме свързани - но не директно. Аз не познавам онези, другите...

Д-р Н: Откриваш ли физически белези у всички онези други души, каквито видя в своята собствена група в храма?

П: Не, това не е необходимо. Тук навън, на открито е по-... нормално. Всички ги виждам като духове.

Д-р Н: Погледни в далечината от мястото, където си сега. Как виждаш всички тези духове? На какво приличат?

П: Различни светлини - жужат наоколо като светулки.

Д-р Н: Можеш ли да кажеш дали душите, които работят една с друга като учители и ученици, през цялото време се държат настрана от останалите?

П: Хората в моята тайфа го правят, но семейството на учителите се събира заедно, когато не ни помагат в уроците ни.

Д-р Н: Виждаш ли някакви учители и-водачи от мястото, където си сега?

П: (пауза) Някои... да... те са много повече от нас, разбира се. Виждам Карла с двама нейни приятели.

Д-р Н: И знаеш, че това са водачи, дори без да виждаш някакви физически черти? Можеш да погледнеш натам, към всичките ярки бели светлини, и просто с мисълта си да разбереш, че са водачи? П: Разбира се, можем да го направим. Но те не са напълно бели.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че душите не са напълно, абсолютно бели?

П: Отчасти е така - в зависимост от интензивността на нашата енергия ние може да не сме толкова блестящи.

Д-р Н: Значи Карла и двамата и приятели показват различни отсенки на бялото?

П: Не, те изобщо не са бели.

Д-р Н: Не ми стана ясно.

П: Тя и нейните двама приятели са учители.

Д-р Н: Каква е разликата? Да не би да казваш, че тези водачи излъчват енергия, която не

е бяла?

П: Точно така.

Д-р Н: Добре, какъв цвят са?

П: Жълт, разбира се.

Д-р Н: О,... значи всички водачи излъчват жълта енергия?

П: Не, не излъчват.

Д-р Н: Какво?

П: Учителят на Карла е Валиърс. Той е син. Понякога го виждаме тук. Хубаво момче.

Много интелигентно.

Д-р Н: Син? Как стигнахме до синьото?

П: Валиърс показва синя светлина.

Д-р Н: Обърках се. Не си казвала нищо за друг учител на име Валиърс, който да е част от твоята група.

П: Не си ме попитал. Както и да е, той не е в моята група. Нито пък Карла. Те си имат свои групи.

Д-р Н: И тези водачи имат аури, които са жълта и синя?

П: Да.

Д-р Н: Колко други енергийни цветове виждаш да плуват наоколо?

П: Николко.

Д-р Н: Защо няма червени и зелени енергийни цветове?

П: Някои са червеникави, но зелени светлини няма.

Д-р Н: Защо не?

П: Не знам, но понякога, когато се оглеждам, това място е осветено като коледна елха.

Д-р Н: Любопитен съм за Валиърс. Всяка духовна група ли си има по двама учители, определени за техния грозд?

П: Хммм... различно е. Карла учи под ръководството на Валиърс, затова ние имаме двама. Рядко го виждаме. Освен с нас, той работи и с други групи.

Д-р Н: Значи самата Карла е ученичка, която преподава като по-малко напреднал водач?

П: (някак си възмутена) Тя е достатъчно напреднала за мен!

Д-р Н: Добре, но ще ми помогнеш ли да се оправя с тези цветови схеми? Защо енергията на Карла излъчва жълт цвят, а на Валиърс - син?

П: Просто е. Валиърс... превъзхожда всички нас по знания и той излъчва светлина с по-тъмна наситеност.

Д-р Н: Дали душите правят разлика между отсянката на синьото, сравнено с жълтото или равномерно бялото?

П: Опитвам се да ти обясня. Синьото е по-дълбоко от жълтото, а жълтото е по-наситено от бялото в зависимост от това колко напред си.

Д-р Н: О, тогава излъчваният от Валиърс блясък не е толкова ярък като на Карла, а тя блести по-слабо от твоята енергия, защото ти си по-назад в развитието, така ли?

П: (смее се) Много по-назад. И двамата притежават по-тежка, по-устойчива светлина от мен.

Д-р Н: По какъв начин жълтият цвят на Карла се различава от твоята белота от гледна точка на това какво става с твоето собствено напредване?

П: (с гордост) Аз ставам червеникаво-бяла. Накрая ще имам златиста светлина. Наскоро забелязах, че Карла е станала малко по-тъмно жълта. Очаквах го. Тя е толкова интелигентна и добра.

Д-р Н: Наистина, и накрая тя ще издигне своето енергийно ниво до тъмно синьото по интензивност?

П: Не, първо до светлосиньо. Това винаги става постепенно със сгъстяването на

енергията ни.

Д-р Н: Значи тези три основни светлини — бяло, жълто и синьо - отразяват етапите в развитието на душите и могат да бъдат видени от всички духове?

П: Точно така, а промените са много бавни.

Д-р Н: Огледай се пак наоколо. В тази област всички енергийни цветове ли виждаш еднакво представени от душите?

П: О, не! Повечето са бели, няколко жълти и малко сини.

Д-р Н: Благодаря ти, че ми разясни това.

Задавам рутинни въпроси на всички в състояние на транс за цветовете отенъци. Освен общата белота на самия духовен свят, пациентите ми казват, че повечето от другите души притежават нюанси на бялото. Очевидно неутралното бяло или сиво са началните етапи в развитието. След това духовните аури се смесват с основните цветове на червеното, жълтото и синьото на основата на бялото. Малко хора виждат зеленикави отенъци, примесени с жълто или синьо.

Приравняването на това, което съм чул за духовната енергия, с физическите закони, управляващи спектъра на цветовете, които виждаме в небето, е чисто хипотетично. Открил съм обаче някои прилики. Енергията на светлината, излъчвана от по-студените звезди в небето, е червено-оранжева, докато при по-топлите звезди нараства от жълто до синьо-бяло. Температурата действа върху светлинните вълни, които също са и видими вибрации на спектъра с различна честота. Човешкото око регистрира тези вълни като вълна от светлина в тъмни цветове.

Енергийните цветове на душите вероятно имат много малко общо с такива елементи като водород и хелий, но може би има връзка с високо енергийно електромагнитно поле. Подозирам, че цялата духовна светлина се влияе от вибриращото движение в тон с хармоничното духовно единство от мъдрост. Някои страни от квантовата физика навеждат на мисълта, че Вселената е съставена от вибриращи вълни, които влияят върху маси от физически обекти чрез взаимодействия с различна честота. Светлината, движението, звукът и времето са взаимно свързани във физическото пространство. Чуval съм пациентите си да отнасят същите такива взаимоотношения и към духовната сфера.

В края на краищата заключих, че и духовното, и физическото ни съзнание проектира и приема светлинна енергия. Вярвам, че моделът на вибриращите вълни на всеки индивид представлява аурата на всяка душа. Плътността, цветът я видят на светлината, която излъчваме като души, са пропорционални на силата на нашите знания и възприятия, представени от нарастващата с развитието ни концентрация на светлинна материя. Отделните енергийни модели не само разкриват кои сме ние, но и показват степента на способността ни да лекуваме другите и да се възстановяваме.

Хората под хипноза използват цветовете, за да опишат как изглеждат душите, особено в далечината, когато са безформени. Научил съм от моите случаи, че по-напредналите души проектират маси от бързо движещи се енергийни частици, които са описвани като сини на цвят, а онези, които са разположени най-нагъсто - като пурпурни. Във видимия спектър на Земята синьо-виолетовото е с най-малка дължина на вълната и с енергия, която достига до невидимия ултравиолетов цвят. Ако плътността на цвета е отражение на мъдрост, то вълните с по-малка дължина от бялото през жълтото, излъчвани от душите, би трябвало да представляват по-ниски концентрации на вибрираща енергия.

Фигура 3 представлява таблица, която съм съставил за класификацията на душите по цветови код, както ми е бил съобщен от пациентите. В първата колона са изброени духовните състояния на душата или класовете-нива на обучение. Последната колона показва статута ни на водачи и разкрива способността и готовността ни да служим като такива на другите, което ще бъде обяснено по-късно в следващата глава. Обучението започва с нашето създаване като души

и се ускорява с първия ни предопределен физически живот. С всяко прераждане ние започваме все по-добре да разбираме, въпреки че. можем да се върнем пак в определени животи, преди отново да възвърнем равновесието си и да продължим да напредваме. От това, което мога да определя, след като душата достигне едно духовно ниво, тя си остава там, независимо от всичко друго.

На Фигура 3 показвах шестте нива на прераждащите се души. Въпреки че като цяло поставям пациентите си в широките категории на начинаещи, средни и напреднали души, между нива II и IV има значителни разлики. За да определя например, дали една душа започва да се придвижва от началния етап на Ниво I към Ниво II, трябва да знам не само колко бяла енергия остава, но и да анализирам отговорите на пациента на въпроси, които демонстрират познания. Генеалогията на успехите в минали животи, очакванията за бъдещето, връзките в групата и разговорите между пациентите ми и техните водачи, всичко това оформя профила на растежа.

Нива на обучение	Кинетичен цветови обхват	Статут на водач
I ниво: Начинаещи	Бял (ярък и хомогенен)	Няма
II ниво: Долно междинно ниво	Светлокремав (червеникави нюанси, накрая със следи от жълто)	Няма
III ниво: Средно ниво	Жълт (плътен, без следи от бяло)	Няма
IV ниво: Горно междинно ниво	Тъмножълто (наситено златно, накрая със следи от синьо)	Младши
V ниво: Напреднали	Светлосиньо (без следи от жълто, накрая със следи от пурпурно)	Старши
VI ниво: Много напреднали	Тъмносиньо-пурпурно(заобиколено от лъчиста светлина)	Експерт

Фигура 3

Някои от пациентите ми не са съгласни с моето характеризирание на духовния свят като място, ръководено от социална структура и организирано управление, представено чрез Фигура 3. От друга страна, аз непрекъснато слушам същите тези пациенти да описват един планиран и организиран процес на саморазвитие, върху който влияят равнопоставените и учителите. Ако духовният свят наистина прилича на едно голямо училище с множество класни стаи, ръководено от души-учители, които контролират нашето напредване, тогава той има структура. Чрез Фигура 3 представям основен работен модел на местоположенията. Знаем, че не е съвършен. Надявам се, че през следващите години моите концепции ще послужат за основа на надграждането от бъдещите изследвания на терапевти, използващи регресията, допълнени от техни собствени отговори за измерването на зрелостта на душата.

От тази глава читателят може да остане с впечатлението, че в духовния свят душите са така отделени чрез светлинните нива, както са хората на Земята чрез разделянето на социални групи в обществото. Социалните условия на Земята не могат да се сравняват с духовния свят. Всички разлики в честотата на светлината, измерващи нивото на знания на душите, идват от един и същ енергиен източник. Душите са изцяло интегрирани посредством мислите. Ако всички нива на изява в духовния свят съответстваха на един и същи клас, душите щяха да имат лоша система за обучение. На Земята старата образователна идея за училище с една класна стая

ограничава учениците от различни възрасти. В духовните равнопоставени групи душите работят на своето ниво на развитие заедно с други като тях. Зрелите учители-водачи подготвят следващото поколение от души да заеме тяхното място.

Следователно в духовния свят има практически основания за съществуването на условия за система, проектирана да измерва нивата на обучение и развитие. Системата насърчава просвещението, а в края на краищата и усъвършенстването на душите. Важно е да се разбере, че докато ние може да страдаме от последствията от лошия избор в нашите образователни задачи, вътре в системата ние винаги сме предпазвани, подкрепяни и напътствани от душите-експерти. Това е, което приемам като духовното управление на душите.

В продължение на векове идеята за йерархия на душите е била част от източните и западните култури. Платон говори за трансформация на душите от детството до зрелостта, преминаваща през много етапи по морални съображения. Древните гърци са чувствали, че в продължение на много животи човечеството се движи от аморалното, незряло и жестоко същество към хора, които напълно са се социализирали със състраданието, търпението, опрощението, честността и любовта. През втори век след Христа новата християнска теология е силно повлияна от Плотин, чиято неоплатоническа космология приема, че душите имат йерархия от степени на съществуване. Най-висшето същество е трансцендентният Единствен или Бог-създател, от който се ражда Азът на душата, която ще се настани в човешките същества. Накрая тези нисши души ще се завърнат за повторно пълно обединяване с вселенската свръхдуша.

Класификацията ми за развитието на душите не е замислена нито като социално, нито като интелектуално елитарна. Душите, които са на силно напреднал етап от развитието си, често могат да бъдат със скромно обществено положение на Земята. По същата причина хора от влиятелните висши слоеве на човешкото общество едва ли се намират в блажено състояние на духовна зрелост. Обикновено е вярно точно обратното.

Не мога да наблягам прекалено много на значението на нашите духовни групи, що се отнася до местоположението в зависимост от развитието на душата. Глава девета, за начинаещите души (Нива I и II) ще изследва по-отблизо как функционира една духовна група. Преди да продължим обаче, искам да обобщя това, което съм научил за основните принципи на обвързване в духовните групи,

Независимо от относителното време на създаване, след като завършат етапа на послушничество, всички начинаещи души се прикрепят към нова група от души на тяхното ниво на разбиране.

След като се формира новата група за подкрепа на душата, в бъдеще не се прибавят нови членове.

Изглежда съществува процедура за системен подбор за хомогенното групиране на душите. Вземат се под внимание сходства в егото, когнитивното съзнаване, изразяването и желанието.

Независимо от големината си, групите-гроздове не смесват директно своите енергии, но душите могат да общуват една с друга през границите на основните и вторични групи.

Основните гроздове в Нива I и II могат да се разпаднат на по-малки подгрупи с цел обучение, но не се отделят от интегрираното цяло, образуващо един грозд от души.

Скоростта на обучението е различна при равно-поставените членове на групата. Определени души напредват по-бързо от други в една група-грозд, въпреки че тези ученици може да не са в еднаква степен компетентни и убедителни в различните области от техните учебни програми. Когато достигнат средното ниво на обучение, на душите, демонстрирали специални таланти (да лекуват, да преподават, да творят и други), им се позволява да участват в специализирани групи за работа на по-напреднали, като в същото време остават в собствената си група-грозд.

В момента, когато се прецени, че нуждите, мотивите и способностите за изява на душата са достигнали напълно Ниво III във всички области на саморазвитието, такива души се събират свободно в работна група за "самостоятелно обучение". Обикновено техните стари водачи продължават да ги контролират посредством един учител-експерт. Така, от множество гроздове от една или повече вторични групи, може да възникне едно ново образуване от същества, преминаващи напълно в Ниво III.

Когато достигнат Ниво IV, душите получават по-голяма свобода на действие извън груповите дейности. Въпреки че с напредъка на душите големината на групата намалява, близкият контакт между първите равнопоставени членове на групата никога не се загубва.

Духовните водачи използват богато разнообразие от преподавателски методи и превъплъщения на инструктори в зависимост от състава на групата.

НАШИТЕ ВОДАЧИ

Никога не съм работил с пациент в състояние на транс, който да няма свой личен водач. По време на хипнотичните сеанси присъствието на някои водачи се долавя по-осезателно, отколкото на други. Имам навика да питам пациентите дали виждат или чувстват нечие безплатно присъствие в стаята. Ако долавят такова присъствие, тази трета страна обикновено е водач-покровител. Често даден пациент може да долови присъствието на безплатна фигура, преди да визуализира лице или да чуе глас. Хората, които медитират редовно, естествено са по-запознати с тези видения от някой, който никога не е призовавал своя водач.

Разпознаването на тези духовни учители поставя хората в компанията на една топла, любяща, съзидателна сила. Посредством нашите водачи ние започваме по-ясно да осъзнаваме непрекъснатостта на живота и нашата самоличност като душа. В нашето съществуване водачите са образ на божията милост, защото са част от изпълнението на нашата съдба.

Водачите са сложно устроени същества, особено когато са водачи-експерти. До известна степен нивото на съзнателност на душата определя степента на напредък на водача, прикрепен към нея. На практика зрелостта на определен водач има връзка с това дали тези учители имат само един или повече ученици под тяхното ръководство. Водачите, чиито способности са на висше ниво или над него, обикновено работят с цяла група от души в духовния свят и на Земята. Тези водачи разполагат с други същества, които им помагат. От това, което съм виждал, всяка група души има един или повече по-скоро нови учители, които ги обучават. В резултат на това някои хора имат повече от един водач, който им помага.

Личните имена, които моите пациенти, дават на своите водачи, варират от обикновени, странни или необикновено звучащи думи до ексцентричност. Често произходът на тези имена може да бъде проследен до конкретен минал живот, който учителят е прекарал заедно с ученика. Някои пациенти не могат да предадат с думи имената на своите водачи, защото не могат да намерят точно съответствие на звука, дори когато ги виждат ясно в състояние на хипноза. Казвам на тези хора, че е много по-важно да разберат причината, поради която определени водачи са прикрепени към тях, а не да овладяват имената им. Пациентът може просто да използва едно общо обозначение за своя водач от рода на: ръководител, съветник, инструктор или просто "моя приятел".

Трябва да се внимава при интерпретирането на думата *приятел*. Обикновено, когато човек в състояние на транс говори за духовен приятел, той го свързва с духовен спътник или равнопоставен другар от групата, а не с водач. Съществата, които са наши приятели, съществуват на нива, които не са много по-висши или по-нисши от нашето собствено. Тези приятели са в състояние мислено да ни окуражават от духовния свят, докато ние сме на Земята, и могат да бъдат с нас като въплътени в човешки образ придружители, докато ние вървим по пътищата на живота.

Един от най-важните аспекти на моята терапевтична работа с пациентите е да им

помогна да оценят на съзнателно ниво ролята, която техните водачи играят в живота. Тези същества-учители поучават всеки от нас с помощта на своите умели техники за инструктиране. Идеите, които приемаме за наши собствени, могат да бъдат генерирани от заинтересован водач. Освен това водачите ни успокояват в тежки моменти от нашия живот, особено когато сме деца, нуждаещи се от утешение. Спомням си една очарователна забележка, направена от една пациентка, след като я запитах кога в този живот е започнала да вижда водача си. "О, когато си фантазирах", отговори тя. "Спомням си, че водачът ми беше с мен в първия ми ден в училище, когато бях наистина изплашена. Тя седна отгоре на чина ми, за да ми прави компания, и след това ми показа къде е тоалетната, тъй като аз се притеснявах да попитам учителя."

Представата за персонализирани духовни същества се е зародила още в античността - от момента, когато сме се превърнали в мислещи човешки същества. Антропологическите проучвания на обитаваните от първобитните хора места навеждат на мисълта, че техните тотемни символи са служели за лична защита. По-късно, преди около 5000 години, с появата на градовете-държави официалните божества започнали да се идентифицират с държавните религии. Тези богове били по-далечни и дори предизвиквали страх. Така личните и семейни божества придобили по-голямо значение в ежедневието на хората по отношение на защитата. Личното духовно божество служело като ангел-хранител на всеки човек или семейство и можело да бъде призовано да окаже божествена помощ по време на криза. Тази традиция се е запазила жива в съвременните култури.

Двата противоположни края на САЩ представляват два типични примера. Аумакуа е личният бог на хавайците. Полинезийците вярват, че предшествениците на даден човек могат да играят ролята на лично божество (под образа на човек, животно или риба) за живите членове на семейството. Аумакуа може да помага или да порицава даден човек в неговите видения или сънища. В Североизточна Америка ирокезите вярват, че вътрешната духовна сила на човека се нарича Оренда и е свързана с по-висшия личен Оренда-дух. Този пазител е в състояние да се противопостави на силите на болката и злото, насочени към даден индивид. Идеята за наблюдатели на душата, които функционират като водачи, е част от системата от вярвания на много местни американски култури. В митологията на племената на зуните, които живеят на югозапад, е запазена устното предание за богоподобни същества със свой собствен живот. Те са наричани "Създателите и притежателите на пътеките на живота" и се смята, че се грижат за душите. По света има и други култури, които също вярват, че някой друг освен Бог, ги наблюдава, за да се застъпи лично в тяхна полза.

Мисля, че човешките същества винаги са се нуждаели от антропоморфични образи, стоящи по-долу от върховния Бог, за да опишат заобикалящите ги духовни сили. Когато хората се молят или медитират, те искат да достигнат до едно същество, което познават и от което да получат вдъхновение. По-лесно е да помолиш за помощ образ, който ясно може да бъде идентифициран в човешкия ум. При върховния Бог не може да се прояви въображение, което пречи на много хора да установят пряк контакт. Независимо от разнообразните религиозни предпочитания и дълбочина на вярата, хората също чувстват, че ако съществува един върховен Бог, то той ще е прекалено зает, за да се занимава с техните индивидуални проблеми. Хората често смятат, че не си струва да осъществяват пряка връзка с Бога. В резултат на това най-разпространените религии в света са използвали пророци, живели някога на Земята, които да служат като посредници между нас и Бог.

Вероятно защото някои от тези пророци са получили статута на божества, те вече не се възприемат толкова като лични божества. Казвам това без да оспорвам жизненото духовно влияние, което всички велики пророци са оказали върху своите последователи. Милиони хора извличат полза от ученията, които са ни дали тези могъщи души, превъплъщаващи се на Земята под образа на пророци от нашето историческо минало. И все пак в сърцата си хората знаят, както винаги са знаели, че някой - едно отделно същество, което е само за тях - е там, в

очакване да бъде достигнато.

Споделям теорията, че водачите се появяват пред силно религиозни хора като персонажи от тяхната вяра. Веднъж по националната телевизия показаха един случай, е който дете от вярващо християнско семейство се беше разминало на косъм със смъртта и то каза, че е видяло Иисус. Когато го помолиха да нарисува с цветни моливи това, което е видяло, малкото момиченце нарисува един син мъж без отличителни черти, който стоеше в ореол от светлина.

Пациентите са ми показвали колко много използват и разчитат на своите духовни водачи в живота. Започнах да вярвам, че те носят непосредствената отговорност за нас - не Бог. Тези обучени учители остават с нас в продължение на хиляди земни години, за да ни подпомагат в нашите изпитания преди, по време на и след безброй животи. Забелязал съм, че за разлика от хората, които са в съзнателно състояние, пациентите в транс не обвиняват Бог за своите нещастия в живота. Когато сме достигнали духовното състояние, в повечето случаи именно нашият личен водач поема тежестта на всяко недоволство.

Често ме питат дали учителите-водачи ни съответстват по някакъв начин или просто са подбрани случайно. На този въпрос е трудно да се отговори. Както изглежда, водачите се прикрепят към нас в духовния свят по един методичен начин. Започнах да вярвам, че техният индивидуален стил на преподаване и техниките им на управление поддържат и прекрасно се съчетават с нашата постоянна духовна самоличност.

Чувал съм например за по-млади водачи, чиито минали животи са включвали преодоляване на особено трудни отрицателни черти, които са прикрепени към души със същия модел на поведение. Изглежда тези съпричастни водачи са подреждани по степени в зависимост от това, доколко добре се справят с предназначението си да повлияват за положителна промяна.

Всички водачи съчувстват на своите ученици, но преподавателските подходи са различни. Някои водачи постоянно помагат на своите ученици на Земята, докато други изискват от своите повереници да усвояват уроците си без открито да ги насърчават. Зрелостта на душата, разбира се, е фактор. Завършващите ученици определено получават по-малко помощ в сравнение с първокурсниците. Освен нивото на развитие, аз разглеждам силата на индивидуалното желание като друг фактор, определящ честотата на появяване и вида помощ, която човек получава от своя водач през живота си.

Що се отнася до определянето на пола, не съм открил никаква логическа взаимовръзка между мъжкия и женския пол на пациентите и проявяването на водачите в мъжки или женски образ. Като цяло хората приемат пола на своя водач като нещо съвсем естествено. Може да се спори дали това се дължи на факта, че са свикнали да ги възприемат като мъже или жени през вечността на относителното време, или на предположението, че при взаимоотношенията между определени ученици и учители единият пол се оказва по-ефективен от другия. Някои водачи приемат черти и от двата пола, което придава на подкрепата на душата наистина андрогинен характер. Един пациент ми каза: "Понякога моят водач е Алексис, друг път Алекс, влизайки и излизайки и от двата пола в зависимост от това, дали имам нужда от мъжки или женски съвет."

Доколкото мога да определя, в духовния свят процедурата по подбора на учител се направлява внимателно. Всяко човешко същество има поне един старши или по-висш водач-експерт, прикрепен към неговата душа още от времето на създаване на душата. По-късно в своето съществуване много от нас се сдобиват с нов, втори водач, като Карла от предишната глава. Поради липсата на по-удачен израз, аз наричам тези ученици-учители младши водачи.

Амбициозните младши водачи могат да изпреварят началото на своето обучение в края на Ниво III като се усъвършенстват в горните междинни етапи от развитието. Всъщност ние започваме своето обучение за второстепенни водачи дълго преди да достигнем Ниво IV. В по-долните етапи на развитието си ние помагаме на други в живота като приятели, а между животите помагаме на нашите равнопоставени другари от групата ни със съвети.

Предопределянето на младши и старши учители изглежда отразява желанието на водачите-експерти, които образуват един вид управляващо тяло, подобно на попечителство върху помладите водачи от духовния свят. В Глави 10 и 11, които разглеждат случаи на по-напреднали души, ще видим примери за това как протича процесът на развитие на водачите.

Всички водачи ли притежават еднакви преподавателски умения и това отразява ли се на големината на групата, към която са прикрепени в духовния свят? Следващият пасаж е от един случай на опитна душа, с която заедно изяснихме този въпрос.

Случай 17

Д-р Н: Любопитен съм относно определянето на учителя в духовния свят във връзка с неговите способности да помага на неразвитите души. Когато душите се усъвършенстват като водачи, получават ли повече души, с които да работят?

П: Само по-опитните.

Д-р Н: Мисля, че големите групи от души, нуждаещи се от водачи, биха представлявали голяма отговорност за един напреднал водач - дори когато има помощник.

П: Те могат да се справят. Големината няма значение.

Д-р Н: Защо?

П: След като придобиеш компетентност и успех като учител, броят на предоставените ти души вече не е от значение. В някои отделения (гроздове) има много души, в други - не.

Д-р Н: Значи, ако си строши учител с аура със синя светлина, големината на класа няма нищо общо с предопределенията, защото ти си в състояние да се справяш с големи групи от души?

П: Не казах точно това. Много зависи от типа души в едно отделение и опитността на водачите. В по-големите отделения те получават и помощ.

Д-р Н: Кои?

П: Водачите, които наричаш старши.

Д-р Н: Кой им помага?

П: Наблюдателите. Те са истинските специалисти.

Д-р Н: Чувал съм да ги наричат учители-експерти.

П: Това е удачно описание.

Д-р Н: Какъв цвят е енергията, която излъчват към теб?

П:... Възморав.

Забележка: Както е показано на Фигура 3 от последната глава, по-ниските степени на Ниво IV излъчват небесносиня енергия. Със съзряването тази аура става по-наситена, като първо се изменя в мастиленосиньо, а накрая стига до тъмнопурпурно, което свидетелства за пълното интегриране на експерта, достигнал до Ниво VI.

Д-р Н: След като, както изглежда, водачите имат различни преподавателски подходи, какво е общото между всички тях?

П: Те нямаше да бъдат учители, ако не обичаха преподаването и не желаеха да ни помогнат да се присъединим към тях.

Д-р Н: Обясни ми тогава, защо на душите се прави подбор за водачи. Вземи за пример един типичен водач и ми кажи какви качества притежава тази напреднала душа.

П: Те трябва да бъдат състрадателни, но без да бъдат прекалено снизходителни. Те не издават присъди. От теб не се иска да вършиш нещата по техния начин. Те не те ограничават като ти налагат своите преценки.

Д-р Н: Добре, това са нещата, които водачите не правят. Ако те не прекаляват с напътствията си към душите, кои, според теб, са значимите неща, които вършат?

П: Ъъъ... те формират духа на своите отделения и внушават увереност - всички ние знаем, че самите те са преживели много неща. Нас ни приемат такива, каквито сме, като индивиди с правото да направим свои собствени грешки.

Д-р Н: Трябва да отбележа, че намирам душите за много лоялни към техните водачи.

П: Точно заради това - защото те никога не се отказват от теб.

Д-р Н: Кое според теб е най-важното качество за един водач?

П: (без да се колебае) Способността да те мотивира и да ти внуши кураж.

Следващият ми случай дава пример за действията на водач, който е въплътен. Този водач се нарича Оуа и притежава качествата на отдаден учител, описани от последния случай. Както става ясно, неговото ранно предопределяне за водач включвало непосредствените грижи за пациентката от Случай 18 и както изглежда неговите методи не са се променили. Пациентката ми беше смаяна, когато разпозна последното превъплъщение на своя водач.

Оуа се е появил за първи път като водач в миналото на пациентката ми към 50 г. пр. Хр. Той беше описан като възрастен мъж, живеещ в едно юдейско село, което било опустошено от римски войници. По това време пациентката била малко момиче, останало сираче след римското нападение срещу местните недоволстващи. В началната сцена от този минал живот тя говори за работата си в една таверна като робиня. Като такава, тя постоянно била бита от собственика, а понякога и изнасилвана от клиентите-римляни. Тя умряла на 26 години от преумора, изтощение и отчаяние. От подсъзнателния ум на тази пациентка се роди следния разказ за стария мъж от нейното село: "Работех ден и нощ и се чувствах вцепенена от болка и унижение. Той беше единственият човек, който беше мил с мен - който ме научи да се уповавам на себе си - да вярвам в нещо по-висше и по-добро от жестоките хора около мен."

По-късно, в състояние на свръхсъзнание, тази пациентка разказа подробно части от други трудни животи, където Оуа се е появявал като верен приятел, а веднъж и като брат. В това състояние тя видя, че тези хора са едно и също същество, и беше в състояние да определи тази душа като Оуа, нейния водач. Имала е много животи, през които Оуа не се е появявал, а понякога, когато е идвал да ѝ помага, физическият контакт с него е бил краткотраен. Внезапно попитах дали е възможно Оуа да присъства и в настоящия ѝ живот? След известно колебание пациентката ми започна да трепери неудържимо. В очите ѝ се появиха сълзи и тя се разплака от видението в своя ум.

Случай 18

П: *О, Господи - знаех си.* Знаех, че е по-различен.

Д-р Н: Кой?

П: Синът ми! *Оуа е моят син Брендън.*

Д-р Н: Твоят син всъщност е Оуа?

П: *Да, да!* (смее се и плаче едновременно) *Знаех си!* Почувствах го още в деня, когато го родих – нещо изненадващо познато и специално за мен – нещо повече от едно обикновено безпомощно бебе... ооо...

Д-р Н: Какво разбра в деня, когато той се роди?

П: Не точно разбрах - аз го почувствах вътрешно - нещо повече от вълнението, което една майка чувства, когато роди първото си дете. Почувствах, че е дошъл тук - за да ми помогне - не разбираш ли? О, това е фантастично - истина е - това е *той*.

Д-р Н: (Успокоявам пациентката си преди да продължим, защото нейното развълнувано въртене ще я прекатури от шезлонга.) Защо мислиш, че Оуа е тук под образа на твоя малък син Брендън?

П: (Сега е по-спокойна, но продължава да плаче тихичко.) За да ме преведе през този лош период... с жестоки хора, които не ме приемат. Той трябва да е знаел че от дълго време съм в беда и е решил да дойде при мен като мой син. Не сме говорили за това преди да се родя... каква прекрасна изненада...

Забележка: По времето, когато осъществихме този сеанс, моята пациентка се бореше да получи признание в един силно конкурентен бизнес. Освен това имаше семейни проблеми у дома, които отчасти се дължаха на това, че основно тя носеше парите в семейството. Наскоро

научих, че се е развела,

Д-р Н: Долавяше ли нещо необичайно около твоето бебе, след като го заведе в къщи?

П: Да, това чувство започна в болницата и никога не ме напусна. Когато погледна в очите му, той.,, ме успокоява. Понякога се прибирам вкъщи толкова изтощена, толкова изморена и съсипана, и когато гледачката си тръгне, се държа сприхаво с него. Но той е толкова търпелив с мен. Дори няма нужда да го държа. Погледът му е... толкова мъдър. До този момент не разбирах напълно какво означава това. Сега знам! О, какво блаженство. Не бях сигурна дали изобщо трябваше да имам бебе - сега разбирам всичко.

Д-р Н: Какво разбираш?

П: (с твърд глас) Докато се опитвам да напредна в професията си, хората стават... все по-жестоки... не приемат онова, което знам и което мога. Съпругът ми и аз имаме проблеми. Той смята, че съм прекалено амбициозна... че искам да се реализирам. Оуа-Брендън е тук, за да ме поддържа силна, за да мога да преодоля...

Д-р Н: Мислиш ли, че е добре, че открихме, че твоят водач е с теб в този живот под образа на Брендън?

П: Да, ако Оуа не искаше да знам, че е дошъл в моя живот, аз нямаше да дойда при теб - нямаше да помисля за това.

Този изключителен случай представя емоционалното опиянение, което пациентът чувства, когато в живота осъществи контакт със своя водач. Забележете, че избраната от Оуа роля не излиза извън типичната роля, която най-често приема духовният спътник. Той не се появява като неин съпруг, а и никога не го е правил през предишните й животи. Сигурно духовните спътници приемат и други роли, освен тази на съпрузи, но обикновено въплътеният водач не приема роля, която може да наруши работата на двама духовни спътника върху съвместния им живот. Духовният спътник на тази пациентка се оказа стара "любов" от университета.

Въз основа на цялата информация, която можах да събера, заключих, че Оуа се е преместил в нивото на младшите водачи през последните две хиляди години. Възможно е да е завършил синьото ниво на старшите водачи преди тази пациентка да се усъвършенства до толкова, че да се издигне от бялата до жълтата енергийна аура. Независимо колко века ще отнеме това, Оуа ще остане неин водач, дори ако никога отново не се превъплъти заедно с нея в някой живот.

Догонваме ли някога своите водачи в развитието си? Възможно е, но не мога да кажа, че съм видял доказателства за това сред моите случаи. Душите, които се развиват относително бързо, са надарени, но такива са и водачите, които им помагат.

Не е необичайно да срещнеш водачи, които работят на двойки с хора на Земята, като всеки от тях има свой подход на преподаване. В тези случаи единият е доминиращ, въпреки че по-опитният старши водач може на практика да не се проявява толкова явно в ежедневните действия на своя довереник. Причината за това духовно споразумение на тандема е, че единият от двойката или е в процес на обучение (от рода на младши водач под ръководството на старши), или връзката между двамата водачи е толкова отдавнашна (както е при старши водач и експерт), че са възникнали постоянни взаимоотношения. Старшият водач може да се е сдобил със свой собствен грозд от души, който продължава да е контролиран от експерт, надзираващ няколко духовни групи.

Двойките от водачи не се месят една на друга нито в духовния свят, нито извън него. Имам близък приятел, чиито водачи показват как двама учители работят заедно като се допълват един друг. Използването на този отделен случай е подходящо, защото съм наблюдавал начина, по който двамата водачи на този човек си взаимодействат при различни житейски обстоятелства. Младшият водач на моя приятел се проявява под образа на мила, лечителка от местното индианско население на име Куан. При появяванията си Куан е облечена

просто в права рокля от еленова кожа, косата ѝ е огъната назад, а нежното ѝ лице е окъпано от ярка светлина. Когато бъде повикана, Куан прави възможно проникването във и разбирането на събития и на личностите, свързани с тези събития, които безпокоят моя приятел.

Желанието на Куан да облекчи товара от твърде трудния живот, който моят приятел е избрал, е регулирано от една интересна мъжка фигура на име Джайлз. Джайлз очевидно е старши водач, който може би скоро ще стане експерт в духовния свят. В качеството си на такъв той не се появява наоколо толкова често, колкото Куан. Когато Джайлз наистина навлиза в повисшето съзнание на моя приятел, той го прави внезапно. Следва пример за различния начин, по който действа един старши водач, в сравнение с младшия.

Д-р Н: Как идва при теб Джайлз, когато разсъждаваш задълбочено върху някой сериозен проблем?

П: (смее се) Не както Куан - можеш да бъдеш сигурен. Обикновено обича да., се крие... отначало... зад сянка от... синя пара. Чувам го как се подхилква преди да го видя.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че в началото се появява под формата на синя енергия?

П: Да... за да се скрие за малко - той обича да е потаен, но това не трае дълго.

Д-р Н: Защо?

П: Не знам - мисля, че за да е сигурен, че наистина го искам.

Д-р Н: А когато се покаже, как изглежда?

П: Като ирландски елф.

Д-р Н: О, значи е дребно старче?

П: (отново се смее) Фигура на елф - със сплъстена коса, обгръщаща набръчканото му лице - изглежда раздърпан и непрекъснато се движи в различни посоки.

Д-р Н: Защо прави това?

П: Джайлз е с непостоянен характер - а също и нетърпелив - той доста се мръщи, докато крачи напред-назад пред мен, хванал ръце зад гърба си.

Д-р Н: Как ще обясниш поведението му?

П: Джайлз не е достолепен като някои (водачи)... но е много умен... хитър.

Д-р Н: Можеш ли да бъдеш по-конкретен относно връзката между това поведение и теб?

П: (пресилено) Джайлз ме научи да гледам на своите прераждания като на партия шах, при която Земята е дъската. Определени ходове водят до определени резултати и не съществува лесно решение. Аз планирам, а след това в хода на играта на моя живот нещата се объркват. Понякога си мисля, че ми поставя капани, през които да си проправям път на дъската.

Д-р Н: Добре ли ти се отразява тази техника на твоя напреднал водач? Помагал ли ти е Джайлз при разрешаването на проблемите ти в хода на играта на живота?

П: (пауза) ... По-скоро след това... тук (в духовния свят)... но той ме кара да работя страшно упорито на Земята.

Д-р Н: Можеш ли да се отървеш от него и да работиш само с Куан?

П: (усмихва се със съжаление) Тук не става така. Освен това той е страхотен.

Д-р Н: Значи не можем да избираме водачите си?

П: По никакъв начин. Те избират нас. Д-р Н: Имаш ли някаква представа защо имаш двама водачи, които подхождат по толкова различен начин към проблемите ти и в начина, по който ти помагат?

П: Не, нямам, но се смятам за голям късметлия. Куан.. е внимателна... и постоянно ме подкрепя.

Забележка: Превъплъщенията на индианци, живели някога в Северна Америка, се превръщат в могъщи духовни водачи на онези от нас, които живеят след тях на тази земя. Големият брой американци, които съобщават, че имат такива водачи, подкрепя моето убеждение, че душите са привлечени от географската среда, която познават от по-ранни превъплъщения.

Д-р Н: Какво ти харесва най-много в преподавателските методи на Джайлз?

П: (замислено) О, начинът, по който той - да кажем, си играе с мен - почти ми се присмива, за да се справям по-добре по време на играта и да спра да се самосъжалявам. Когато нещата особено задебелят, той ме насъсква и ме кара да продължа, като настоява да използвам всичките си способности. При Джайлз няма никаква деликатност.

Д-р Н: И ти долавяш този инструктаж тук, на Земята, дори когато не работим заедно?

П: Да, когато медитирам и навлизам навътре в себе си или докато сънувам.

Д-р Н: И Джайлз идва, когато ти поискаш?

П: (след известно колебание) Не... въпреки че изглежда, че винаги съм бил с него. Куан по-често идва при мен. Не мога просто да сграбча Джайлз във всяка ситуация, в която си пожелаея, освен ако това, което върша, не е наистина сериозно. Той е неуловим

Д-р Н: Би ли обобщил чувствата си към Куан и Джайлз.

П: Обичам Куан като майка, но нямаше да съм там, където съм, без дисциплината на Джайлз. И двамата са опитни, защото ми позволяват да извличам полза от собствените си грешки.

Тези двама водачи са тим от сътрудничащи си инструктори, което е стандартно положение при онези хора, които имат двама водачи. В този случай Джайлз изпитва удоволствие да преподава кармичните уроци по метода на Сократ. Като не дава предварително ключа към напредъка, той със сигурност не дава възможност на приятеля ми да разреши основните си проблеми с лекота. Куан, от друга страна, му дава утеха и нежно го окуражава.

Когато приятелят ми идва при мен за хипнотичен сеанс, аз усещам, че Куан остава на заден план, когато Джайлз присъства и е активен. Джайлз е грижовен водач, каквито са и всички водачи, но без следа от разглеждане. На нещастията е позволено да достигат до крайния предел на способността на моя приятел да се справя с тях, преди разрешението внезапно да започнат да се разкриват. Ако трябва да съм честен, възприемам Джайлз като един лукав вискателен учител. Тази представа не се споделя напълно от моя приятел, който е благодарен на предизвикателствата, предлагани му от този сложно устроен учител.

Как изглежда обикновеният духовен водач? В опита, който имам, не съм срещнал двама еднакви водачи. Тези посветени висши същества оставят у мен впечатлението, че променят отношението си към мен от един сеанс до друг и дори по време на самия сеанс с пациента. Те могат да ми сътрудничат или да ми пречат, да са толерантни или неучтивни, неуловими или разкриващи се, или просто пасивни, без да ги интересува какво правя с пациента. Уважавам много водачите, защото тези могъщи фигури играят изключително важна роля в нашата съдба, но трябва да призная, че могат да попречат на проучванията ми. Намирам ги енигматични, защото са непредсказуеми в отношението си към мен като човек, улесняващ контакта.

Било е обичайна практика за медиумите от началото на този век, които са работели с хора под хипноза, да наричат всяко безплатно същество в стаята "дух, проявяващ се чрез медиума", защото са действали като ръководители на пациента в общуването с духовното. Приемало се е, че духът, проявяващ се чрез медиума по време на спиритичен сеанс (независимо дали е водач, или не), притежава енергиен модел, който е в емоционално, интелектуално и духовно съзвучие с пациента. Значението на хармоничния енергиен модел между проводника и тези същества също е било познато.

Ако даден дух блокира моите изследвания с пациент, аз търся причината за това. С някои блокиращи водачи трябва да се боря за всяко късче информация, докато други ми предоставят голяма свобода на действие по време на сеанса. Никога не забравям, че водачите имат пълното право да възпират доближаването ми към проблемите на души, които са под техните грижи. В края на краищата техните хора са мои пациенти само за един кратък период от време. Честно казано, по-скоро бих предпочел да нямам контакт с водача на даден пациент, отколкото да работя с някой, който ми помага в един момент, а в след това блокира ритъма на

паметта за останалата част от сеанса.

Вярвам, че мотивите на водачите за блокирането на информацията не се ограничават само с противопоставянето на непосредствената психологическа насока, която взима терапевтичният сеанс. Аз постоянно търся нови данни за духовния свят. Водач, който оказва подкрепа за освобождаването на потока от спомени за предишен живот у един от моите пациенти, може да попречи на задаването на важни въпроси-за живота на други планети, за структурата на духовния свят или самото сътворяване. Затова аз събирам тези духовни тайни на части, от информацията на голям брой пациенти, което е отражение на предпазливостта на много водачи. Освен това чувствам, че при общуването си с пациентите и техните водачи получавам помощ от моя собствен духовен водач.

Понякога някой пациент изказва недоволство от своя конкретен водач. Обикновено това е временно настроение. Хората са в състояние по всяко време да решат, че техните водачи са прекалено трудни и не работят с всички сили в тяхна полза или че просто не им обръщат достатъчно внимание. Веднъж един пациент ми каза, че от дълго време се опитвал да се прикрепи към друг водач. Той каза: "Моят водач ми се противопоставя, тя не дава достатъчно от себе си." Мъжът сподели, че желанието му да смени водача си не било уважено. Забелязах, че след последните си два живота е прекарал значително време сам, без много да взаимодейства с групата, защото отказвал да се занимава със своите проблеми. Той бил разгневен на своя водач, защото не го бил спасил от неприятни ситуации.

Нашите учители всъщност не се възмушават от нас до степен на отчуждение, но съм забелязал, че си имат начин да се махнат, когато недоволните им ученици избягват да разрешават проблемите си. Водачите просто искат най-доброто за нас и понякога това означава, че им се налага да ни наблюдават как изтърпяваме много болка при постигането на определени цели. Водачите не могат да спомогнат за нашия напредък, ако не сме токови да направим необходимите промени с цел да се възползваме пълноценно от възможностите на живота.

Имаме ли основание да се страхуваме от нашите водачи? В Глава пета, при Случай 13 видяхме една очевидно по-млада душа, която веднага след смъртта прояви известно безпокойство от срещата с водача Клодис, който щеше да я разпитва за изпълнението на мисията ѝ. Обикновено това безпокойство не трае дълго. Можем да сме раздразнени от това, че трябва да обясняваме на нашите водачи защо не сме постигнали целите си, но те ни разбират. Те искат от нас да интерпретираме миналия си живот, за да извлечем полза от помощта при анализа на грешките.

Пациентите ми се изказват по най-различен начин за водачите си, но страхът не е сред тях. Напротив, хората се безпокоят повече да не бъдат изоставени от духовните съветници по време на трудни периоди от техния живот. Нашите взаимоотношения с водачите са по-скоро като между ученици и учители, отколкото като между подсъдими и съдии. Нашите лични водачи ни помагат да се справим със самотата и изолацията, които съпровождат всяка душа след физическото ѝ раждане, независимо от силата на любовта, изпитвана от нейното семейство. Водачите ни вдъхват увереност в себе си в един претъпкан свят.

Хората искат да знаят дали техните водачи идват винаги, когато биват повикани за помощ. Водачите се последователни в начина, по който избират кога да ни помогнат, защото внимателно преценяват доколко силно се нуждаем от тях. Питали са ме също така дали хипнозата е най-добрият начин за осъществяване на контакт с водача. Естествено, аз предпочитам хипнозата, защото знам колко силно и ефективно средство може да бъде за получаване на подробна духовна информация. Хипнозата, провеждана от специалист, обаче не е подходяща за ежедневно приложение, докато медитацията, молитвата и може би, използването на друг човек като канал могат да се прилагат много по-често. Самохипнозата като вид дълбока медитация е прекрасна алтернатива и може да бъде предпочетена от онези, които се страхуват да бъдат хипнотизирани от други хора или не желаят намесата на втора

страна в техния духовен живот.

Независимо от използвания метод, ние всички притежаваме способността да изпращаме от нашето по-висше съзнание мисловни вълни с далечни последици. Мислите на всеки човек представляват за водачите духовни отпечатащи, които отбелязват кои сме и къде се намираме. По време на нашия живот, особено в периоди на силен стрес, повечето хора долавят присъствието на някой, който се грижи за тях. Ние може да не сме в състояние да опишем тази сила, но въпреки това тя е там.

Достигането до нашата душа е първата стъпка по стълбата за откриването на нашата по-висша сила. Всички линии на духовна комуникация, които използваме, за да достигнем до божествената същност, са контролирани от нашите водачи при тази стъпка. Те също имат свои водачи, които са се изкачили по-нагоре по стълбата. Цялата стълба служи като един непрекъснат канал към източника на цялата разумна енергия, като всяко стъпало е част от цялото. За хората е важно да вярват, че на молитвата за помощ ще бъде отговорено от тяхната собствена по-висша сила. Затова водачите са жизнено важни за нашия духовен и земен живот. Ако сме се отпуснали и сме се концентрирали, един вътрешен глас започва да ни говори. И дори ако не сме разбрали съобщението, трябва да се доверим на това, което чуваме.

Изследванията на психолози в национален мащаб показват, че един на всеки десет души признава, че е чувал гласове, които често говорят положително и дават инструкции. За много хора е облекчение да научат, че техният вътрешен глас не е някаква халюцинация, свързана с душевно заболяване. Вашият вътрешен глас не е нещо, за което да се безпокоите, а по-скоро показва, че собственият ви съветник, който живее във вас, е на разположение. В повечето случаи това са гласовете на нашите водачи.

Водачите, прикрепени към различни души, действително работят заедно, изпращайки си спешни мисловни съобщения един на друг. Хората, които не могат сами да си помогнат в критични ситуации, могат да разчитат на съветници, приятели и дори непознати, които им идват на помощ точно в подходящия момент.

Вътрешната сила, която придобиваме в ежедневието си живот, не се поражда толкова от визуалния образ на действително видени водачи, колкото от чувствата и емоциите, които ни убеждават, че не сме сами. Хората, които се вслушват и насърчават своя вътрешен глас чрез спокойно съзерцание, казват, че усещат лична връзка с една енергия извън самите тях, която им предлага подкрепа и увереност. Ако предпочитате, можете да наричате тази вътрешна напътстваща система вдъхновение или интуиция, защото системата, която ни подпомага, е един от аспектите на собственото ни аз, както и висша сила.

По време на трудни моменти в живота ние сме склонни да помолим за напътствие за незабавно уреждане на нещата. Когато са в състояние на транс, пациентите ми виждат, че техните водачи не им помагат да разрешат всичките си проблеми наведнъж, а по-скоро разясняват пътищата като използват ключове за разрешаване на проблемите. Това е една от причините, поради които внимавам с блокирането на пациентите по време на хипноза. Самопознанието се разкрива най-добре при контролирана скорост, относителна за всеки човек. Един загрижен учител може да не иска пред ученика му да се разкрият всички страни на проблема в даден момент. Нашите способности за справяне с откровенията са различни.

Мисля, че когато молите за помощ своята висша духовна сила, е най-добре да не изисквате незабавна промяна. Нашият успех в живота се основава на планирането, но ние наистина имаме алтернативни пътеки, от които можем да изберем, за да постигнем определена цел. Предлагам ви, когато търсите напътствие, да помолите за помощ само за следващата стъпка в живота ви. Когато го направите, бъдете готови за неочаквани възможности. Имайте вяра и смирение, за да се отворите към множеството пътища за разрешаването на проблемите.

След смъртта като души ние не изпитваме тъга, която емоционално да може да бъде определена като скръбта, която чувстваме във физическия си облик. И въпреки това, както вече

видяхме, душите не са незаинтересовани същества без чувства. Разбрал съм, че силите, които ни наблюдават, също изпитват онова, което наричам духовна печал, когато ни виждат да правим лоши избори в живота и да преминаваме през болка. Определено нашите духовни спътници и равнопоставени другари страдат и се натъжават, когато се мъчим, но същото изпитват и нашите водачи. По време на обсъжданията на ориентирането и на дискусиите в духовната група водачите може да не показват своята печал, но те остро усещат своята отговорност към нас като учители.

В Глава 11 ще се срещнем с водач от Ниво V. Никога досега не съм имал пациент, който да се намира в VI степен или да е водач-експерт. Подозирам, че на Земята не се срещат по всяко време много от тези напреднали души. Повечето души от Ниво VI са прекалено заети с планирането и ръководенето в духовния свят, за да продължават да се превъплъщават. От разказите на души от Ниво V, с които съм се срещал, изглежда, че Ниво VI няма нови уроци за овладяване, но подозирам, че душа от Ниво V, която все още се превъплъщава, може и да не знае за всички езотерични задачи, с които са заети съществата от нивото на експертите.

От време навреме при сеанс с по-напреднала душа чувам да се споменава за души на още по-високо ниво от Ниво VI. Тези същества, за които разказват дори експертите, се намират в най-тъмно пурпурния обхват на енергията. Тези върховни същества би трябвало да се доближават до създателя. Казвали са ми, че тези призрачни фигури са неуловими, но високо почитани същества в духовния свят.

Обикновеният пациент не знае дали духовните водачи трябва да бъдат поставяни в категория, по-ниска от божествената, или да бъдат считани за по-маловажни богове в резултат на своя напредък. Всяка концепция за духовното е приемлива, стига да осигурява спокойствие, да повдига духа и да има смисъл за отделния човек. Въпреки че някои от моите пациенти са склонни да оприличават водачите на богове - те не са Бог. Според мен водачите са ни повече, ни по-малко божествени, отколкото сме ние, и затова ги виждаме като физически същества. Нито един от моите случаи не е виждал някога Бог. Хората под хипноза казват, че чувстват присъствието на върховна сила, която ръководи духовния свят, но на тях им е неловко да използват думата "Бог", за да опишат създателя. Може би философът Спиноза го е казал най-добре с думите: "Бог не е Той, който е, а Това, което е."

Всяка душа има една по-висша духовна сила, свързана с нейното съществуване. Всички души са част от една и съща божествена същност, генерирана от една свръхдуша. Тази разумна енергия е всемирна по обхват и ние всички споделяме божествения статут. Ако нашата душа отразява една малка част от свръхдушата, която наричаме Бог, то тогава нашите водачи ни доставят огледалото, в което можем да видим себе си, свързани с този създател.

НАЧИНАЕЩАТА ДУША

Има два вида начинаещи души: души, които наистина са млади, що се отнася до съществуването им извън духовния свят, и души, които се прераждат на Земята от сравнително дълго време, но продължават да бъдат незрели. Двата вида души се срещат на Нива I и II.

Смятам, че почти три четвърти от душите, които в настоящия момент обитават човешки тела на Земята, все още се намират на ранния етап от своето развитие. Знам, че това звучи много обезкуражаващо, защото означава, че по-голямата част от човечеството се намира в началния етап на своето обучение и действия в съответствие с това. От друга страна, не съм склонен да променя мнението си за високия процент души на по-ниско ниво на Земята, имайки предвид конфликтите и насилието, заобикалящи хората по целия свят. Мисля обаче, че с всеки изминал век човешките същества започват все повече да се осъзнават.

Години наред си водя статистика за духовното ниво на пациентите от моите случаи. Без съмнение цифрите показват известен превес на по-ниските нива, тъй като тези пациенти не са подбрани произволно. Моите случаи могат да се явяват представители на души на по-ниско ниво на развитие, защото именно те са хората, които се нуждаят от помощ в живота и биха

дошли при мен да получат някакви знания.

За онези, които проявяват любопитство, процентното разпределение на моите случаи по духовни нива е както следва: Ниво I - 42%; Ниво II - 31%; Ниво III - 17%; Ниво IV - 9%; Ниво V - 1%. Проектирани на фона на цялото население на света, състоящо се от пет билиона души, цифрите от моя ограничен по обхват опит биха изглеждали неверни. Въпреки това смятам, че е възможно на Земята да има само няколко стотици хиляди хора на Ниво V.

Пациентите ми твърдят, че душите спират да се прераждат на Земята, когато достигнат пълна зрелост. Важна причина за високия процент души в началния етап на своето развитие е бързо увеличаващото се човечество и неотложната нужда от души за новородените бебета. Човечеството се увеличава с по 260 000 деца на ден. Тази потребност от души за раждащите се човешки същества означава, че в повечето случаи те трябва да бъдат изваждани от духовния резерв на по-неразвити същества, които се нуждаят от повече прераждания, за да се усъвършенстват и следователно ще трябва да се връщат в друг живот.

Отнасям се внимателно към чувствата на пациенти, за които знам, че са в началния етап на своето развитие. Не мога да кажа точно колко пъти се е случвало някой нов пациент да дойде в кабинета ми и да каже: "Знам, че съм стара душа, но изглежда, че не мога да се справя с живота." Всички ние искаме да сме напреднали души, защото повечето хора мразят да ги смятат за новаци в каквото и да е. Всеки случай е уникален. Съществуват най-различни варианти по отношение на характера на всяка душа, индивидуалната скорост на развитие и качествата на водачите, прикрепени към нея. Виждам моята задача в това да интерпретирам разказите на пациентите за усъвършенстването на техните души.

Имал съм много случаи, при които даден пациент се е прераждал на Земята » продължение на 30 000 години и все още се намира на по-ниските първо и второ нива. Връщането назад се среща при малко на брой хора, въпреки че високата скорост в духовното развитие не е често срещано явление. Както е при всеки образователен модел, учениците намират едни уроци за по-трудни от други. Една от пациентките ми не можеше да надвие никакъв враг в продължение на 850 години през множество животи, но към края на същия този период не й беше особено трудно да преодолее фанатизма. Друг беше прекарал близо 1700 години в търсене на някаква власт над другите. Той обаче получи състрадание.

Следващият случай показва една съвсем начинаеща душа. От разказа не проличава тя да е прикрепена все още към някоя духовна група, защото е живяла съвсем малко минали животи. В първия си живот тя е била убита по време на монголското нашествие в Северна Сирия през 1260 г. сл. Хр. Името й било Шабез и нейното село било разграбено, а жителите му изклани, когато тя била на пет години.

Случай 20

Д-р Н: Шабез, сега след като умря и се завърна в духовния свят, кажи ми, какво чувстваш?

П: (крещи) *Измамена!* Този живот беше толкова *жесток!* Не можех да издържам. Бях само едно малко момиченце, неспособно да помогне на никого. Каква грешка!

Д-р Н: Кой направи тази грешка?

П: (със заговорнически глас) Моят водач. Доверих се на неговата преценка, но той сгреша като ме изпрати в този жесток живот, за да бъда убита преди живота ми наистина да започне.

Д-р Н: Но ти си се съгласила да влезеш в тялото на Шабез?

П: (разстроена) Не знаех, че Земята ще се окаже такова ужасно място на терор - не ми бяха казани всички факти - целият глупав живот беше една грешка и моят водач е отговорен за това.

Д-р Н: Нищо ли не научи от този живот?

П: (пауза) Започнах да се уча да обичам... да, беше прекрасно... брат ми... родителите...

но беше толкова кратко...

Д-р Н: Имаше ли нещо хубаво в този живот?

П: Брат ми Ахмед... да бъда с него...

Д-р Н: Ахмед присъства ли в настоящия ти живот?

П: (Внезапно пациентката ми става от стола си.) *Не мога да повярвам!* Ахмед е моят съпруг Бил - същият човек - как би могло...?

Д-р Н: (След като успокоявам пациентката, аз обяснявам процеса на прехвърляне на душата в ново тяло и след това продължавам.) Виждаш ли Ахмед при завръщането си в духовния свят след смъртта ти като Шабез?

П: Да, нашият водач ни доведе заедно тук... където стоим.

Д-р Н: Цветът на енергията, която излъчва Ахмед, същият ли е като твоя или има разлика?

П: (пауза) Ние... сме напълно бели.

Д-р Н: Опиши ми какво правите тук.

П: Докато нашият водач идва и си отива, Ахмед и аз... просто работим заедно.

Д-р Н: И какво правите?

П: Опитваме се да разберем какво мислим за самите себе си - нашият опит на Земята. Все още съм наскърбена, че ни убиха толкова рано... но имаше и щастливи моменти... да вървиш под слънцето... да вдишваш въздуха на Земята... да обичаш.

Д-р Н: Върни се още по-назад към времето, преди ти и Ахмед да сте живели заедно, може би когато си била сама. Какво е усещането да бъдеш създаден?

П: (смутено) Не знам... аз просто бях тук... с мисъл...

Д-р Н: Спомняш ли си кога за пръв път по време на твоето собствено създаване започна да мислиш като разумно същество?

П: Разбирах... съществувах... но не възприемах себе си като самата себе си, докато не ме преместиха в това тихо място, насаме с Ахмед.

Д-р Н: Казваш, че твоята индивидуална самоличност е станала по-ясно различима, когато си влязла във взаимодействие с друго духовно същество, освен водача ти?

П: Да, с Ахмед.

Д-р Н: Придържай се към времето преди Ахмед. Какво чувстваше тогава?

П: Топлина... грижи по отглеждането ми... умът ми се отваряше... тогава тя беше с мен...

Д-р Н: Тя? Мислех, че водачът ти се е появявал под мъжки облик пред теб?

П: Нямам предвид него... някой беше около мен, присъствайки като... майка и баща... преди всичко майка...

Д-р Н: Какво присъствие?

П: Не знам... нежна светлина... променящи се черти... не мога да го разбера... послания за обич... окуражаване...

Д-р Н: Това е било по времето на създаването ти като душа, така ли?

П: Да... всичко е в мъгла... имаше и други... помощници... когато се родих.

Д-р Н: Какво друго можеш да ми кажеш за мястото на твоето създаване?

П: (дълга пауза) Другите... ме обичаха... в детска ясла... след това си тръгнаха... и аз се озовах с Ахмед и нашия водач.

Д-р Н: Кой всъщност създаде теб и Ахмед?

П: Единственият.

Изглежда в духовния свят има един вид родилно отделение за новородените души. Един пациенти ми каза: "На това място младата светлина е подредена под формата на восъчна пита, пълна с неизлюпени яйца, готова за употреба." В Глава четвърта за душите без дом видяхме как повредените души могат да бъдат "моделирани наново". Предполагам, че тези центрове за създаване, описани от Шабез, имат същата функция. В следващата глава Случай 22 ще

дообясни какво представляват духовните области на създаване на егото, където необработената, неопределена енергия може да бъде насочена за, създаване на Аза.

Случай 20 притежава някои очевидни отличителни черти на незрялата душа. Тази пациентка е 67-годишна жена, която през целия си живот е действала по един и същ шаблонен начин с катастрофални последици. Тя не демонстрира благородство на духа по отношение на другите, нито поема сериозна лична отговорност за действията си. Тази пациентка дойде при мен, за да намери отговора на въпроса: "Защо животът ме измами, като ме лиши от щастие?" По време на нашия сеанс научихме, че Ахмед е бил първият ѝ съпруг Бил. Тя го напуснала преди дълго време заради друг мъж, с когото също се развела поради неспособността си да се свързва с хора. Тя не се чувстваше близка с нито едно от децата си.

Начинаещата душа може да изживее няколко живота в състояние на объркване и неефективност, предизвикани от програмата на Земята, която е различна от съгласуваността и подкрепящата хармония на духовния свят. По-слабо развитите души са склонни да се откажат от волята си в полза на контролиращите аспекти на човешкото общество с неговата социоекономическа структура, която е причина голяма част от хората да са подчинени на други. Неопитната душа може да се окаже потъпкана поради липсата на самостоятелно мислене. Освен това може да е егоцентрична и не приема лесно другите такива, каквито са.

Нямам намерение да нарисувам един напълно мрачен портрет на душите, съставящи такава голяма част от нашето население (ако преценките ми за високия брой души в тази категория са верни). Душите на по-ниско ниво също могат да водят живот с много положителни елементи. В противен случай никой не би напредвал. Тези души не трябва да бъдат заклеймявани, тъй като всяка душа някога е била начинаеща.

Ако сме ядосани, възмутени и объркани от ситуациите в живота ни, това не винаги означава, че притежаваме неразвит дух. Развитието на душата е комплексен процес, по време на който ние се усъвършенстваме на различни степени, в различни области, по различен начин. Важното е да осъзнаем своите грешки, да избягваме себеотричането и да имаме куража и самонадеяността постоянно да коригираме живота си.

Един от явните показатели за това, че душите напускат статута на новаци, е, когато престанат да водят духовно съществуване в една относителна изолация. Заедно с други новаци те са премествани от малките семейни пашкули и са поставяни в по-големи групи от начинаещи души. На този етап те не зависят толкова много от непосредствения надзор и специалното отглеждане от страна на техните водачи.

Първото осъзнаване, че са част от една голяма група от духове като самите тях, е източник на удоволствие за по-младите души. Открил съм, че в повечето случаи това важно духовно събитие настъпва след края на петия живот на Земята, независимо от относителната дължина на времето, през което начинаещата душа е била в полуизолация. Някои от съществата в тези нови духовни групи са душите на роднини и приятели, с които младата душа е била свързана през малкото си минали животи на Земята. Онова, което е особено важно при формирането на нова група-грозд, е, че другите равно-поставени членове на групата също са нови души, които се събират заедно за първи път.

В Глава седма за местоположението видяхме как изглежда една духовна група, когато Случай 16 се присъедини отново към нея, и начинът, по който се изследват житейските преживявания чрез картинни сцени, както беше разказано от този пациент. Случай 21 ще ни предложи по-подробен разказ за динамиката в духовната група и как членовете си въздействат един на друг.

Способността на душите да научат определени уроци може да бъде по-голяма или по-малка в зависимост от влеченията, мотивацията и опита от предишни прераждания. Групите-гроздове са проектирани внимателно, за да дава еднаква подкрепа чрез усещането за идентичност в характерните черти на всички членове. Тази сплотеност е извън нашите

разбирания на Земята.

Въпреки че следващият случай е представен от гледна точка на един член на групата, неговият свръх-съзнателен разум предава обективно процеса на това, което става в групите. Пациентът ми ще опише една огромна духовна група с преобладаващо мъжко присъствие. Буйните същества в тази група са свързани от екзхибиционизма, който може да бъде окачествен като нарцистичен. Общите подходи, използвани от тези души при откриване на личностните ценности, са един от показателите защо те работят заедно.

Екстравагантните модели на поведение на тези души се компенсират до известна степен от тяхната духовна далновидност. Тъй като в един телепатичен свят цялата истина за всеки един е известна на всички членове на групата, хуморът е крайно необходим. На някои читатели може да им е трудно да приемат, че душите се подиграват една на друга за своите провали, но хуморът е основата, върху която са изложени на показ самоизмамата и лицемерието.

Защитата на егото е толкова добре разбрана от всички в духовната група, че силното поощряване към промяна е свидетелство за майсторство за равнопоставените членове. Духовната "терапия" съществува поради почтената обратна връзка между равнопоставените членове, взаимното доверие и желанието да напредваш заедно с другите през вечността. Душите могат да бъдат наранявани и се нуждаят от грижовни същества около себе си. Лечебната сила на взаимодействието в духовната група е наистина забележителна.

Чрез критиката и одобрението членовете образуват една мрежа от души, като всеки се стреми да постигне общите цели. Аз съм в състояние да окажа максимална помощ на пациентите си, благодарение на информацията, която получавам за техните духовни групи. Духовните групи са основното средство за инструктиране на душата. Очевидно обучението се осъществява не само чрез умението на водачите, които контролират тези групи, но и от самите равнопоставени членове.

В случаят, който следва, пациентът ми е приключил с възпоменанията за последното си прераждане като холандски художник, живял в Амстердам. Той умрял млад от пневмония през 1841 г., по времето, когато започнал да получава признание за своите картини. След като току-що сме се присъединили отново към неговата духовна група, пациентът ми избухва в смях.

Случай 21

Д-р Н: Защо се смееш?

П: Пак съм с моите приятели и те ми дават да разбера.

Д-р Н: Защо?

П: Защото съм с фантастичните си обувки с катарамии и с ярко зеления кадифен жакет - с жълт кант отстрани - фукам се пред тях с голямата си увиснала шапка на художник.

Д-р Н: Те си правят шеги с теб, защото си се представил в тези дрехи?

П: Много ги разбираш! Бях толкова суетен по отношение на дрехите и правех силно впечатление като художник сред посетителите на Амстердамските кафенета. Наслаждавах се на тази роля и я играех добре. Не исках никога да спра.

Д-р Н: Какво става след това?

П: Старите ми приятели са около мен и си говорим за глупостта на живота. Дразним се един друг за това колко драматично е всичко там долу, на Земята, и колко насериозно сме взимали живота си.

Д-р Н: Не мислите ли ти и твоите приятели, че е важно да взимаш живота на Земята насериозно?

П: Виж, Земята е една голяма пиеса - всички го знаем.

Д-р Н: И всички от твоята група смятат така?

П: Разбира се, ние се възприемаме като актьори в една гигантска театрална постановка.

Д-р Н: Колко същества има конкретно в твоята група-грозд в духовния свят?

П: (пауза) Ами, ние работим с... някои други... но сме петима, които сме близки.

Д-р Н: С какво име те наричат?

П: Л... Лем- не, не е така - Алъм... това съм аз.

Д-р Н: Добре, Алъм, разкажи ми за близките си приятели.

П: (смее се) Норкрос... той е най-забавният... или поне най-буйният.

Д-р Н: Норкрос ли е водачът на групата ви?

П: Не, просто той е най-шумният. Ние всички сме равни тук, но си имаме своите различия. Норкрос е безцеремонен и упорит.

Д-р Н: Така ли, тогава как би характеризирал неговото поведение на Земята?

П: О, като доста безскрупулно - но не и опасно.

Д-р Н: Кой е най-тихият и най-скромният член на вашата група?

П: (озадачено) Как позна - това е Вило.

Д-р Н: Това качество превръща ли Вило в член с най-незначителен принос във вашата група?

П: Откъде ти хрумна такова нещо? Вило изказва някои интересни мисли за останалите от нас.

Д-р Н: Дай ми един пример.

П: По време на моя живот в Холандия - старата холандска двойка, която ме осинови, след като родителите ми починаха - те имаха прекрасна градина. Вило ми напомня, че съм им задължен – че градината е съдействала за моето рисуване - да гледам на живота като художник... и какво не съм направил с таланта си.

Д-р Н: Предава ли ти Вило някакви други мисли във връзка с това?

П: (тъжно) Че е трябвало да пия по-малко и да се перча по-малко, а да рисувам повече. Че моето изкуство е... можело да вълнува хората... (пациентът свива рамене) но аз не бих могъл да стоя затворен и да рисувам през цялото време!

Д-р Н: Зачиташ ли мненията на Вило?

П: (с дълбока въздишка) Да, ние знаем, че той е нашата съвест.

Д-р Н: И какво му казваш?

П: Казвам му: "Кръчмарю, гледай си работата - ти също се забавляваше."

Д-р Н: Вило кръчмар ли е бил?

П: Да, в Холандия. Бих добавил, че се занимаваше се с това заради печалбата.

Д-р Н: Смяташ ли, че Вило е постъпил погрешно?

П: (разкаяно) Не... всъщност не... ние всички знаем, че търпеше загуби, за да помогне на онези бедни хора на пътя, които се нуждаеха от храна и подслон. Животът му беше в полза на другите.

Д-р Н: Предполагам, че при телепатичното общуване е трудно да поддържате аргументите си, след като пълната истина е известна на всеки?

П: Да, ние всички знаем, че Вило напредва - по дяволите!

Д-р Н: Притеснява ли те фактът, че Вило може би напредва по-бързо от останалите от вас?

П: Да... ние се забавлявахме толкова добре... (След това пациентът си припомня един по-ранен живот с Вило, когато като братя са пътували заедно из Индия.)

Д-р Н: Какво ще стане с Вило?

П: Той скоро ще ни напусне - всички го знаем – ще осъществи връзки с други, които също са си отишли.

Д-р Н: Колко души вече са напуснали първоначалната ви група, Алъм?

П: (дълга пауза, а след това унило) О... две се преместиха... накрая и ние ще ги настигнем... но няма да е сега. Те не са изчезнали - просто вече не виждаме тяхната енергия толкова често.

Д-р Н: Кои са другите от твоята най-близка група, освен Вило и Норкрос.

П: (оживява се) Дърби и Триниън - сега тези двамата знаят как да си прекарват добре времето!

Д-р Н: Коя най-отличителна характеристика на твоята група ви отличава от другите?

П: (охотно) *Приключението! Вълнението!* Тук имаме някои истински пионери. (Пациентът подскача щастливо.) Дърби току-що се върна от един бурен живот като морски капитан. Норкрос беше търговец, който си живееше безгрижно. Ние изживяваме живота си в пълна степен, защото имаме дарбата да взимаме онова, което животът предлага.

Д-р Н: Долавям силно задоволство в тона ти, Алъм.

П: (отбранително) И какво лошо има в това? Нашата група не е съставена от срамежливци!

Д-р Н: Каква е историята на последния живот на Триниън?

П: (реагира бурно) Той беше епископ! Можеш ли да го повярваш? Какво лицемерие.

Д-р Н: Защо смяташ така?

П: Каква самозаблуда! Норкрос, Дърби и аз казахме на Триниън, че изборът му да стане духовник няма нищо общо с добротата, милосърдието или духовността.

Д-р Н: И какво проектира мислено душата на Триниън в своя защита?

П: Той казва, че е дал утеха на много хора.

Д-р Н: Какво му отвърщате в отговор ти, Норкрос и Дърби?

П: Че се разнежда. Норкрос му казва, че е искал пари, иначе е щял да стане обикновен свещеник. Ха - това му казва - и аз казвам същото. Можеш да се досетиш какво мисли Дърби за всичко това!

Д-р Н: Не, не мога, кажи ми.

П: Хм - че Триниън си е взел един голям град с богата катедрала - която изсипва тонове пари в дълбоките му джобове.

Д-р Н: А ти самият какво казваш на Триниън?

П: О, аз съм впечатлен от фантастичните мантии, които той носи - яркочервени - от най-фини тъкани - неговият епископски пръстен, който той обичаше - и всичкото злато и сребро наоколо. Освен това споменавам за желанието му да се наслаждава на ласкателствата на неговото паство. Триниън не може да скрие нищо от нас - той искаше лесен, добре обезпечен живот и добре си похапваше.

Д-р Н: Той опитва ли се да обясни мотивите си за избора на този живот?

П: Да, но Норкрос го порицава. Той го обвинява, че е прелъстил едно младо момиче във вестиария. (весело) Да, това наистина се случи!... Толкова за даването на утеха на енориашите. Знаем какъв в действителност е Триниън - пълен мошеник!

Д-р Н: Триниън извинява ли се по някакъв начин на групата за своето поведение?

П: (пациентът поутихва) О, обичайните извинения. Увлякъл се, защото момичето имало нужда от него - нямала семейство - той се чувствал самотен поради избора си да се обрече на безбрачен живот и на църквата. Казва, че се опитвал да избегне традиционния живот, който всички ние избираме, като стане свещеник - че се влюбил в момичето.

Д-р Н: И какво мислите ти, Норкрос и Дърби за Триниън сега?

П: (ожесточено) Мислим, че се опита да следва Вило (като напредваща душа), но се провали. Неговите благочестиви намерения просто не се осъществиха.

Д-р Н: Алъм, говориш доста цинично за опитите на Триниън да се усъвършенства и да се промени. Кажи ми честно, какво мислиш за Триниън?

П: О, ние просто го дразним... в края на краищата...

Д-р Н: Смяхът ти звучи така, все едно се отнасяш с насмешка към онова, което може би са били добри намерения на Триниън.

П: (тъжно) Прав си... и ние всички го знаем... но, виждаш ли... Норкрос, Дърби и аз... добре де, не искаме и него да изгубим от групата...

Д-р Н: Какво казва Вило за Триниън?

П: Той защитава първоначалните добри намерения на Триниън и му казва, че през този живот като свещеник е попаднал в капана на самозаблудата. Триниън толкова много копнее да му се възхищават и да му обръщат внимание.

Д-р Н: Прости ми, че ще изкажа мнението си за групата ти, Алъм, но ми се струва, че това е нещо, което всички вие, с изключение на Вило, желаете?

П: Ей, Вило може да бъде доста самодоволен. Нека ти кажа едно нещо - неговият проблем е самонадеяността и Дърби ясно му го казва.

Д-р Н: А Вило отрича ли го?

П: Не, не го отрича... казва, че поне работи върху него.

Д-р Н: Кой сред вас е най-чувствителен към критика?

П: (пауза) О, предполагам, че би трябвало да е Норкрос, но за всички нас е трудно да приемаме грешките си.

Д-р Н: Отговори ми честно, Алъм. Притесняват ли се членовете на твоята духовна група, когато нещата не могат да бъдат скрити от другите - когато се разкриват всичките ти слабости от предишен живот?

П: (пауза) Ние сме чувствителни към това - но не болезнено. Между нас съществува голямо разбирателство. Исках да доставя художествена наслада на хората и да израсна чрез самото изкуство. А какво направих? По цели нощи ходех с различни жени по амстердамските канали и се увлякох в забавления и игри. Първоначалната ми цел беше изместена встрани.

Д-р Н: Ако признаеш всичко това пред групата си, каква ще бъде обратната реакция? Например, как се отнасяте ти и Норкрос един към друг?

П: Норкрос често изтъква, че аз мразя да поемам отговорност за себе си и за другите. За Норкрос това е богатство... той обича властта... но и двамата сме себични... само дето аз съм по-суетен. Никой от нас не е голям отличник.

Д-р Н: Как Дърби с неговите грешки се нагажда към групата ви?

П: Той обича да контролира другите като бъде водач. Той е роден лидер, много повече от останалите. Той беше морски капитан - пират - един жилив индивид. Никой не би искал да му се изпречи на пътя.

Д-р Н: Беше ли жесток?

П: Не, просто суров. Беше уважаван капитан. Дърби беше безмилостен към противниците си в морските битки, но се грижеше за хората си.

Д-р Н: Каза ми, че Вило е помагал на хора, изпаднали в нужда по пътищата, но не каза почти нищо за положителната страна на вашите животи. Някой от твоята група получавал ли е отличие за неогоистични постъпки?

П: (сериозно) Има още нещо, което се отнася до Дърби...

Д-р Н: Какво е то?

П: Той направи нещо изключително. Веднъж един моряк падна от мачтата в бурния океан и започна да се дави. Дърби завърза едно въже около кръста си и скочи от палубата. Той рискува своя живот, но спаси моряка.

Д-р Н: Когато обсъждате този инцидент във вашата група, как се отнасяте към Дърби?

П: Хвалим го за това, което е направил, като мислено му се възхищаваме. Стигаме до един и същ извод - че никой от нас не би могъл да намери в своя последен живот една-единствена проява на смелост» подобна на тази.

Д-р Н: Разбирам. Значи животът на Вило в кръчмата, когато е хранел и подслонявал хора, които не са можели да му платят, може да представлява прояви на щедрост за по-дълъг период и следователно е по-достоеен за похвали?

П: Съгласен съм, и ние му ги отправяме, (смее се) Той получава повече отличия от Дърби.

Д-р Н: Получаваш ли някакви удари от групата си за последния ти живот?

П: (пауза) Трябваше да се боря за покровители, за да оцелея като художник, но бях добър с хората... не беше много..., радвах се, когато доставях удоволствие. Групата ми разбира, че съм бил с добро сърце.

Всеки от пациентите ми е особено привързан към своята духовна група, независимо от индивидуалния характер. Хората са склонни да възприемат душите в свободно състояние като същества без човешки недостатъци. Всъщност мисля, че има много прилики между близките една до друга души в групата и модела на човешкото семейство. Аз например възприемам Норкрос като непокорната изкупителна жертва за тази група от души, докато той и Алъм правят инвентаризация на слабостите на всеки един. Алъм каза, че Норкрос обикновено е първият, който открито и критично изследва всякакви благовидни причини и оправдания на провалите от минал живот, поднасяни от другите членове. Изглежда той най-малко се съмнява в себе си и влага най-малко емоции в критериите за поведение. Това може би е показателно за собствената му несигурност, защото Норкрос вероятно се бори най-упорито, за да не изостава от напредващата група.

Подозирам, че самият Алъм може да се окаже талисманът на групата (често най-малкото дете в човешките семейства), с цялата му шутовщина, перчене и омаловажаване на сериозните въпроси. Струва ми се, че някои души в духовните групи са по-деликатни и по-често биват предпазвани в сравнение с другите членове на групата. Поведението на Вило показва, че той е настоящият герой (или най-възрастният член на семейството), със стремеж към съвършенство. От думите на Алъм оставам с впечатлението, че Вило е най-кроткият в групата, отчасти защото е отбелязал най-големи постижения в последните си прераждания. Точно както в едно човешко семейство, така и в духовната група, ролите могат да се сменят, но разбрах, че кинетичната енергия на Вило се променя в розова, което е сигнал за неговото израстване в Ниво II.

Прикачвам човешки белези на безплътни души, защото в края на краищата душите, които идват на Земята, се проявяват чрез човешки отличителни черти. В духовните групи обаче не откривам омраза, подозрение и неуважение. В един климат на съчувствие в тези равнопоставени групи, чиито членове не могат да се манипулират един друг или да пазят тайни, не съществуват борби за власт и надмощие. Душите се съмняват в себе си, а не в другите. Откривам твърдост, желание и воля да продължат да опитват в новия си физически живот. С цел да потвърдя някои от своите наблюдения за социалната динамика сред членовете на духовните групи, аз задавам на Алъм още няколко въпроса.

Д-р Н: Алъм, вярваш ли, че критиката, отправена към другия, е винаги конструктивна?

П: Разбира се, между нас няма истинска враждебност. Ние се забавляваме за сметка на другия - признавам го - но това е просто един вид... опознаване на това кои сме всъщност и къде трябва да отидем.

Д-р Н: Карали ли сте някога някой член на твоята духовна група да се чувства засрамен или виновен за даден минал живот?

П: Това са... човешки оръжия... и са твърде ограничени за това, което чувстваме.

Д-р Н: Добре, нека подхожда към твоите чувства като душа по друг начин. Чувстваш ли се по-сигурен, когато срещаш ответна реакция от определен член на твоята група, вместо от някой друг?

П: Не. Ние всички силно се уважаваме един друг. Най-голямата критика идва от самите нас.

Д-р Н: Съжالياваш ли за поведението си в който и да било предишен живот?

П: (дълга пауза) Да... Съжالياвам, ако съм наранил някого... и... след това всички тук научават всичко за грешките ми. Но ние се учим.

Д-р Н: И какво правите с това знание?

П: Разговаряме помежду си... и се опитваме да се поправим следващия път.

Д-р Н: От това, което ми каза по-рано, останах с впечатлението, че ти, Норкрос и Дърби се освобождават от някакви потискани чувства по отношение на собствените ви неуспехи като се заяждат един с друг.

П: (замислено) Ние правим цинични забележки, но вече не е като при хората. Без нашите тела ние схващаме критиката малко по-различно. Ние се възприемаме един друг, такива каквито сме, без яд или ревност.

Д-р Н: Не искам да ти подсказвам какво да кажеш, но се чудех дали цялата тази предвзетост, демонстрирана от твоята група, може да свидетелства за скрити чувства, че сте недостойни?

П: О, това пак е нещо друго. Да, ние наистина губим смелост като души и се чувстваме недостойни за нашите способности... да посрещнем оказаното ни доверие да се усъвършенстваме.

Д-р Н: Значи докато се съмнявате в себе си, е нормално да правите цинични забележки за мотивите на всеки един?

П: Разбира се, но ние искаме да бъдем оценявани от другия за това, че работим искрено върху своите индивидуални програми. Понякога горделивостта пречи и ние използваме другия, за да преминем . по-нататък.

В следващата част от диалога ще представя друго духовно явление, свързано с груповото лечение. Чувал съм най-различни версии за тази дейност, които се подкрепят от интерпретацията, дадена в Случай 21.

Д-р Н: Сега, Алъм, докато обсъждаме как членовете на твоята група се отнасят един към друг, искам да опишеш духовната енергия, която ви подпомага в този процес.

П: (колебливо) Не съм сигурен, че мога да ти кажа...

Д-р Н: Помисли внимателно. Няма ли някакво друго средство, чрез което влизате в хармония с разумната енергия?

П: (дълга пауза) А... имаш предвид от конусите.

Д-р Н: (Думата "конус" е нова за мен, но знам, че съм на прав път.) Да, конусите. Обясни ми какво знаеш за връзката им с твоята група.

П: (бавно) Ами, конусите ни помагат.

Д-р Н: Моля те, продължавай и ми кажи какво прави . конусът. Мисля, че съм чувал за това и преди, но искам и твоята версия.

П: Оформен е така, че да се движи около нас.

Д-р Н: Как е оформен? Опитай се да бъдеш по-ясен.

П: Той е цилиндричен - много ярък - той е над и навсякъде около нас. Конусът е малък при върха и широк в основата си, така че ляга върху всички нас - все едно че си под някаква огромна бяла шапка - можем да плуваме под конуса, за да го използваме.

Д-р Н: Сигурен ли си, че това не е лечебният душ, през който премина веднага след като се върна в духовния свят?

П: О, не, онова беше по-скоро лично пречистване - да се възстановиш от повредите от Земята. Мислех, че знаеш...

Д-р Н: Знам. Искам да ми обясниш по какво се различава конусът от лечебния душ.

П: От върха надолу изтича енергия като водопад, който се разпростира в кръг около всички нас и ни позволява наистина да се концентрираме върху нашата духовна идентичност като група.

Д-р Н: Какво чувстваш когато си под конуса?

П: Можем да доловим всички наши мисли, които се предават... след това да ги притеглим към себе си... и да ги върнем обратно... обогатени с ново познание.

Д-р Н: Тази разумна енергия помага ли на вашето единство като група, що се отнася до по-съсредоточеното мислене?

П: Да, помага.

Д-р Н: (съзнателно се противопоставям) Ако трябва да съм честен, Алъм, чудя се дали този конус промива първоначалните ви мисли? В края на краищата доводите и споровете между теб и другите от твоята група са това, което ви превръща в индивиди.

П: (смее се) Не ни промиват мозъците! Нищо ли не знаеш за отвъдния живот? Това помага за обединяването на проникателността ни, за да работим по-добре заедно.

Д-р Н: Конусът винаги ли е налице?

П: Той е там, когато имаме нужда от него.

Д-р Н: Кой задвижва конуса?

П: Онези, които ни наглеждат.

Д-р Н: Твоят водач?

П: (избухва в смях) Шато? Мисля, че той е прекалено зает да обикаля своя район.

Д-р Н: Какво искаш да кажеш?

П: Ние мислим за него като за собственик на цирк - театрален режисьор - на нашата група.

Д-р Н: Шато взима ли активно участие във вашите дебати?

П: (поклаща глава) Всъщност не Ч водачите са над тези глупости. Ние сме оставени сами на себе си почти през цялото време и това е хубаво.

Д-р Н: Мислиш ли, че има някаква конкретна причина за отсъствията на Шато?

П: (пауза) О, на него вероятно му става досадно от липсата на напредък в нас. Макар че обича да се изтъква като церемониалмайстор.

Д-р Н: По какъв начин?

П: (подсмихва се) Като се появява внезапно пред нас по време на някои от разгорещените ни дебати - изпускайки сини искри - приличащ на магьосник, който е всемогъщ арбитър!

Д-р Н: Магьосник?

П: (все още се смее) Шато се появява в дълги, сапфиреносини мантии, с дълга заострена шапка. Той изглежда просто страхотно с неговата развяваща се брада и ние наистина го обожаваме.

Д-р Н: Представям си един духовен Мерлин.

П: Един ориенталски Мерлин, ако нямаш нищо против. Много загадъчен понякога. Обича да влиза величествено, в пълен костюм, особено когато се каним да изберем друг живот. Той знае колко високо ценим играта му.

Д-р Н: Любопитен съм дали при цялата- тази сценична постановка Шато има изобщо някаква силна емоционална връзка с вашата група като сериозен водач.

П: (надсмивайки ми се) Слушай, той знае, че сме една дива банда и самият той се включва в играта, нарушавайки общоприетите правила - освен това е много умен.

Д-р Н: Шато глези ли групата ви? Струва ми се, че не ограничава прекалено много екстравагантното ви поведение.

П: Шато постига резултати с нас, защото не е тиран или проповедник. Това не би се получило с нашите хора. Ние го уважаваме.

Д-р Н: Възприемаш ли Шато като консултант, който се появява само от време навреме, за да наблюдава, или го смяташ за активен ръководител?

П: Той се отбива без да извести предварително, за да постави пред нас някакъв проблем за разискване. След това си отива, завръщайки се по-късно, за да послуша как бихме се справили с определени неща...

Д-р Н: Дай ми пример за някакъв значителен проблем с вашата група.

П: (пауза) Шато знае, че ние прекалено силно се идентифицираме като актьори, изпълняващи роли на Земята. Той нанася... удари върху лекомислието. Опитва се да ни накара

да проникнем първо във вътрешното и след това във външното, а не обратното.

Д-р Н: Значи инструкциите на Шато са сериозни, но той знае, че всички вие обичате да се забавлявате през цялото време?

П: Аха, мисля, че точно затова Шато е с нас. Той знае, че ние пропияваме възможности. Той ни помага да разтълкуваме затрудненията, в които изпадаме, с цел да извлече най-доброто от нас.

Д-р Н: От това, което ми каза, оставам с впечатлението, че твоята духовна група се ръководи като работилница, управлявана от вашия водач.

П: Да, той изгражда нашия морал и ни кара да продължаваме.

Научил съм, че за разлика от обучението в класните стаи или групите за терапия на Земята, в духовния свят учителите-съветници не се ограничават до ролята на непрекъснато ръководство на дейността на групата. Въпреки че Шато и неговите ученици са колоритно семейство от души, при тях има много белези, типични за всички групи-гроздове. Лидерството на водача има по-скоро родителски оттенък, отколкото диктаторски. В настоящия случай Шато е насочващ съветник без да се налага или да представлява заплаха за групата. Тези млади души приемат с топлота техния съпричастен водач, който изглежда задоволява мъжките им влечения. Ще приключа този случай с няколко заключителни въпроса за групата като духовна единица.

Д-р Н: Защо в твоята група е толкова силно застъпено мъжкото присъствие на Земята?

П: Земята е планета на действието, която награждава физическото усилие. Ние предпочитаме мъжките роли, за да можем да сграбчваме събитията и да ги моделираме..., за да доминираме в средата, която ни заобикаля... да получим признание.

Д-р Н: Жените също имат влияние в обществото. Как се надява да напредне твоята група без да натрупа опит и в женски роли?

П: Знаем това, но изпитваме страстно желание да сме независими. На практика ние често изразходваме прекалено много енергия, а получаваме твърде малко в отговор, но женските аспекти не ни интересуват толкова много точно сега.

Д-р Н: Ако във твоята най-близка група нямате женски двойници, откъде намирате такива същества, за да се комплектовате за живота си на Земята?

П: Наблизо има някои, които приемат по-добре женските роли. Аз вървя с Джоузи - тя е била с мен в някои от моите животи - Триниън е прикрепен към Нейла - а има и други...

Д-р Н: Алъм, бих искал да приключим нашия разговор за твоите духовни връзки като те попитам какво знаеш за произхода на твоята група.

П: (дълга пауза) ... Не мога да ти кажа... ние просто пристигаме заедно по някое време.

Д-р Н: Но някой е трябвало да събере онези от вас, които сте с еднакви качества. Мислиш ли, че това е било Бог?

П: (озадачен) Не, под източника... по-висшите...

Д-р Н: Шато или други водачи като него?

П: Не, по-висши, мисля... онези, които планират... не знам нищо повече.

Д-р Н: Преди известно време ти ми каза, че някои от старите ти приятели намалил активното си участие в твоята група, поради своето развитие. Присъединяват ли понякога се към вас нови членове?

П: Никога.

Д-р Н: Защото новият член би могъл да има проблеми, за да се изравни с останалите от вас, така ли?

П: (смее се) Не сме чак *толкова* лоши! Просто за външен човек сме прекалено тясно свързани чрез мисълта си, а и той няма да е споделил предишните ни преживявания.

Д-р Н: Дискусиите ви за тези минали животи, когато сте били заедно - вашата група вярва ли, че това допринася за подобряването на човешкото общество?

П: (пауза) Ние искаме нашето присъствие в дадена общност да се възправи срещу

условностите - да постави под съмнение предпоставките. Мисля, че внасяме дързост в нашите физически животи - и смях също...

Д-р Н: И когато твоята духовна група приключи с обсъждането на това какво е необходимо, за да улесните постигането на целите си, насочвате ли погледа си към нов живот?

П: (с жар) О, да! Всеки път, когато тръгвам към нова роля на Земята, си взимам довиждане с думите: "Ще се видим пак след смъртта."

Този случай е пример за души със сходен начин на мислене - с потребността да ласкаят егото си - които подкрепят и потвърждават своите чувства и отношения помежду си. Това е и ключът към разбиране на начина на формиране на духовните групи. Научил съм, че много духовни гроздове имат подгрупи, съставени от същества, чиито самоличности са свързани чрез сходни проблеми, които блокират напредването им. Дори и тогава тези души се различават по своята сила и слабост. Всеки член на групата допринася със своите най-добри качества за придвижването към целите на другите от семейството.

Не искам от Случай 21 да останете с впечатлението, че малкото на брой души, останали в този вътрешен кръг от близки приятели, представят характерните черти в поведението на всеки от първоначалния грозд. Когато се формира една основна група, да речем от 15 или 20 души, има очевидни прилики в дарбите и интересите. Но в една поддържаща група са заложени и разлики по отношение на характера, чувствата и реакциите. В повечето случаи пациентите ми споделят, че техните групи представляват смесица от един или повече от следните типове характер с мъжка-женска ориентация: 1) решителен, издържлив, упорит, който оцелява; 2) внимателен, тих, предан и доста невинен; 3) който обича да се забавлява, весел, шегобиец, който поема рискове; 4) сериозен, зависим, предпазлив; 5) буен, ентузиазизиран, открит; 6) търпелив, спокоен, възприемчив. 7) разсъждаващ, изчисляващ, решителен; 8) новатор, съобразителен, приспособяващ се. Тези разлики създават баланс в групата. Ако цялата група обаче проявява силна склонност към буйство или дързост, най-предпазливият член ще внимава по-малко, отколкото този от друга група души.

Няма съмнение, че душите от Случай 21 ги очаква дълъг период на развитие. И въпреки това те имат принос за виталността на Земята. Следващите въпроси към този пациент разкриха, че пътищата на тези души продължават да се пресичат в ХХ век. Алъм например е график и нещатен професионален китарист, имащ връзка с Джоузи, която е певица. Фактът, че тясно свързаните души от този случай са предимно с мъжка ориентация в своите физически животи, не отнема способността им да общуват с млади души с преобладаващи предпочитания към женския пол. Групите-гроздове са със смесени полове. Както вече споменах, наистина напредналите души са балансирани предпочитанията си към половете при избора на физически живот.

Желанието да изразят собствената си самоличност е важен мотивиращ фактор за душите, които избират да дойдат на Земята, за да усвоят практически уроци. Понякога причина за дискомфорт при душите от по-ниски нива е несъответствието между възприемането на Аза в състоянието им на свободни души и начина им на действие в човешкото тяло. Душите се объркват от това кои са в живота. При Случай 21 не се наблюдаваше подобен конфликт, но аз се съмнявам в степента на напредък, постигнат от Алъм през последните му прераждания. Обаче основният опит, натрупан от даден живот, може да компенсира до известна степен липсата на самопознание, придобито през този живот.

Нашите недостатъци и морални конфликти се приемат за грешки много повече в духовния свят, отколкото на Земята. Видяхме как нюансите във вземането на решения са изследвани критично и анализирани в духовните групи. Членовете на грозда работят заедно от толкова дълго време, измерено в земни години, че съществата стават отговорни един пред друг и пред групата като цяло. Това благоприятства за развиването на силно чувство за принадлежност във всички духовни групи и може да даде представа за мисловните бариери

между гроздовете, особено при душите на по-ниско ниво. Въпреки това, докато отхвърлянето и самотата са част от живота в човешка форма на всяка душа, в духовния свят нашата индивидуална его-идентичност постоянно се подчертава от топлата социализация в равнопоставената група.

Социалната структура на духовните групи не е същата като при групите от хора на Земята. Не съм чувал за наличието на клики, притегателни знаменитости или изолирани души вътре в самия грозд, въпреки че има известни доказателства за приятелства по двойки. Казвали са ми, че когато са прикрепени към дадена група, душите наистина понякога остават насаме в тишината на собствените си мисли. Душите са същества, близки едно на друго в своите семейни взаимоотношения на Земята и в участието си в общия живот на групата в духовния свят. И въпреки това душите научават много от усамотението.

От пациентите ми с бяла светлина научавам, че душите в началните нива често биват отделяни от техните групи, за да работят индивидуално върху прости енергийни проекти. Една доста млада душа си спомни, че е била сама в някакво оградено място и се е опитвала да подреди "един движещ се пъзел" от разбъркани геометрични форми - цилиндри, сфери, кубове и квадрати - чрез произведена от самата нея енергия. Беше описан като "многоизмерен, цветен и холографен". Пациентът каза: "Ние трябва да се научим да усилваме нашата енергия, за да фокусираме разпръснатото и разбърканото и да му придадем някаква основна форма." Друг пациент добави: "От тези тестове Наблюдателите получават информация за нашето въображение, творчески способности и изобретателност и не толкова ни преценяват, колкото ни окуражават."

Докато са сами душите на всички нива извършват и една друга много важна дейност. От тях се очаква да прекарат известно време като мислено се концентрират, за да помогнат на онези от Земята (или от други физически светове), които са познавали и за които са се грижили. От това, което подразбирам, те отиват на някакво място, наричано от някои "място за проектиране". Тук те навлизат в едно "вътрешно пространствено поле от плаваща, сребристосиня енергия" и проектират навън географска област по собствен избор. Казвали са ми, че това е умствено упражнение по "задържане и освобождаване на енергия с положителни вибрации за създаване на територия". Това означава, че душите се понасят на вълните на своите мисли към определени хора, сгради или дадена област, опитвайки се да помогнат или да предизвикат промяна.

СРЕДНО РАЗВИТАТА ДУША

След като нашите души напредват от Ниво II до средните нива на развитие, активността на групата-грозд значително намалява. Това не означава, че се връщаме към изолацията, която наблюдавахме при младите души. Душите, намиращи се в средните нива на развитие, имат по-слаба връзка с основните групи, защото са придобили зрелост и опитност да действат по-самостоятелно. Тези души освен това намаляват броя на своите прераждания.

Когато стигнем Ниво III и IV, ние най-накрая сме готови да поемаме по-сериозни отговорности. Взаимоотношенията, които имаме с нашите водачи, сега се променят от учител - ученик в колеги, които работят заедно. Тъй като старите ни водачи са се сдобили с нови групи от ученици, сега идва нашият ред да развием преподавателски умения, които накрая ще ни подготвят за отговорността да бъдем водачи на някой друг.

Вече казах, че ми е особено трудно да определя точно развитието на душата през преходните етапи на Ниво II и IV. Някои души от Ниво IV например се насочват към обучение за учители на основни гроздове, още докато са на Ниво III, докато други пациенти, които очевидно са на Ниво IV, откриват, че са неподходящи за добри водачи.

Независимо от високите си норми на поведение и морал, съществата, които са достигнали средните нива на зрелост, проявяват скромност по отношение на своите

постижения. Естествено всеки случай е различен, но забелязвам по-голямо присъствие на духа при пациенти, намиращи се на този етап и над него. Натъквам се по-скоро на доверие, отколкото на подозрителност към мотивите на другите и на съзнателно, и на подсъзнателно ниво. Тези хора демонстрират вяра и увереност в бъдещето на човечеството, което окуражава тези около тях.

Въпросите ми към по-зрелите души са насочени към езотеричните идеи за целта и сътворението. Признавам, че се възползвам от по-големите познания на тези души, за да получа онази духовна информация, която другите не притежават. Имал съм пациенти, които са ми казвали, че чувстват, че оказвам върху тях доста силен натиск, за да пресъздадат своите духовни спомени, и знам, че са прави. По-напредналите души от този свят притежават забележително разбиране за плана за живота на Вселената. Искам да науча колкото се може повече от тях.

Следващият ми случай попада в горните степени на развитие на Ниво III, излъчвайки жълта енергия без каквито и да е червеникави оттенъци. Този пациент беше дребен, невзрачен мъж на около 50 години. Когато се срещнахме, неговото поведение към мен беше скромно и вежливо и аз го помислих за малко надут. Почувствах, че неговата непретенциозна незаинтересованост е някак си преднамерена, почти като прикритие на по-силни емоции. Най-пораазяващи у него бяха тъмните му очи с навъсен поглед, който ставаше все по-напрегнат, когато започнах да говоря за него по един директен и убедителен начин.

Той ми каза, че работел за благотворителна организация, раздаваща храна на бездомните, и че навремето е бил журналист. Този пациент беше пропътувал значително разстояние, за да обсъди с мен загрижеността си, че вече не изпитва такъв ентузиазъм от работата си. Каза, че е уморен и че искал да прекара остатъка от живота си в тихо усамотение. Първият му сеанс включваше връщане назад към връхните моменти от различни прераждания, за да можем по-добре да преценим коя е най-подходящата насока за останалата част от настоящия му живот.

Започнах като бързо връщах пациента назад през поредица от ранни животи, започвайки от първия му живот като кроманьонец през Каменната ера преди около 30 000 години. Докато се придвижвахме напред във времето, забелязах постоянни модели на поведение на саможивец, противоположно на обичайната племенна интеграция. От около 3000 г. пр. Хр. до 500 г. пр. Хр. пациентът ми беше изживял няколко живота в Средния Изток по време на възхода на ранните градове-държави в Шумерия, Вавилония и Египет. Независимо от това, дори в преражданията си като жена, този пациент често е избягвал семейните връзки, като дори не е имал деца. Като мъж той показваше предпочитания към номадския начин на живот.

Когато достигнахме до един живот през Средните векове, аз вече бях започнал да привиквам към една бунтарска душа, съпротивляваща се на тираничните общества. По време на своите животи пациентът ми работел за освобождаването на хората от страха, като се държал настрана от опозиционните фракции. Преминавайки през трудности и множество пречки, той продължил като пътешественик с натрапчивата идея за свобода на движението.

Някои животи не били особено продуктивни, но през XII век го открих в Централна Америка в тялото на ацтек, организиращ отряд от индианци за борба срещу потисничеството на един висш жрец. В тази обстановка той бил убит като истински парий, докато прокламирал ненасилие между племената, които по традиция били врагове.

През XIV век тази душа била европейски летописец, изминал пътя на коприната до Китай, за да изучи населението на Азия. Винаги усвояващ с лекота езиците (и днес е такъв), пациентът ми починал на преклонна възраст в Азия, живеейки щастливо в едно село. В Япония в началото на ХУН век той бил член на клана на Кървавия жерав. Тези мъже били уважавани, независими самураи-наемници. В края на този живот пациентът ми бил изолиран от управляващите шогунни Токугава, защото давал съвети на техните по-слаби противници за

стратегии на битките.

Често аутсайдер, винаги изследовател, стремящ се към истината в различни земи, тази душа продължавала да търси рационално обяснение на живота, докато давала помощ на онези, които срещала по пътя си. Бях учуден, когато най-неочаквано се появи като жената на американски фермер в пограничните райони през XIX век. Фермерът умрял наскоро след сватбата им. Научих, че пациентът ми съзнателно се е преродил във вдовица с деца, обвързана с парче земя като упражнение за загуба на подвижността.

Когато тази част от неговия сеанс приключи, аз знаех, че работя с една по-напреднала, по-стара душа, въпреки че той имаше много други животи, към които не се върнахме. Тъй като тази душа приближава Ниво IV, не бих се учудил, ако първата му поява на Земята е по-скоро от преди 70 000 години, а не отпреди половината от това време. Както вече споменах обаче, не е абсолютно задължително душите да се имали стотици физически животи, за да напреднат. Веднъж имах пациент, който беше навлязъл в състояние на осъзнаване на Ниво III само след 4000 години - изключително постижение.

Говорех на моя пациент за настоящия му живот и обичайните му методи за обучение през предишните животи. Той обясни, че никога не се е женил и че се чувствал най-добре, когато не бил социално ангажиран. Предложих му да обмисли няколко алтернативи. Преди всичко почувствах, че липсата му на близост с хората през твърде много животи пречеше на неговия напредък. Когато приключи този сеанс, той нямаше търпение да продължим да изследваме ума му за възприятия за духовния свят в друг сеанс. Когато пристигна на следващия ден, аз го поставих в състояние на свръхсъзнание и отново започнахме работа.

Случай 22

Д-р Н: Какво име носиш в духовния свят?

П: Казвам се Нентхъм.

Д-р Н: Нентхъм, точно сега около теб има ли духове или си сам?

П: (пауза) Аз съм с двама отдавнашни спътници.

Д-р Н: Какви са техните имена?

П: Раул и Сенджи.

Д-р Н: Вие тримата част ли сте от по-голяма духовна група от души, които работят заедно? П: Бяхме... но сега и тримата работим... повече самостоятелно.

Д-р Н: Какво правите тримата в момента?

П: Обсъждаме най-добрите начини да си помагаме един на друг по време на нашите прераждания.

Д-р Н: Кажете ми, какво правите един за друг?

П: Аз помагам на Сенджи да си прости за грешките и да оцени собствената си ценност. Тя трябва да спре да играе на Земята ролята на майка през цялото време.

Д-р Н: Тя в какво ти помага?

П: Да... видя, че ми липсва чувство за принадлежност.

Д-р Н: Дай ми пример за действията на Сенджи, с които ти помага при този проблем.

П: Ами, тя беше моя жена в Япония, след като дните ми като войн приключиха. (Нещо притеснява Нентхъм и след кратка пауза той добавя следното.) Раул обича да образува двойка със Сенджи, а аз обикновено съм сам.

Д-р Н: А какво ще кажеш за Раул, как си помагате един на друг с него?

П: Помагам му с търпение, а той ми помага да преодолявам Склонността ми да избягвам общия живот.

Д-р Н: При своите прераждания на Земята винаги ли сте двама мъже и една жена?

П: Не, можем да се променяме - и го правим - но така ни е удобно.

Д-р Н: Защо вие тримата работите независимо от останалите от вашата духовна група?

П: (пауза) О, виждам ги тук... някои не са напреднали колкото нас... няколко от другите

са далеч пред нас в своите задачи.

Д-р Н: Имате ли водач или учител?

П: (с тих глас) Тя е Айдис.

Д-р Н: Струва ми се, че много я уважавах. Добре ли общуваш с Айдис?

П: Да - не че си нямаме нашите спорове.

Д-р Н: Кой е основният конфликт между вас двамата?

П: Тя не се преражда често и аз ѝ казвам, че трябва да се излага по-непосредствено на настоящите условия на Земята,

Д-р Н: Дотолкова добра ли е мисловната хармония между теб и Айдис, че да знаеш всичко за нейното минало обучение като водач?

П: (клати глава, докато обмисля) Не че не можем да задаваме въпроси... но можем да питаме само за това, което знаем. Айдис ми разкрива онова, което смята, че е свързано със собствения ми опит.

Д-р Н: Водачите могат ли да екранират своите мисли, така че вие да можете да четете свободно в умовете им?

П: Да, по-старите от нас го умеят - да знаеш как да филтрираш нещата, които не трябва да знаеш, защото това познание би те объркало.

Д-р Н: Ти ще се научиш ли да филтрираш образи?

П: Вече съм се понаучил... малко.

Д-р Н: Сигурно затова много хора са ми казвали, че не получават точни отговори на въпросите си от своите водачи.

П: Да, а е важна и целта на въпроса... кога е зададен и как. Може би не е в техен интерес да получат определена информация, която може да ги разстрои.

Д-р Н: Освен с нейните преподавателски техники, гордееш ли се и със самоличността на Айдис?

П: Да... просто бих искал да се съгласи да дойде с мен... веднъж.

Д-р Н: О, ти би искал наистина да имаш земно превъплъщение с нея?

П: (ухилва се закачливо) Казвал съм ѝ, че може би щяхме се приемаме по-добре тук, ако се беше съгласила да дойде на Земята някой път и да се ожени за мен.

Д-р Н: И какво казва Айдис за това предложение?

П: Смее се и казва, че ще си помисли - ако мога да ѝ докажа, че ще има резултат.

На това място питам Нентхъм от колко време Айдис е свързана с него и научавам, че тя е била прикрепена към тези три същества, когато са се преместили в Ниво III. Нентхъм, Раул и Сеиджи са също под опекунството на един любим по-възрастен експерт-водач, който е с тях от началото на съществуването им. Не би било правилно да приемем, че по-напредналите духове водят самотен духовен живот. Този пациент ми каза, че имал контакт с много души. Раул и Сеиджи просто били най-близките му приятели.

Нива III и IV са важни етапи в развитието на душите, защото сега на тях им е дадена по-голяма отговорност спрямо по-младите души. Статутът на водач обаче не се дава веднага на всеки от нас. Както е при много други аспекти от живота ни на души, ние сме проверявани внимателно. Средните нива са периоди на проверка за потенциални учители. Докато нашата аура е все още жълта, нашите наставници ни прикрепят към душа, за която да се грижим, а след това оценяват нашите водачески умения във и извън физическите ни превъплъщения.

Само в случаите, когато това предварително обучение е успешно, на нас ни се позволява да действаме дори на нивото на младши-водач. Не всеки е подходящ за учител, но това не ни пречи да станем напреднали души в синия раздел. Както всеки друг, така и водачите имат различни способности и дарби, а също и слабости. По времето, когато достигнем Ниво V, способностите на нашата душа са добре познати в духовния свят. Ние получаваме професионални задължения, съответстващи на нашите способности, с които ще се занимавам

по-подробно по-нататък в тази глава. Различните начини и подходи за обучение накрая довеждат всички нас до един и същ завършек - придобиване на духовна цялост. Разнообразието е част от образцов план за напредването на всяка душа и аз се поинтересувах как Случай 22 напредва в Ниво III.

Д-р Н: Нентхъм, можеш ли да ми кажеш дали Айдис те подготвя за водач, приемайки, че проявяваш интерес към тази дейност?

П: (бърз отговор) Аз наистина проявявам интерес.

Д-р Н: О, тогава самият ти развиваш ли се като водач?

П: (скромно) Не ме разбирай погрешно. Аз всъщност не съм много повече от наблюдател... помагам на Айдис и получавам указания.

Д-р Н: Опитваш ли и имитираш ли нейния стил на преподаване?

П: Не, ние сме различни. Като чирак - аз по никакъв начин не бих могъл да направя това, което тя е в състояние да постигне.

Д-р Н: Кога разбра, че си готов да станеш наблюдател и започна да помагаш духовно на другите?

П: Това е... усещане, което те завладява след огромен брой животи... че се постигнал голям баланс със себе си, отколкото преди, и че си способен да помагаш на хората като дух и лично.

Д-р Н: Този път в духовния свят или извън него действаш като наблюдател?

П: (Среща трудност при оформянето на отговора.) Аз съм навън... в два живота.

Д-р Н: Сега два паралелни живота ли живееш?

П: Да.

Д-р Н: Къде живееш в този друг живот?

П: В Канада.

Д-р Н: Географията важна ли е за твоето прехвърляне в Канада?

П: Да, насочих се към бедно семейство в селска община, където бих бил по-необходим. Живея в едно малко планинско градче.

Д-р Н: Опиши ми подробности от този канадски живот и твоите отговорности.

П: (бавно) Аз се... грижа за моя брат Били. Лицето и ръцете му са ужасно обгорели от избухване на кухненската печка, когато беше на четири години. Аз бях на десет, когато това се случи.

Д-р Н: В канадския живот на същата възраст ли си, на която си сега в американския си живот?

П: Горещо-долу на същата.

Д-р Н: И кое е основното ти предназначение в канадския живот?

П: Да се грижа за Били. Да му помагам да вижда света извън неговата болка. Той е почти сляп и заради обезобразеното си лице е пренебрегван в обществото. Опитвам се да му предам едно разбиране за живота и да го науча да опознае себе си, като надникне вътре в себе си. Чета му и се разхождаме из гората, като го държа за рамото. Не държа ръцете му, защото са силно повредени.

Д-р Н: Ами канадските ти родители?

П: (без да се хвали) Аз съм родителят. Баща ми си тръгна след пожара и повече не се върна. Той беше слаб човек, който не беше мил със семейството дори преди пожара. Душата на майка ми не е много... способна в нейното тяло. Те се нуждаят от някой със закалка.

Д-р Н: Някой силен физически?

П: (смейки се) Не, в Канада аз съм жена. Аз съм сестра на Били. Майка ми и брат ми се нуждаят от някой умствено издръжлив, за да запази семейството цяло и за да им даде насока, която да следват.

Д-р Н: Как осигуряваш прехраната на семейството?

П: Пека хляб и никога няма да се омъжа, защото не мога да ги оставя.

Д-р Н: Кой е основният урок за брат ти?

П: Да придобие смиреност без да бъде смазан от един живот с малко лични удоволствия.

Д-р Н: Защо не си взел ролята на твоя обгорял брат? Този сценарий нямаше ли да представлява по-голямо предизвикателство за теб?

П: (гримасничи) Хм - вече съм имал такъв живот!

Забележка: Този пациент е бил физически нараняван в няколко прераждания.

Д-р Н: Да, предполагам, че си имал. Чудя се дали душата на Били някога те е наранявала физически в някой от предишните ти животи?

П: Всъщност, той го е правил в един от тях. Когато аз бях страдалецът, един друг наблюдател стоеше при мен и аз с благодарност приемах грижите му. Сега е ред на Били и затова аз съм тук.

Д-р Н: Знаеше ли предварително, още преди да дойдеш в канадския живот, че брат ти ще бъде болен?

П: Разбира се, Айдис и аз обсъдихме цялата ситуация. Тя каза, че душата на Били ще се нуждае от наблюдател и тъй като преди аз съм имал негативен контакт с тази душа в друг живот, приех с желание тази работа.

Д-р Н: Освен кармичния урок за душата на Били, ти също ще извлечеш уроци от това, че си в ролята на жена, която е обвързана със задължения. Не можеш просто да си тръгнеш и да скиташ, както често си правил в животите си.

П: Това е истина. Степента на трудност в живота се измерва по това колко предизвикателна е ситуацията за *теб*, не за другите. За мен да бъда наблюдател на Били е по-трудно, отколкото, когато бях на мястото на получателя с друга душа като мой наблюдател.

Д-р Н: Посочи ми най-трудния за теб фактор от това предназначение като наблюдател.

П: Да подкрепям едно дете... в неговата безпомощност... до съзряването му... да уча едно дете да се противопоставя на мъчението с кураж.

Д-р Н: Животът на Били е изключителен пример, но изглежда, че на земните деца се налага да преминават през много физическа и емоционална болка.

П: Без да адресираш и преодоляваш болката, ти никога не би могъл наистина да се свържеш със своето истинско Аз и да надграждаш върху това. Трябва да ти кажа, че с колкото повече болка и беди се срещнеш като дете, толкова по-голяма е възможността да разшириш потенциала си.

Д-р Н: И как се развиват нещата за теб като наблюдател в Канада?

П: В канадското семейство е по-трудно да се прави избор - за разлика от американския ми живот, но аз вярвам в себе си... че ще използвам моето разбиране за практически цели.

Д-р Н: Айдис насърчава ли твоето желание да ускориш развитието си като живееш два паралелни живота или не го одобрява?

П: Тя винаги е готова на това... не съм го правил прекалено често в миналото.

Д-р Н: Защо?

П: Комбинирането на животи може да бъде измерително и да причинява разногласия. Усилието може да доведе до обратни резултати и до снижени постижения и за двата живота.

Д-р Н: Виждам, че и в двата си живота днес ти помагаш на хората, но някога живял ли си контрастиращи си животи, като в единия си правел зло, а в другия добро, по едно и също време?

П: Да, въпреки че това беше преди много време на Земята. Това е едно от предимствата на комбинирането на животи. Единият живот може да компенсира другия. И все пак това може да се окаже лош път.

Д-р Н: Тогава защо водачите разрешават паралелните животи?

П: (гледа ме намръщено) Душите не се намират в някаква скована бюрократична

обстановка. На нас ни е позволено да правим грешки в преценките и да се учим от тях.

Д-р Н: Оставам с впечатлението, че смяташ, че за обикновената душа е по-добре да живее един живот през даден период.

П: Бих казал да, в повечето случаи, но има и други мотиви, които ни карат да ускоряваме превъплъщенията си.

Д-р Н: Като...?

П: (развеселен) Наградите за съгъстяването на животи отпускат повече време за размисъл извън превъплъщенията.

Д-р Н: Искаш да кажеш, че промеждутъчните периоди между животите могат да траят по-дълго за нас след паралелни животи?

П: (усмихва се) Разбира се, нужно е повече време, за да размишляваш върху два живота, отколкото върху един.

Д-р Н: Нентхъм, имам още само няколко въпроса за механиката на раздвояване на душата. Какъв според теб е начинът, по който разделяш своята духовна енергия на различни части?

П: Ние сме... като частички... от енергийни единици. Ние сме произлезли от една единица.

Д-р Н: Коя е оригиналната единица?

П: Създателят.

Д-р Н: Остава ли всяка част от твоята душа непокътната, цяла вътре в самата себе си?

П: Да, остава.

Д-р Н: Когато се прераждаме, всички части от енергията на нашата душа ли излизат от духовния свят?

П: Една част от нас никога не го напуска, тъй като ние не се откъсваме изцяло от създателя.

Д-р Н: Какво прави частта, която остава в духовния свят, докато ние сме на Земята в едно или повече тела?

П: Тя... спи... очаквайки отново да се присъедини към останалата част от нашата енергия.

Повечето от моите колеги, които работят с минали животи на пациенти, са чували за хронологии, съвпадащи във времето, от хора, живели на Земята на две места по едно и също време. Понякога са налице три или повече паралелни живота. Душите са в състояние да водят няколко физически живота през почти всеки етап от развитието си, но на практика аз не срещам често такива случаи.

Много хора смятат, че идеята, че душата има способността да се разделя в духовния свят и след това да се прикрепя към две или повече човешки тела, противоречи на всички техни предварителни представи за единствен обособен дух. Признавам, че аз също се почувствах неловко първия път, когато един пациент ми разказа, че е имал паралелни животи. Мога да разбера защо някои хора намират представата за двойствеността на душата за смущаваща, особено когато се сблъскат и с другото твърдение, че една душа може да живее дори в различни измерения по едно и също относително време. Онова, което трябва да разберем, е, че ако нашите души са част от една огромна, свръхдуховна енергийна сила, която се разделя или разгръща, за да създаде нашите души, то защо тогава рожбата на тази разумна духовна енергия да няма същата способност да се разделя и след това отново да се обединява?

Събирането на информация за духовната дейност от души, които са на по-високите етапи на развитие, понякога е обезсърчаващо. Това е така, защото сложната природа на паметта и познанието на тези нива може да затрудни разграничаването на това, което тези хора знаят, но няма да ми кажат, от това, което наистина не знаят. Случай 22 имаше познания и беше готов да отговаря на моите въпроси. Този случай съответства на други разкази от моите папки за разнообразието в обучението на душите в духовния свят.

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

Д-р Н: Нентхъм, сега, когато не си толкова зает със Земни прераждания, с взаимодействия в духовни групи и с това да се учиш за водач, искам да се насочиш към твоите дейности в духовния свят. Можеш ли да ми посочиш други духовни области, с които се занимаваш?

П: (дълга пауза) Да, има и други области... знам за тях...

Д-р Н: Колко са?

П: (предпазливо) Сещам се за четири.

Д-р Н: Как би нарекъл тези области на действие?

П: Светът Без Его, Светът на Пълното Познание, Светът на Сътворението и Несътворението и Светът на Измененото Време.

Д-р Н: Тези светове съществуват ли в нашата физическа Вселена?

П: Единият - да, другите са сфери на внимание без измерения.

Д-р Н: Добре, нека започнем със сферите без измерения. Тези три области в духовния свят за нуждите на душите ли са създадени?

П: Да.

Д-р Н: Защо наричаш всички тези духовни области светове?

П: Аз ги виждам като... жилища за духовен живот.

Д-р Н: Значи три от тях са мисловни светове?

П: Да, такива са.

Д-р Н: Какво представлява Светът Без Его?

П: Това е мястото, където трябва да става обучението.

Д-р Н: Чувал съм за него, наричано по различни начини. То не включва ли начинаещите?

П: Да, новосъздадената душа е там, за да научи коя е тя. Това е мястото на произхода.

Д-р Н: Его-самоличностите произволно ли се раздават или начинаещата душа може да избира?

П: Новата душа не е в състояние да прави избор. Ти придобиваш своя характер въз основа на това как е... комбинирана твоята енергия... как е съчетана за теб.

Д-р Н: Има ли някакъв духовен опис на характеристиките, които се прикачват към душите - толкова на този тип, толкова на другия?

П: (дълга пауза) Мисля, че много фактори се взимат под внимание при разпределянето на онова, което ни превръща в това, което сме. Това, което знам, е, че веднъж дадено, егото се превръща в споразумение между теб и онези, които ти го дават.

Д-р Н: Какво означава това?

П: Да се възползвам най-пълно от това, което съм.

Д-р Н: Значи целта на този свят е разпространението на духовна самоличност от напреднали същества?

П: Да, новата душа е чиста енергия, все още без истинско Аз. Светът Без Его те снабдява с подпис.

Д-р Н: Тогава защо го наричаш Светът Без Его?

П: Защото новосъздадените души пристигат без его. Идеята за Аза не е навлязла в съзнанието на новата душа. Именно тук на душата се предлага смисъла на нейното съществуване.

Д-р Н: Създаването на души със собствено Аз непрекъснато ли продължава?

П: Доколкото знам, да.

Д-р Н: Искам внимателно да помислиш, преди да отговориш на следващия ми въпрос. Придобиването на своя специфична самоличност като душа означава ли, че автоматично влизаш в списъка за превъплъщения на Земята в човешки облик?

П: Не задължително» не. Планетите не съществуват вечно.

Д-р Н: Чудя се дали определени типове души имат афинитет към специфични форми на

физически живот във Вселената?

П: (пауза) Не бих го оспорил.

Д-р Н: Нентхъм, беше ли ти дадена в началото възможност да избереш други планетарни гостоприемници освен човешките същества на Земята?

П: Аа... като нова душа... водачите помагат при тези подбори. Бях изтеглен при човешките същества.

Д-р Н: Беше ли ти предоставен и друг избор?

П: (дълга пауза) Да... но в момента не си спомням много ясно. Обикновено в началото те пращат в един или два лесни свята, където няма много неща за вършене. След това ми беше предложена служба на тази сурова планета.

Д-р Н: Земята се смята за сурова?

П: Да. В някои светове трябва да преодоляваш различен физически дискомфорт - дори страдания. В други преобладават душевните борби. На Земята има и от двете. Ние печелим слава, ако се справим добре в трудните светове, (усмихва се) Онези, които не пътуват много, ни наричат авантюристи.

Д-р Н: Какво наистина ти харесва на Земята?

П: Приликата между хората, когато се борят един срещу друг... състезават се и си сътрудничат едновременно,

Д-р Н: Това не е ли противоречие?

П: (смее се) Това ми харесва - замислянето на поводи за кавга от една склонна към грешки раса, която притежава толкова силна гордост и потребност от самоуважение. Човешкият мозък е доста уникален.

Д-р Н: Защо?

П: Човешките същества са егоцентрични, но уязвими. Те могат да бъдат подли и в същото време да са способни на голяма доброта. На Земята има и безхарактерно, и смело поведение. При човешките ценности непрекъснато се води някаква схватка, има дърпане и бутане. Тази пъстрота приляга на моята душа.

Д-р Н: Кои други неща, свързани с човешките гостоприемници, биха се харесали на душите, изпращани на Земята?

П: Хммм... онези от нас, които се развиват на Земята, имат... разрешение да помагат на хората да научат за безкрайността извън техния живот и да ги подпомагат да проявяват истинско великодушие чрез своите страсти. Да притежаваш страстта да се бориш за живота - това е, което си струва у човечеството.

Д-р Н: Хората са способни и на голяма злоба.

П: Това е част от страстта. Но тя също се развива и когато човешките същества преживяват болка, те могат да се покажат в най-добрата си светлина и са... доста благородни.

Д-р Н: Може би точно душата поощрява положителните черти, за които споменавах?

П: Опитваме се да подсилим онова, което вече е заложено.

Д-р Н: Има ли душа, която някога да се връща в Света Без Его, след като веднъж е била там и е придобила самоличност?

П: (неловко) Да... но не искам да навлизам в това...

Д-р Н: Добре, няма, но са ми казвали, че някои души се връщат, ако тяхното поведение по време на физическите предопределения постоянно е непорядъчно. Имам впечатлението, че ги смятат за дефектни и ги връщат във фабриката за един вид предварителна духовна фронтална лоботомия?

П: (Пациентът клати глава с раздразнение.) Такова описание ме обижда. Откъде си останал с такова впечатление? Онези души, които са преминали през сериозни спънки към усъвършенстването, се поправят чрез възстановяване на положителната енергия.

Д-р Н: Тази процедура само за земните души ли е?

П: Не, младите души отвсякъде може да се нуждаят от възстановяване като последно средство.

Д-р Н: След това разрешено ли е на тези възстановени духове да се завърнат в съответните си групи и в края на краищата да продължат да се прераждат във физически светове?

П: (въздъхва дълбоко) Да.

Д-р Н: Как ще сравниш Света Без Его със Света на Пълното Познание?

П: Те са противоположни. Този свят не е за млади души.

Д-р Н: Ти бил ли си в Света на Пълното Познание?

П: Не, още не съм готов. Само го знам като място, към което се стремим.

Д-р Н: Какво знаеш за тази духовна област?

П: (дълга пауза) Това е място за съзерцание... крайният мисловен свят на планирането и проектирането. Не мога да ти кажа много за тази сфера, освен че е крайното местоназначение на всички мисли. Усещанията на всички живи неща се съгласуват тук.

Д-р Н: Тогава Светът на Пълното Познание е във висша форма абстрактен?

П: Да, той почти съчетава съдържание с форма -рационалното с идеалното. Това е измерение, където е възможно осъществяването на всички наши надежди и мечти.

Д-р Н: Добре, ако още не можеш да отидеш там, откъде си научил за него?

П: Ние можем да хвърлим... бегъл поглед... като стимул, който да ни окуражи да направим това последно усилие, за да приключим работата си и да се присъединим към експертите.

Основата на духовния свят е място на познанието и пациентите споменават за него, наричайки го с различни имена. Аз имам съвсем оскъдни сведения за този вселенски абсолютен, защото дори напредналите ми пациенти нямат преки наблюдения от там. Всички души са нетърпеливи да го достигнат и да бъдат погълнати от това ядро, особено когато се приближават към него и биват привлечени от малкото, което могат да видят. Страхувам се, че Светът на Пълното Познание може да бъде разбран напълно само от душа над Ниво V, която е спряла да се преражда.

Д-р Н: Ако Светът Без Его и Светът на Пълното Познание са в двата противоположни края на опитността на душата, къде попада Светът на Измененото Време?

П: Тази сфера е на разположение на всички души, защото представлява техния собствен физически свят. В моя случай това е Земята.

Д-р Н: О, това трябва да е физическото измерение, за което ми говори?

П: Не, сферата на Земята е просто симулирана за мое ползване.

Д-р Н: Тогава всички души в духовния свят не изследват един и същ симулиран свят, така ли?

П: Да, всеки от нас изследва собствената си географска планета, където се преражда. Те са физически реални... временно.

Д-р Н: И ти не живееш физически в този симулиран свят, който се проявява като Земята - само го употребяваш?

П: Да, точно така - за целите на обучението.

Д-р Н: Защо наричаш тази трета сфера Светът на Измененото Време?

П: Защото можем да променяме последователността на времето, за да изследваме определени събития.

Д-р Н: Каква е основната цел на това занимание?

П: Да подобрим своите решения за живота. Това изучаване ме прави по-проницателен и ме подготвя за Света на Пълното Познание.

Забележка: Пациентите често използват термина "свят", за да опишат нефизически пространствени работни области. Районите могат да бъдат малки или неопикуемо големи по

отношение на душата и могат да включват различни измерения. Вярвам, че за различните обучаващи преживявания има отделни реалности извън ограниченията на времето. Съвместното съществуване на минало, настояще и бъдеще в духовната среда, подсказано от този случай, ще бъде изследвано по-задълбочено в следващите две глави със Случаи 23 и 25.

Д-р Н: Не сме говорили за Света на Сътворението и Не-сътворението. Това трябва да е триизмерният физически свят, за който говори по-рано. П: Да, и ние изпитваме удоволствие да използваме и него.

Д-р Н: Този свят предвиден ли е да се използва от всички души?

П: Не, не е. Самият аз току-що започнах да го използвам. Възприемат ме като новодошъл.

Д-р Н: Добре, преди да навлезем в това, искам да те попитам дали този физически свят е същият като Земята.

П: Не, малко по-различен е. Той е по-голям и някак си по-студен. Има по-малко вода - по-малко океани, но е подобен.

Д-р Н: Тази планета по-отдалечена ли е от своето слънце, отколкото е Земята от нашето слънце?

П: Да.

Д-р Н: Ако мога да нарека този физически свят Земя, тъй като изглежда, че географски е близък до Земята, която познаваме, той близо до Земя I ли ще бъде в небето?

П: Не.

Д-р Н: Къде се намира Земята по отношение на Земя I?

П: (пауза) Не мога да ти кажа.

Д-р Н: Земя II в нашата галактика Млечен път ли се намира?

П: (дълга пауза) Не, мисля, че е по-далеч.

Д-р Н: Бих ли могъл да видя къде е разположена галактиката на Земя II с моя телескоп от задния си двор?

П:... Мисля, че да.

Д-р Н: Би ли казал, че галактиката, съдържаща този физически свят, е оформена като спирала, като нашата галактика, или е елипсовидна? Как ще изглежда през телескопа от далечно разстояние?

П:... като голяма, разтеглена... верига... (с обезпокоено изражение) Не мога да ти кажа повече.

Забележка: Като астроном-аматьор, който използва голям рефлектор-телескоп, проектиран за наблюдение на далечни обекти в небето, винаги проявявам любопитство, когато сеансът се насочи към астрономическа тема. Отговорите на пациентите на подобен род въпроси обикновено не оправдават очакванията ми. Никога не съм сигурен дали това се дължи на блокиране от страна на водачите, или на невъзможността на пациентите да намерят физическа рамка: за сравнение между Земята и останалата част от нашата Вселена.

Д-р Н: (Подхвърлям един насочващ въпрос.) Предполагам, че отиваш на Земя II, за да се преродиш в някакъв вид разумно същество?

П: (високо) Не! Точно това не искаме да правим там.

Д-р Н: Кога отиваш на Земя II?

П: Между животите ми на тази Земя.

Д-р Н: Защо отиваш на Земя II?

П: Отиваме там, за да творим и просто да се забавляваме като свободни духове.

Д-р Н: И не притеснявате обитателите на Земя II?

П: (с ентузиазъм) Там няма хора... толкова е спокойно... ние се скитаме из горите, пустините и по океаните без никакви отговорности.

Д-р Н: Коя е най-висшата форма на живот на Земя II?

П: (уклончиво) О... малки животни... почти без разум.

Д-р Н: Животните имат ли души?

П: Да, всички живи същества имат души - но те имат съвсем елементарни зачатъци на умствена енергия.

Д-р Н: Твоята душа и душите на твоите приятели са се развили като са използвали по-нисшите форми на физически живот на Земя I след създаването ви, така ли?

П: Не можем да бъдем сигурни, но никой от нас не мисли така.

Д-р Н: Защо?

П: Защото разумната енергия се класифицира според., ранга на живота. Растенията, насекомите, влечугите - всяко от тях е в семейство от души.

Д-р Н: И всички категории живи неща са разделени една от друга?

П: Не. Енергията на създателя обединява единиците от всяко живо нещо, което съществува.

Д-р Н: Ти включен ли си в този елемент на сътворяване?

П: (сепнат) О, не!

Д-р Н: Добре, кой бива избран да посети Земя II?

П: Тук идват онези от нас, които са свързани със Земята. В сравнение със Земята, това е място за почивка.

Д-р Н: Защо?

П: Тук няма борби, препирни или стремеж за превъзходство. Атмосферата е непоковарена и целият живот е... спокоен. Това място ни дава стимул да се завърнем на Земята и да я направим по-спокойна.

Д-р Н: Добре, разбирам, че тази Райска градина ти дава възможност да починеш и да бъдеш безгрижен, но ти каза, че идваш тук и за да твориш.

П: Да, ние творим.

Д-р Н: Тогавя не е случайно, че душите от Земята отиват в един свят, който е толкова сходен с нея в географско отношение.

П: Точно така.

Д-р Н: Другите души, които не са обвързани със Земята, ходят ли във физически светове, които наподобяват онези планети, на които те се прераждат?

П: Да... по-млади светове с по-прости организми... за да се научат да създават без никакъв разумен живот около себе си.

Д-р Н: Продължавай.

П: Тук можем да експериментираме със сътворяването и да наблюдаваме как се развива. Все едно че си в лаборатория, където можеш да образуваш физически неща от своята енергия.

Д-р Н: Тези физически неща приличат ли на онова, което можеш да видиш на Земя I?

П: Да, само на Земята. Точно затова съм тук.

Д-р Н: Започни с пристигането си на Земя II и ми обясни какво прави най-напред твоята душа.

П: (затруднява се от въпроса ми и накрая казва) Аз... не съм много добър.

Забележка: Тъй като този пациент изпитва съпротивление, отделям няколко минути за промяна на отношението и завършвам със следното: "След като отброя до три, ще се почувстваш по-спокоен да ми кажеш онова, което ти и Айдис смятате, че е подходящо да *знам*. *Едно, две, три!*" Повтарям въпроса си.

П: Оглеждам се, за да видя какво се очаква да направя на земята пред мен. След това моделирам в ума си предмета и се опитвам да създам същото нещо с малки дози енергия. Учителите ни помагат с... контрол. Очаква се да забележа грешките си и да ги поправа.

Д-р Н: Кои са учителите?

П: Айдис и Мълкафджил (силно напредналият водач на пациента)... има и други

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

инструктори наоколо... не ги познавам много добре.

Д-р Н: Опитай се да бъдеш възможно най-ясен. Какво точно правиш?

П: Ние... оформяме неща...

Д-р Н: Живи неща?

П: Още не съм готов за това. Експериментирам с основните елементи - знаеш, въглерод и кислород - да създам планетарна материя... скали, въздух, вода... като запазвам всичко много малко.

Д-р Н: Ти наистина ли създаваш основните елементи на нашата Вселена?

П: Не, само използвам наличните.

Д-р Н: По какъв начин?

П: Взимам основните елементи и ги зареждам с импулси от моята енергия... и те могат да се променят.

Д-р Н: Да се променят в какво?

П: (скромно) Добър съм със скалите...

Д-р Н: Как образуваш скали от твоята енергия?

П: О... като се уча да затоплям и охлаждам... праха... за да го направя твърд.

Д-р Н: Полезните изкопаеми от прах ли ги правиш?

П: Те го правят вместо теб... учителите ни дават това вещество... газови пари за създаване на вода... и така нататък...

Д-р Н: Искам да разбера добре. Твоята работа се състои в това да се научиш да създаваш като предизвикваш топлина, налягане и охлаждане чрез твоя енергиен поток, така ли?

П: Горещо-долу е вярно - като променяме нашите потоци от енергийна радиация.

Д-р Н: Значи ти всъщност не произвеждаш материята скала и вода по някакъв химически начин?

П: Не, както ти казах, моята работа е да трансформирам нещата като... смесвам това, което ми е дадено. Играя си с честотата и дозировките на моята енергия - сложничко е, но не прекалено объркващо...

Д-р Н: Не е объркващо! Мислех, че природата прави тези неща?

П: (смее се) Кой мислиш, че е природата?

Д-р Н: Добре. Кой създава основните елементи на твоите експерименти - основните съставки на физическата материя?

П: Създателят... и онези, които творят в по-голям мащаб от мен.

Д-р Н: В смисъл, че ти създаваш неодушевени предмети като скали.

П: Хммм... по-скоро нашият опит да копираме онова, което виждаме пред себе си... което познаваме (като допълнение) Навлизам в растенията... но още не мога да ги правя.

Д-р Н: И започваш с малките, като експериментираш, докато започнеш да се справяш по-добре?

П: Точно така. Ние копираме нещата и ги сравняваме с оригинала, за да можем да правим по-големи модели.

Д-р Н: Това ми звучи, като че ли душите си играят като децата с играчки на пясъчна площадка.

П: (усмихва се) *Ние сме* деца. Насочването на енергийния поток прилича на ваене на вощък.

Д-р Н: Другите членове на този творчески учебен клас от твоята първоначална група-грозд ли са?

П: Някои да. Повечето идват от всякъде (от духовния свят), но всички са се прераждали на Земята.

Д-р Н: Всички ли правят същите неща като теб?

П: Ами, разбира се, някои от нас са по-добри в определени неща, но ние си помагаме

един на друг. Учителите наминават и ни дават полезни съвети и ни казват как да станем по-добри... но... (спира)

Д-р Н: Какво но?

П: (смутено) Ако съм бил непохватен и не съм си свършил добре работата, развалям някои от сътворените неща без да ги показвам на Айдис.

Д-р Н: Дай ми някакъв пример.

П: Растенията.., не прилагам достатъчно внимателно енергията си, за да произведа подходяща химическа конверсия.

Д-р Н: Не си добър в образуването на растителния свят?

П: Да, затова унищожавам отвратителните неща, които съм създал.

Д-р Н: Това ли имаш предвид под не-сътворение? Че можеш да унищожих енергия?

П: Енергията не може да бъде унищожена. Ние я събираме наново и започваме отново като използваме различни комбинации.

Д-р Н: Не виждам за какво му е на създателя вашата помощ при сътворяването.

П: За наше добро. Ние участваме в тези упражнения, за да може работата ни да бъде качествена, когато я оценяват, и се надяваме да можем да дадем истински принос в живота.

Д-р Н: Нентхъм, щом всички ние изграждаме стълбата на развитието като души, оставам с впечатлението, че духовният свят е една огромна организационна пирамида, на чийто връх се намира върховният орган на властта.

П: (въздъхва) Не, грешеш. Това не е пирамида. Ние всички сме нишки в едно и също дълго парче плат. Ние всички сме втъкани в него.

Д-р Н: Трудно ми е да си го представя като плат, след като при душите има толкова много нива на компетентност.

П: Представи си го като движеща се цялост, а не като души, разделени на нисши и висши категории.

Д-р Н: Винаги съм мислел, че душите се движат нагоре в своето съществуване.

П: Знам, че си мислил така, но приеми, че се движим напречно...

Д-р Н: Предложи ми нещо, което мога да си представя.

П: Все едно че всички ние сме част от един вселенски влак, който се движи по хоризонталните релси на съществуването. Повечето от душите на Земята са в един вагон, който се движи по релсите.

Д-р Н: Всички други души в различни вагони ли са?

П: Да, но всички се движат по едни и същи релси.

Д-р Н: Къде са кондукторите като Айдис?

П: Те се движат напред-назад между свързаните вагони, но седят по-близо до локомотива.

Д-р Н: Къде е локомотивът?

П: Създателят? Отпред, горе, естествено.

Д-р Н: Можеш ли да видиш локомотива от твоя вагон?

П: (присмива ми се) Не, но мога да подуша пушека. Мога да доловя как локомотивът буботи и мога да чуя двигателя.

Д-р Н: Щеше да бъде хубаво, ако всички бяхме по-близо до локомотива.

П: В края на краищата ще се озовем там.

Открил съм, че на душите не им е нужно да ходят във физически светове, когато започнат да използват своята енергия в обучението за създаване на живот. Очевидно тези упражнения започват в средата на групата, където за душите е по-лесно да обединяват своята енергия помежду си и с тази на своя инструктор. Един пациент обясни процесът по този начин: "Когато започнах, моята група образува кръг около Сенва (водача). Заедно трябваше много упорито да се упражняваме да хармонизираме нашите мисли и да съгласуваме нашата

способност всички да се фокусираме върху едно и също нещо с еднаква интензивност. Един път работихме върху листо от дърво, след като Сенва беше демонстрирал пред нас как трябва да се появи това. Като насочихме нашите вълни от енергия за структура, цвят и форма, продължихме да ги смесваме. Не се бяхме обединили, затова една малка част от листа не получи правилните жилки и пигментация. По време на моите занимания аз съм много сериозен и един вид перфекционист, но Неми (шегаджията на групата) нарочно променяше енергията си по погрешен начин, за да обърка експеримента и да стане смешно и защото се беше уморил от урока. Накрая го накарахме да се държи прилично и завършихме урока. От това, което мога да определя, по времето, когато здраво са се установили в Ниво III, от душите се очаква да работят индивидуално със силите на сътворението. Излагането на растителна фотосинтеза става преди душите-ученици да изработят органичната структура на живота. Казвали са ми, че ранното обучение по сътворение включва души, които изучават връзката между веществата, за да развият способността да уеднаквяват енергията си с различните стойности в елементите. От образуването на неодушевени до одушевени предмети, от простото до сложното, е дълъг, бавен процес. Учениците са насърчавани да създават миниатюрни планетарни микроареали за дадена група организми, които могат да се адаптират към определени условия на околната среда. С практиката идва и усъвършенстването, но чак когато стигнат Ниво V, пациентите ми започват да чувстват, че могат наистина да допринесат за развитието на живите неща. Ще чуем повече за това от Случай 23. Някои души изглежда имат природна дарба да работят с енергия в своите творчески класове. Моите пациенти посочват, че способностите на дадена душа в уроците по сътворение не означават, че тя е напреднала в същата степен във всички други области на духовните програми. Една душа може да бъде добър специалист във впрягането на силите на сътворението, но да ѝ липсват умелите техники на квалифициран водач. Може би затова имам впечатлението, че на силно развитите души им е позволено да се специализират.

В предишната глава обясних някои от предимствата на усамотението на душата и последният случай ни даде още един пример за това. Духовният опит не може да бъде преведен лесно на човешки език. В Случай 22 се говори за Света на Измененото Време като средство за преходно планетарно изследване. За някой, който е в състояние на транс, това е един безвремев мисловен свят, който е наистина реален, докато всичко друго е илюзия, създадена за различни цели. Други пациенти на приблизително същото ниво наричат тази сфера "пространството за трансформация" или просто "стаи за пресъздаване". Казвали са ми, че тук душите могат да моделират енергията си в одушевени и неодушевени предмети, създадени за обучение и развлечение. Един пациент ми каза: "Мисля за това, което искам, и то става. Сега знам, че са ми помагали. Можем да бъдем всичко, което ни е познато от минали преживявания."

Например душите могат да се превръщат в скали, за да доловят същността на плътността; в дървета - за спокойствие; във вода - за плаваща кохерентност; в пеперуди - за освободеност и красота; в китове - за мощ и усещане за масивност. Хората отричат, че тези действия имат връзка с предишни земни превъплъщения. Научил съм също - душите могат да стават аморфни, без материя или структура, и изцяло да се слоят с определено чувство като състрадание, за да засилят своята чувствителност.

Някои пациенти разказват, че са били мистични природни духове, в това число образи, които свързвам с фолклора, като елфи, великани и русалки. Споменава се също така за личен контакт със странни митологични зверове. Тези разкази са толкова живи, че ми е трудно да ги окачествя просто като метафорични. Старинните народни приказки от различни страни чисто суеверие ли са или са прояви на споделени духовни преживявания? Имам чувството, че много от нашите легенди са сродни спомени на души, пренесени на Земята от други места преди дълго време.

НАПРЕДНАЛАТА ДУША

Хората, които притежават души, които са и стари и много напреднали, са рядкост. Въпреки че не съм имал възможността да върна назад много Сини от Ниво V, те винаги ме стимулират да работя с тях заради тяхното разбиране и простиращо се надалеч духовно съзнание. Истината е, че човек, чиято зрелост е пълна, не търси терапевт, работещ с регресия, за да разреши конфликти в планирането на живота. В повечето случаи душите от Ниво V са тук като превъплътени водачи. Преодолели фундаменталните проблеми, с които повечето от нас се борят ежедневно, напредналите души се интересуват повече от това да правят малки подобрения в определени задачи.

Можем да ги разпознаем, когато се изявяват като обществени фигури, такива като Майка Тереза; по-характерно за напредналите души обаче е да вършат своите добри дела тихо и скромно. Без да проявяват самодоволство, тяхната изява се заключава в това да подобрят живота на други хора. Те не се концентрират толкова върху институционни проблеми, колкото върху подчертаване на индивидуалните човешки ценности. Въпреки това душите от Ниво V са също така и практични и е много вероятно да ги срещнете да работят в културната сфера, която им позволява да оказват влияние върху хората и събитията.

Питали са ме дали повечето хора, които са чувствителни, имат усет за естетичното и са с особено развито дясно полукълбо на мозъка, имат напреднали души, тъй като индивиди с такива характеристики често се оказват несъгласни с неправдите на един несъвършен свят. Не намирам никаква взаимна зависимост тук. Да бъдеш емоционален, да оценяваш красотата или да имаш екстрасензорни възприятия - включително и талант на лечител - не означава задължително, че си напреднала душа.

Белегът за напреднал дух е човек, който проявява търпимост към обществото и изключителни умения да се справя с нещата. Най-забележителна е тяхната невероятна проникателност. Това не означава, че животът не е подготвил кармични капани за тях, защото в противен случай душите от Ниво V изобщо нямаше да са тук. Те могат да бъдат срещнати във всички професии, но често имат занимания, които са свързани с това да помагат или да се борят срещу социалната несправедливост по някакъв начин. Напредналите души излъчват спокойствие, любезност и разбиране към другите. Без да са мотивирани от личен интерес, те могат да пренебрегнат собствените си физически нужди и да живеят бедно.

Индивидът, който съм избрал да представя душа на Ниво V, е жена в средата на 30-те, която работи със сложна медицинска апаратура и се е специализирала в злоупотребите с лекарствени средства. Бях представен на тази жена от един колега, който ми разказа за нейните умения да ръководи възстановяването на наркомани и подобряване на състоянието на самосъзнание им.

При нашата първа среща бях поразен от спокойствието, излъчвано от тази жена, която беше заобиколена на своето работно място от най-различни спешни случаи. Тя беше висока и изключително слаба, с огненочервена коса, която се беше разпиляла на всички страни. Въпреки че беше сърдечна и приятелски настроена, у нея имаше някаква непроницаемост. Нейните ясни, сияйни сиви очи бяха на човек, който вижда и най-дребните неща, незабелязани от обикновения индивид. Имах чувството, че по-скоро гледа вътре в мен, отколкото самия мен.

Колегата ми предложи тримата да отидем да обядваме, защото тази жена се интересувала от моите изследвания на духовния свят. Тя ми каза, че никога не е подлагана на хипнотична регресия, но по време на собствените си медитации имала чувството за дълга духовна генеалогия. Тя смяташе, че нашата среща не е случайно явление по собствената ѝ пътека на обучение и се разбрахме да изследвам духовното ѝ познание. Няколко седмици по-късно тя дойде в кабинета ми. Очевидно тази жена не изпитваше непреодолимо желание за дълга хронология на историята на предишните ѝ животи. Реших да очертаем набързо най-ранните ѝ животи на Земята, за да ги използваме като трамплин за спомените на свръхсъзнанието. Тя бързо навлезе в дълбок транс и осъществи незабавен контакт със своето

вътрешно Аз,

Почти веднага открих зашеметяващата поредица от прераждания на тази жена, започващи още от зората на човешкия живот на Земята. Докосвайки се до най-ранните й спомени, стигнах до заключението, че първите й животи са били в началото на последния междуледников период на затопляне, който е настъпил преди 130 000 до 70000 г., преди на планетата да настъпи последният Ледников период. Пациентката ми описа, че по време на по-топлия климат на средния период на Палеолита от историята на Земята е живяла във влажните, субтропически савани близо до скотовъдни и земеделски области. Тя каза, че по-късно, преди около 50000 г., когато континенталните ледени полета отново са променили климата на Земята, е живяла в пещери и е търпяла жесток студ.

Прескачайки бързо през големи отрязъци от време, открих, че нейният физически облик се променяше от леко прегърбена към по-изправена стойка. Докато се предвиждахме напред във времето и тя ми говореше, я накарах да погледне във вировете с вода и да почувства тялото си. С течение на хиляди години в различните тела нейното скосено чело се разширяваше към темето. Изпъкналите ивици над очната кухина ставаха по-малко изразени, а космената покривка на тялото и масивните челюсти изчезваха. От многото й животи и като мъж, и като жена получих достатъчно информация за ареалите, използването на огъня, за сечивата, дрехите, храната и ритуалите на племето, която ми послужи за груба антропологическа датировка.

Палеонтолозите са изчислили, че *Homo sapiens* -маймуноподобният прародител на днешните човешки същества - се е появил най-малко преди 1,7 милиона години. Дали душите са започнали да се прераждат на Земята от толкова отдавна, използвайки телата на тези примитивни двуноги, които наричаме хуманоиди? Няколко от моите напреднали пациенти твърдят, че силно напредналите души, специализирали се в издирването на подходящи гостоприемници за младите души, са изчислили живота на Земята за над един милион години. Моето впечатление е, че още преди около 200 000 години тези проучващи души са решили, че мозъчната кухина и тесният ларинкс на ранния хуманоид са неподходящи за развитие на душата.

Древните *Homo sapiens*, които наричаме човешки същества, са се появили преди няколко стотици хиляди години. За последните 100 000 години откриваме два ясни белега на духовно съзнание и общуване. Това са погребалните ритуали и обредното изкуство, засвидетелствани върху издяланите тотемни и скалните рисунки. Няма никакви антропологически доказателства, че тези ритуали са съществували на Земята преди появата на Неандерталците. Накрая душите са ни превърнали в хора, а не обратното.

Един от моите напреднали пациенти отбеляза: "Душите са засявали Земята на различни цикли." Съчетавайки информацията, събрана от широк кръг от пациенти, стигнах до идеята, че земните масиви, които познаваме днес, са се откъснали от по-ранни континенти, потънали вероятно в резултат на вулканични или магнитни катаклизми. Смята се например, че Азорските острови в Атлантическия океан представляват върховете на планини от потъналия континент Атлантида. Наистина аз съм имал пациенти, които са казвали, че са живели в древни области на Земята, които аз не мога да идентифицирам със съвременната география.

Затова е възможно душите да са съществували в тела, по-напреднали от това на *Лото егесълз*, които са изчезнали преди около четвърт милион години, а вкаменените доказателства да са скрити днес от нас поради геоложки промени. Тази хипотеза обаче означава, че физическата еволюция на човека е проточала ту във възходяща, ту в низходяща посока, което според мен не е много вероятно.

След това моята пациентка ме прехвърли в живот в Африка от около преди 9000 години, който според нея е бил важен момент в нейното напредване. Това е бил последният живот, който тя е прекарала заедно със своя водач Кумара. Самата Кумара била напреднала душа по време на този живот, която давала съвети на един великодушен племенен вожд като негова

влиятелна съпруга. Без да съм съвсем сигурен, определям местоположението на тяхната земя като планинските области на Етиопия. Очевидно моята пациентка познава Кумара от няколко по-ранни живота, обхващащи хиляди години по време на последните прераждания на Кумара на Земята. Тяхната връзка под човешки облик приключва със смъртта на пациентката ми, която спасява живота на Кумара в една лодка, като се хвърля пред вражеско копие.

Изпълнена с любов, Кумара продължава да се явява пред тази пациентка под образа на едра жена, с кожа като полиран махагон и разрешена бяла коса, с украшение от пера на главата. Тя на практика е гола, с изключение на една лента от животинска кожа около широката ѝ талия. На врата на Кумара виси блестящ грозд от разноцветни камъни, който тя понякога полюлява до ухото на пациентката ми, за да привлече вниманието ѝ по време на среднощните ѝ сънища.

Техниката на преподаване на Курама е да използва ярки символистични спомени от предишни уроци, вече научени в предишни животи. Старите решения на проблемите се съчетават с нови хипотетични избори под формата на метафорични картинни пъзели. Чрез тези средства по време на медитация и със Кумара проверява значителния запас от знания на своята ученичка.

Хвърлих поглед на часовника си. Нямахме повече време за натрупване на първична информация, ако исках да изследвам откъдните преживявания на тази жена. Бързо я поставих в състояние на свръхсъзнание, предчувствайки някои интересни духовни разкрития. Тя нямаше да ме разочарова.

Случай 23

Д-р Н: Какво е духовното ти име?

П: Теси.

Д-р Н: И след живота си в Африка твоят духовен водач запази името Кумара?

П: За мен - да,

Д-р Н: Как изглеждаш в духовния свят?

П: Ярка частица светлина.

Д-р Н: Какъв точно е цветът на твоята енергия?

П: Небесносин.

Д-р Н: В твоята светлина има ли частици и от друг цвят?

П: (пауза) Малко златисто... не много.

Д-р Н: А цветът на енергията на Кумара?

П: Той е виолетов.

Д-р Н: По какъв начин светлината и цветът показват качеството на духовните постижения на душата?

П: Интензивността на умствената енергия се увеличава с по-тъмните нюанси на светлината.

Д-р Н: Откъде произлиза най-високата интензивност на разумната светлинна енергия?

П: Познанието, чрез което енергията на по-тъмната светлина се простира до нас, идва от източника. Нашата светлина е свързана с източника.

Д-р Н: Когато казваш източник - Бог ли имаш предвид?

П: Тази дума се използва неправилно.

Д-р Н: Защо?

П: Има прекалено много персонализиране, което омаловажава същността на източника.

Д-р Н: Защо е погрешно да го наричаме така?

П: Тази дума позволява източникът да се превърне в нещо... човешко, въпреки че всички сме част от неговата цялост.

Д-р Н: Теси, докато говорим за други аспекти от живота на душата и за духовния свят, искам да мислиш за източника. По-късно ще те попитам отново за тази цялост. Сега, нека да се върнем към енергийните прояви на душите. Защо духовете имат две черни блестящи кухни за

очи, когато не се показват в човешкия си облик? Навява ми мисълта за призраци.

П: (смее се и е по-спокойна) Така са се появили на Земята легендите за призраци - от тези спомени. Нашата енергийна маса не е еднородна. Очите, за които говориш, показват по-концентрирана плътност на мисълта.

Д-р Н: Добре, ако в края на краищата митовете за призраци не са толкова фантастични, тогава тези черни очни вдлъбнатини трябва да са полезни удължения на тяхната енергия.

П: Това е нещо повече от очи... това са прозорци към старите тела... и всички физически продължения на някогашни личности. Тази чернота е... концентрация на нашето присъствие. Ние общуваме като абсорбираме енергийното присъствие на другия.

Д-р Н: Когато се завръщаш в духовния свят, имаш ли енергиен контакт с други души, които приличат на призраци?

П: Да, а външният вид е въпрос на лично предпочитание. Разбира се, около мен винаги има множество мисловни вълни - смесващи се с моята завръщаща се енергия, но аз избягвам многото контакти.

Д-р Н: Защо?

П: Не ми е нужно да се привързвам към някого тук. За известно време ще бъда сама, за да размишлявам и преценявам всички грешки от последното ми прераждане преди да говоря с Кумара.

Забележка: Такова изявление е типично за напредналите души, завръщащи се в духовния свят, и по-рано беше споменато в Случай 9. Тази душа обаче е толкова напреднала, че ще има какво да обсъди със своя водач много по-късно, и то по нейна молба.

Д-р Н: Може би трябва да поговорим малко за по-старите души. Кумара продължава ли да се преражда на Земята?

П: Не.

Д-р Н: Познаваш ли други като Кумара, които са били тук през ранните епохи на Земята и които вече не се връщат?

П: (предпазливо) Малко... да... мнозина са дошли на Земята по-рано и са си тръгнали преди да дойда аз.

Д-р Н: Някой останал ли е?

П: Какво имаш предвид?

Д-р Н: Напреднали души, които продължават да се връщат към живот на Земята, въпреки че могат да останат в духовния свят.

П: А, искаш да кажеш Мъдреците?

Д-р Н: Да, Мъдреците - разкажи ми за тях. (Това е нов термин за мен, но с напредналите души аз често се преструвам, че знам повече, отколкото е в действителност, за да извлека информация.)

П: (с възхищение) Те са истинските пазачи на Земята, разбираш нали... трябва да са тук и да наблюдават какво става.

Д-р Н: Като силно развити души, които продължават да се прераждат?

П: Да.

Д-р Н: Мъдреците не се ли уморяват от продължителния си престой на Земята?

П: Те са избрали да останат и да помагат на хората пряко, защото са се посветили на Земята.

Д-р Н: Къде са тези Мъдречи?

П: (замислено) Те водят прост живот. За пръв път се запознах с някои от тях преди хиляди години. Днес е трудно да ги видиш... те не обичат много големите градове.

Д-р Н: Много ли са?

П: Не, живеят в малки общности или на открито... в пустините и планините... в прости жилища. Освен това скитат...

Д-р Н: Как можеш да ги разпознаеш?

П: (въздъхва) Повечето хора не могат. В по-стари времена са били известни като оракули на истината.

Д-р Н: Знам, че звучи прагматично, но няма ли тези стари, високо развити души да бъдат по-полезни в помощта си за човечеството като заемат постове на световни водачи, вместо да бъдат отшелници?

П: Кой казва, че са отшелници? Те предпочитат да са с обикновените хора, които са най-засегнати от раздвижванията и сътресенията.

Д-р Н: Какво е усещането, когато срещнеш Мъдрец на Земята?

П: А... усещаш едно особено присъствие. Тяхната способност да разбират и съветът, който ти дават, са толкова мъдри. Те наистина живеят скромно. Материалните неща не означават нищо за тях.

Д-р Н: Ти проявяваш ли интерес към такъв вид служба, Теси?

П: Хммм... не, те са светци. Ще посрещна с радост мига, когато ще мога да спра да се прераждам.

Д-р Н: Може би думата Мъдрец може да се използва и за души като Кумара или дори за същества, към които тя се обръща за знания?

П: (пауза) Не, те са различни... те са над Мъдреците. Наричаме ги Старците.

Забележка: Бих поставил тези същества над Ниво VI.

Д-р Н: Има ли много Старци, които работят с души на нивото на Кумара и над него?

П: Не мисля... в сравнение с останалите от нас... но ние чувстваме тяхното влияние.

Д-р Н: Какво чувстваш в тяхно присъствие?

П: (замислено) ... Концентрирано излъчване на просветеност... и напътствие..

Д-р Н: Могат ли Старците да бъдат въплъщение на самия източник?

П: Не бих могла да кажа, но мисля, че не са. Би трябвало да са близо до източника. Старците представляват най-чистите елементи на мисълта... участват в планирането и подреждането на... материите.

Д-р Н: Би ли могла да ми разясниш малко по-добре какво имаш предвид като казваш, че тези високоставени души са близо до източника?

П: (неопределено) Само че би трябвало да са в най-голяма близост.

Д-р Н: Кумара говорила ли ти е някога за тези същества, които ѝ помагат?

П: На мен - съвсем малко. Тя се стреми да стане една от тях, като всички нас.

Д-р Н: Тя доближава ли се до Старците по знания?

П: (неясно) Тя... се приближава, както аз се приближавам към нея. Това е бавна асимилация с източника, защото ние не сме завършени.

След като задълженията на напредналата душа като водач бъдат напълно установени, на тези същества им се налага да се справят с две задачи. Освен да приключат собствената си недовършена работа, свързана с продължаващите (макар и по-редки) прераждания, те трябва и да помагат на други, докато са в безплатно състояние. Теси ми разказва за този аспект от нейния живот като душа.

Д-р Н: Какво обикновено правиш, след като се върнеш в духовния свят и излезеш от самоналожената си изолация?

П: Присъединявам се към членовете на моята компания.

Д-р Н: Колко души има в твоята компания?

П: Девет.

Д-р Н: (прескачам на следващия извод доста бързо) О, значи вие десетте сте група от души под водачеството на Кумара?

П: Не, те са *моя* отговорност.

Д-р Н: Тогава тези същества са ученици, на които ти преподаваш?

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

П: Хммм... би могло да се каже...

Д-р Н: И всички те са в една група (грозд), която, предполагам, е твоята компания?

П: Не, моята компания е съставена от две различни групи.

Д-р Н: Защо е така?

П: Те са в... различни прогресии (нива).

Д-р Н: И въпреки това ти си духовният учител на всичките девет?

П: Предпочитам да се наричам наблюдател. Трима от моята компания също са наблюдатели.

Д-р Н: Добре, кои са останалите шест?

П: (сухо) Хора, които не наблюдават.

Д-р Н: Бих искал да изясним това като използваш мои термини, Теси. Ако ти си старши-наблюдател, трима от твоята компания би трябвало да са това, което наричам младши-водачи?

П: Да, но думите старши и младши - те ни представят като авторитарни, а ние не сме такива!

Д-р Н: Намерението ми не е да обозначавам ранга. Просто така по-лесно определям степената на отговорност. Приеми думата старши в смисъл на напреднал учител. Бих нарекъл Кумара учител-експерт или вероятно научен ръководител.

П: (свива рамене) Така става, предполагам, доколкото ръководител не означава диктатор.

Д-р Н: Не означава. Сега, Теси, прехвърли ума си на място, откъдето можеш да виждаш енергийните цветове на всички от твоята компания. Как изглеждат шестте души, които не са наблюдатели?

П: (усмихва се) Мръсни снежни топки!

Д-р Н: Ако те са бели на цвят, какво ще кажеш за останалите?

П: (пауза) Ами... трима са по-скоро жълтеникави.

Д-р Н: Липсва още един. Какъв е деветият член?

П: Това е Анрас. Той се справя доста добре.

Д-р Н: Опиши ми неговия енергиен цвят.

П: Той... става синкав... прекрасен наблюдател... скоро ще ме напусне...

Д-р Н: Нека да отидем в противоположния край на компанията ти. За кой член си най-загрижена и защо?

П: Оджанауин. От много прераждания се е убедила, че любовта и доверието носят само болка, (размишлява) Тя има хубави качества, които искам да й помогна да изяви, но това отношение я задържа.

Д-р Н: Оджанауин по-бавно ли се развива от останалите?

П: (протестира) Не ме разбирай погрешно, аз се гордея с нейните усилия. Тя притежава голяма чувствителност и цялостност, които харесвам. Тя просто се нуждае повече от моето внимание.

Д-р Н: Като наблюдател-учител кое качество, придобито от Анрас, искаш да видиш в Оджанауин?

П: (без да се колебае) Приспособимост към промяна.

Д-р Н: Любопитен съм дали деветте члена на твоята компания напредват под твоето ръководство по един и същ начин.

П: Това е абсолютно невъзможно.

Д-р Н: Защо?

П: Защото има разлики в характера и целостността.

Д-р Н: Добре, ако скоростта на обучаемост е различна при отделните души поради характера и целостността, как се покрива това с умствените способности на човешкия мозък, избран от дадена душа?

П: Не се покрива. Аз говоря за мотивация. В хода на нашето разширяване на Земята ние използваме най-различни варианти на физически мозък. Всяка душа обаче е задвижвана от своята цялостност.

Д-р Н: Това ли имаше предвид като казваше, че душата притежава характер?

П: Да, и силата на желанието е част от характера.

Д-р Н: Ако характерът е самоличността на душата, каква е ролята на желанието?

П: Стремежът да изпъкне е заложен у всяка душа, но може да се мени между преражданията.

Д-р Н: И как се нагажда целостността на душата към това?

П: Разширяването на желанието. Целостността е желанието да бъдеш честен по отношение на Аза и мотивите до такава степен, че пълното осъзнаване на пътя до източника става възможно.

Д-р Н: Ако всички основни разумни енергии са едни и същи, защото душите се различават по своя характер и цялостност?

П: Защото техните преживявания във физическия живот ги променят и това е умишлено. Чрез тази промяна към колективния разум на всяка душа се добавят нови съставни части.

Д-р Н: И това е целта на прераждането на Земята?

П: Да, прераждането е важно средство. Някои души са тласкани да разширяват и реализират своя потенциал повече от други, но накрая всички ние ще го постигнем. Това, че сме в много физически тела и в различна обстановка, разширява природата на нашето истинско Аз.

Д-р Н: И този вид самоактуализация на самоличността на душата е целта на живота в нашия свят? П: Във всеки свят.

Д-р Н: Добре, щом всяка душа се занимава с Аза, това не обяснява ли защо имаме свят от егоцентрични хора?

П: Не, не обясняваш правилно нещата. Осъществяването не е култивиране на Аза за егоистични цели, а възможност за интегриране с другите в живота. Това също свидетелства за характер и цялостност. Това е етично поведение.

Д-р Н: Оджанауин по-нечестна ли е от Анрас?

П: (пауза) Страхувам се, че е влязла в самозаблуда.

Д-р Н: Чудя се как можеш да работиш ефективно като духовен водач на деветимата членове от твоята компания и да продължаваш да се прераждаш на Земята, за да завършиш собствените си уроци?

П: Преди се отразяваше на концентрацията ми до известна степен, но сега нямам проблеми.

Д-р Н: Трябва ли да разделяш духовната си енергия, за да правиш това?

П: Да, тази способност (на душите) дава възможност да се вършат и двете неща. Това, че съм на Земята, ми позволява да подпомагам пряко някой член от моята компания и в същото време да помагам на самата себе си.

Д-р Н: Не ми е лесно да си представя, че душите могат да се разделят.

П: Не е много правилно да използваш израза разделям. Всяка част от нас остава едно цяло. Просто казвам, че в началото е нужно малко време, за да свикнеш, тъй като по едно и също време управляваш повече от една програми.

Д-р Н: Значи твоята ефективност като учител не намалява от това, че вършиш множество дейности?

П: Ни най-малко.

Д-р Н: Върху кое обучение наблягаш повече – когато си на Земята с твоето човешко тяло или когато си в духовния свят като свободно същество?

П: Това са две различни среди. Моето обучение е разнообразно, но не по-малко

ефективно.

Д-р Н: Но твоят подход към член на компанията били бил различен в зависимост от средата?

П: Да.

Д-р Н: Би ли казала, че духовният свят е основният център за обучение?

П: Това е центърът за преценка и анализ, но освен това душите си почиват.

Д-р Н: Когато учениците ти живеят на Земята, знаят ли, че ти си техният водач и че си винаги с тях?

П: (смее се) Някои - да, други - не, но всички усещат влиянието ми в един или друг момент.

Д-р Н: Теси, точно сега ти си на Земята с мен като жена. Можеш ли да установиш контакт с членовете на твоята компания?

П: Казах ти, да.

Д-р Н: Това, за което намервам, е - не е ли трудно преподаването чрез примери, когато земните ти визити вече не са толкова честни?

П: Ако идвах прекалено често и работех пряко с тях, както едно човешко същество с друго, щях да се намеся в тяхното естествено развитие.

Д-р Н: Същите резерви към намесата ли имаш и като учител, действащ от духовния свят в невъплътено състояние?

П: Да... въпреки че техниките са различни.

Д-р Н: За мисловен контакт?

П: Да.

Д-р Н: Бих искал да науча повече за способността на духовните учители да установяват контакт със своите ученици. Какво точно правиш от духовния свят, за да успокоиш или посъветваш някой от деветте члена на компанията, който е на Земята? П: (не отговаря)

Д-р Н: (убеждавам я) Разбираш ли какво те питам? Как внушаваш разни идеи? П: (накрая) Не съм в състояние да ти кажа.

Забележка: Подозирам, че има блокиране, но не мога да недоволствам. Досега Теси и нейният водач свободно ми предоставяха информация. Решавам да прекратя сеанса за момент, за да се обърна директно към Кумара. Това е реч, която съм изнасял и преди.

Д-р Н: Кумара, разреши ми да те убедя посредством Теси. Моята работа тук е за добро. Като задавам въпроси на твоята ученичка, бих искал да обогатя познанията си за лечение и да доближа хората до висшата съзидателна сила, заложена във всеки от тях. Моята по-голяма мисия е да се преборя със страха от смъртта като предлага на хората разбиране за природата на техните души и техния духовен дом. Ще ми помогнеш ли в това усилие?

П: (Теси ми отговаря със странен глас.) Ние знаем кой си.

Д-р Н: Тогава ще ми помогнете ли и двете?

П: Ще говорим с теб... по наше усмотрение.

Забележка: Това ми показва, че ако с някой досаден въпрос прекрача извън неопределените граници на тези двама водачи, на него няма да бъде отговорено.

Д-р Н: Добре, Теси, като отброя до три, ще се почувстваш по-спокойна да говориш с мен за това как функционират душите като водачи. Започни като ми кажеш по какъв начин даден член на компанията, който е на Земята, може да изпрати сигнал и да привлече вниманието ти. Едно, две, три! (Щраквам с пръсти за допълнителен ефект.)

П: (след дълга пауза) Първо те трябва да успокоят ума си и да откъснат вниманието си от непосредствено заобикалящата ги среда.

Д-р Н: Как могат да направят това?

П: Чрез тишина... навлизайки навътре... за да се свържат с вътрешния си глас.

Д-р Н: Така ли се моли за духовна помощ?

П: Да, поне при мен е така. Те трябва да се разпрострат върху вътрешното си съзнание, за да ме ангажират с една основна мисъл.

Д-р Н: Да мислят за теб или върху конкретния проблем, който ги притеснява?

П: Те трябва да се откъснат от това, което ги притеснява, за да станат възприемчиви към мен. Това е трудно, когато са неспокойни.

Д-р Н: Приблизително еднакви способности да достигнат до теб за помощ ли имат всичките девет члена на компанията?

П: Не.

Д-р Н: Може би Оджанаун има най-много проблеми?

П: Ммм, тя е една от тях...

Д-р Н: Защо?

П: За мен е лесно да приемам сигнали. По-трудно е за хората на Земята. Енергията на насочената мисъл трябва да преодолее човешките емоции.

Д-р Н: В рамките на духовния свят, как улавяш съобщенията точно на твоята компания измежду билионите души, които изпращат сигнали за помощ на други водачи?

П: Долавям го на момента. Всички наблюдатели го правят, защото хората изпращат свой собствен модел мисли, индивидуален за всеки един.

Д-р Н: Като някакъв вибрационен код в поле от мисловни частици?

П: (смейки се) Мисля, че енергийния модел може да се опише по този начин.

Д-р Н: Окей, тогава как достигаш обратно до някой, който се нуждае от напътствие?

П: (ухилва се) Като нашепвам отговорите в ухото му!

Д-р Н: (весело) Това ли прави приятелски настроеният дух с обезпокоения ум на Земята?

П: Зависи...

Д-р Н: От какво? Да не би учителите-духове да са безразлични към ежедневните проблеми на хората?

П: Не сме безразлични, в противен случай нямаше да общуваме. Ние преценяваме всяка ситуация. Знаем, че животът е преходен. Ние сме по-... безпристрастни, защото без човешките тела не сме обременени от непосредствеността на човешките емоции.

Д-р Н: Но когато ситуацията наистина изисква духовно напътствие, какво правите?

П: (сериозно) Като наблюдатели в тишината, ние оценяваме степента на.., турбулентност... от зараждането на обезпокоителната мисъл. След това внимателно се сливаме с нея и докосваме ума.

Д-р Н: Моля те обясни ми по-нататък този процес на свързване.

П: (пауза) Това е въздушна струя от мисли, изпращана от някой в беда. Обикновено тя е по-скоро бурна, отколкото плавна. В началото бях неумела и все още не притежавам уменията на Кумара. Човек трябва да стане проникателен... да изчака най-добрата възприемчивост.

Д-р Н: Как може един наблюдател да е непохватен, след като има хиляди години натрупан опит?

П: Комуникаторите не са едни и същи. Наблюдателите също имат различни способности. Ако някой от моята компания е в криза - физически наранен, тъжен, нетърпелив, обиден - той излъчва огромни количества неконтролирана отрицателна енергия, която привлича вниманието ми, но изтощава него. Това е предизвикателството за наблюдателя - да знае кога и как да комуникира. Когато хората искат незабавно да се успокоят, може да се окажат в неподходящо за размисъл настроение.

Д-р Н: Добре, що се отнася до способности, можеш ли да ми кажеш в какво се състоеше непохватността ти като неопитен водач?

П: Искях прекалено бързо да се втурвам да помагам без да координирам моделите на мисълта, за които говорихме. Хората могат да се вцепенят. Когато например са изпаднали в дълбока скръб, не се свързваш с тях. Когато вниманието е отвлечено и мисловната енергия е

изцяло разсеяна, ти нямаш достъп до ума, в който цари хаос.

Д-р Н: След повик за помощ от твоя страна, деветте члена на твоята компания долавят ли в умовете си инструкциите ти?

П: От наблюдателите не се изисква да се натрапват. Това е по-скоро... деликатно свързване. Аз внушавам идеи - които те възприемат като вдъхновение -опитвам се да им дам покой.

Д-р Н: С какъв проблем най-често се сблъскваш при общуването си с хората на Земята?

П: Със страха.

Д-р Н: Ще обясниш ли по-подробно?

П: Трябва да внимавам да не разглезя хората си като правя живота им прекалено лесен... да ги накарам да проумеят повечето от трудностите си без да се хвърлят направо в тях. Те страдат много повече, ако наблюдателят настъпва прекалено бързо, без да ги е подготвил... Кумара е експерт в това...

Д-р Н: В края на краищата тя отговаря ли за теб и твоята компания?

П: Е да, ние всички сме под нейното влияние.

Д-р Н: Виждала ли си някога тук някой от твоите собствени равнопоставени членове? Говоря за колеги на твоето ниво на знания, с които можеш да обсъждаш преподавателските методи.

П: О, искаш да кажеш с тези, с които съм израствала тук?

Д-р Н: Да.

П: Да... по-конкретно трима.

Д-р Н: И те също ли водят компании-групи?

П: Да.

Д-р Н: Тези по-напреднали души за същия брой души като теб ли отговарят?

П: Ъъ... да, освен Ва-роо. Неговата компания е двойно по-голяма от моята. Той е добър. Към неговия работен товар беше добавена още една компания.

Д-р Н: При колко висши същества ходите за съвет и напътствие ти и твоите приятели, които сте лидери на компании?

П: При едно. Всички ходим при Кумара, за да обменяме наблюдения и да търсим начини за подобрене.

Д-р Н: Колко души като теб и Ва-роо надзирава Кумара?

П: О... не бих могла да знам...

Д-р Н: Опитай се да прецениш приблизителния им брой.

П: (след известен размисъл) Най-малко петдесет, вероятно повече.

По-нататъшните запитвания за духовните дейности на Кумара останаха без отговор, затова се насочих към обучението на Теси по сътворяване. Нейните преживявания (които предавам в сбита форма) ни отвеждат малко по-напред в сравнение с учебните упражнения, описани от Нентхъм в предишната глава. За читателите с научни интереси искам да подчертая, че когато пациент ми разказва за сътворяване, неговият основен критерий не се базира на земната наука. Ще се опитам да разтълкувам по най-добрия начин предоставената ми информация.

Д-р Н: Учебната програма на душите изглежда доста разнообразна, Теси. Искам да се занимаем с друг аспект от твоето обучение. Твоята енергия възползва ли се от свойствата на светлината, топлината и движението при създаването на живот?

П: (учудена) Аа... ти знаеш за това...

Д-р Н: Какво още можеш да ми кажеш?

П: Само че съм запозната с това...

Д-р Н: Не искам да говорим за нещо, което би те притеснило, но ще ти бъда благодарен, ако потвърдиш определени биологични последици, произтичащи от действията на душите.

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

П: (колебае се) О... не мисля...

Д-р Н: (пита бързо) Какво си сътворила наскоро, което кара Кумара да се гордее с теб?

П: (без съпротива) Владее добре рибите.

Д-р Н: (Продължавам като съзнателно преувеличавам, за да я накарам да продължи.) О, значи можеш да създадеш цяла риба чрез мисловната си енергия?

П: (раздразнена) ... Да не би да се шегуваш?

Д-р Н: *От къде* започваш тогава? П: Със зародишите, разбира се. Мислех, че знаеш...

Д-р Н: Просто проверявам. Кога мислиш, че ще си готова за бозайниците?

П: (не отговаря)

Д-р Н: Виж, Теси, ако се опиташ да ми съдействаш за още няколко минути, обещавам ти да не продължавам по-нататък с въпроси по тази тема. Съгласна ли си?

П: (пауза) Ще видим...

Д-р Н: Добре, за да си изясним първоначално нещата, кажи ми какво всъщност правиш със своята енергия, за да оформиш живот до етапа на риба.

П: (с неохота) Даваме инструкции на... организмите... в рамките на заобикалящите ги условия...

Д-р Н: По време на твоето обучение в един свят ли правиш това или в повече?

П: В повече от един. (Без да навлизам в потребности само ще спомена, че тези планети са "земен тип".)

Д-р Н: В каква среда работиш в момента?

П: В океани.

Д-р Н: С основен морски живот като водорасли и планктон? П: Когато започнах.

Д-р Н: Искаш да кажеш преди да си напреднала до рибните зародиши?

П: Да.

Д-р Н: Тогава, когато душите започнат да създават форми на живот, от микроорганизмите ли започват?

П: ... Малки клетки, да, и това е много трудно да се научи.

Д-р Н: Защо?

П: Клетките на живота... ние не можем да използваме умело нашата енергия, докато не се научим да я насочваме, така че... да променя молекулите.

Д-р Н: Значи ти всъщност произвеждаш нови химически съединения като смесваш молекули на основните елементи на живота чрез твоя енергиен поток? П: (кимва)

Д-р Н: Можеш ли да бъдеш по-точна?

П: Не, не мога.

Д-р Н: Нека да се опитам да обобщя, и моля те, кажи ми, ако греша. Душа, която наистина умее да създава живот, трябва да може да разделя клетки и да дава инструкции за ДНК и ти правиш това като изпращаш частици енергия в протоплазмата?

П: Трябва да се научим да правим това, да - да го координираме с енергията на Слънцето.

Д-р Н: Защо?

П: Защото всяко слънце оказва различни енергийни последици върху световите около него.

Д-р Н: Тогава защо е нужно да се намесваш в онова, което Слънцето би направило на дадена планета по естествен път чрез собствената си енергия?

П: Това не е намеса. Ние изследваме новите структури... мутациите... за да наблюдаваме и да преценим кое е използваемо. Ние подреждаме материите така, че да бъдат използвани най-ефективно от различните слънца.

Д-р Н: Когато на една планета възникне някакъв вид живот, условията на околната среда за селекция и адаптиране естествени ли са или разумни души-умове се намесват в това, което

става?

П: (уклончиво) Обикновено на планета, пригодна за живот, има души, които наблюдават и каквото и да правим ние, то е естествено.

Д-р Н: Как могат душите да наблюдават и да влияят върху биологичните свойства на растежа, продължаващ милиони години в един първичен свят?

П: За нас времето не се измерва в земни години. Използваме го, за да съгласуваме нашите експерименти.

Д-р Н: Ти лично създаваш ли слънца в нашата Вселена?

П: Цяло слънце? О, не, това е над моите способности... и изисква енергиите на много души. Аз творя само в малки мащаби.

Д-р Н: Какво можеш да генерираш?

П: Ла... малки купчини високо концентрирана материя... затоплена.

Д-р Н: Но на какво прилича работата ти, след като я завършиш?

П: На малки слънчеви системи.

Д-р Н: Твоите миниатюрни слънца и планети с размера на скалите, сградите, луната ли са - за какво изобщо говорим?

П: (смее се) Моите слънца са колкото баскетболни топки, а планетите... като топчета за игра... това е най-доброто, което мога да направя.

Д-р Н: Защо ги правиш в малки размери?

П: Упражнявам се, за да мога да направя и по-големи слънца. След достатъчно съгъстяване атомите експлодират и се кондензират, но аз не мога да направя сама нищо наистина голямо.

Д-р Н: Какво искаш да кажеш?

П: Ние трябва да се научим да работим заедно, да комбинираме енергиите си, за да получим най-добри резултати.

Д-р Н: Кой осъществява термоядрените експлозии в естествен размер, които създават физическите вселени и самия Космос?

П: Източникът... концентрираната енергия на Старците.

Д-р Н: О, значи източникът получава помощ?

П: Така мисля...

Д-р Н: Защо твоята енергия се стреми да създава вселенска материя и по-сложен живот, след като Кумара и съществата над нея вече са опитни в това?

П: От нас се очаква да се присъединим към тях, точно както те искат да обединят своята висша енергия с тази на Старците.

Въпросите за сътворението винаги водят до проблема за Първопричината. Дали експлодирането на междузвездната маса, довело до раждането на нашите звезди и планети, е случайно явление в природата, или е планирано от някаква разумна сила? Когато слушам пациенти като Те-си, се питам защо душите ще участват във верижните реакции на енергийната материя с модели в малки размери, ако не възнамеряват да създадат по-големи небесни тела. Не съм имал пациенти от Ниво VI и от следващите нива, които да приведат факти за това как биха могли да придвижат по-нататък силите на сътворението. Би могло да се приеме, че ако душите наистина се усъвършенстват, то от съществата на това ниво би могло да се очаква да участват в подобряването на планетите и в развиването на форми на живот, податливи към по-висока степен на разум, които да са подходящи за използване от душите.

Докато обмислях защо далеч несъвършените души имат нещо общо със сътворението изобщо, стигнах до следния извод: на всички души е дадена възможност да участват в развитието на по-нисшите форми на разумен живот, с цел да напреднат самите те. Този принцип може да обясни и защо душите се прераждат под физически облик. Теси ме наведе на мисълта, че висшият разум, който тя нарича източник, се състои от съюз на създатели

(Старците), които съединяват своята енергия, за да създават Вселени. Тази мисъл ми е предавана по различни начини от други пациенти, когато описват съчетаната енергия на стари души, които вече не се прераждат.

Тази концепция не е нова. Идеята, че не съществува един-единствен Бог, е философията на сектата Джайна в Индия. Привържениците на джайнизма вярват, че абсолютно съвършените души, наричани Сидха, са група от вселенски създатели. Тези души са напълно освободени от по-нататъшни превъплъщения. Под тях са душите на Архатите - напреднали просветители, които все още се прераждат, заедно с три по-нисши степени развиващи се души. За джайнистите реалността се е създала сама и е вечна. Поради това Сидха не се нуждаят от създател. Повечето Източни философии отхвърлят тази догма на джайнизма за сметка на божествения съвет на духовните ръководители, създаден от един върховен ръководител. Това заключение е по-приемливо и за Западния манталитет.

С някои пациенти е възможно да се проследи в сбит вариант широк спектър от теми. Порано, когато говореше за космичното обучение на душата, Теси спомена за съществуването на разумен живот в други светове. Това извежда на преден план друг аспект от живота на душите, който някои от нас може би ще възприемат трудно. Малък процент от моите пациенти, обикновено напредналите души, са в състояние да си припомнят, че са обитавали странни, нечовешки разумни форми на живот в други светове. Техните спомени са доста мимолетни и мъгляви по отношение на обстоятелствата около тези животи, физическите детайли и разположението на планетите спрямо нашата Вселена. Чудех се дали преди дълги години Теси е имала някакви подобни преживявания затова за няколко минути дадох такава насока на запитванията си, за да видя докъде ще ни отведе.

Д-р Н: Преди известно време ти спомена за други физически светове освен Земята, които са на разположение на душите.

П: (колебливо) Да...

Д-р Н: (безучастно) И предполагам, че някои от тези планети поддържат разумен живот, който е полезен за душите, желаещи да се преродят?

П: Така е, има много училищни дворове.

Д-р Н: Говорила ли си някога с други души за техните училищни дворове?

П: (дълга пауза) Не съм склонна да го правя - не съм привлечена от тях - другите училища.

Д-р Н: Може би ще можеш да ми дадеш някаква представа как изглеждат?

П: О, някои са... аналитични училища. Други са основно мисловни светове... изискани места...

Д-р Н: Какво мислиш за Земното училище като го сравняваш с другите?

П: Земното училище все още е несигурно. То е изпълнено с негодуванието на много хора от това, че са водени от някого, и с антагонизма на водачите един към друг. Тук има толкова много страх за преодоляване. Това е един свят в непрекъснат конфликт, защото са събрани прекалено много хора с прекалено много различия помежду си. Другите светове имат малко население и цари по-голяма хармония. Населението на Земята е изпреварило умственото си развитие.

Д-р Н: В такъв случай би ли предпочела да се обучава на друга планета?

П: Не, въпреки всички конфликти и жестокост на Земята, тук има страст и смелост. Обичам да работя в критични ситуации. Да създавам ред от хаоса.

Всички знаем, че Земята е трудно училище.

Д-р Н: Значи човешкото тяло не е лесен гостоприемник за душите?

П: ... Има по-леки форми на живот... които са в по-малък конфликт със себе си...

Д-р Н: Откъде знаеш това, след като твоята душа не е била в друга форма на живот?

След като направих това подходящо въведение, Те-си започна да разказва, че е била

малко летящо създание в друга среда в един загиващ свят, където е било трудно да се диша. Според нейните описания слънцето на тази планета очевидно се е превръщало в свръхнова. Тя изговаряше думите несигурно, накъсано и бързо.

Теси каза, че е живяла в този свят във влажна джунгла, а нощното небе е било така гъсто осеяно със звезди, че между тях не оставали никакви тъмни коридори. Това създаде у мен представата, че тя се е намирала близо до центъра на някаква галактика, може би нашата. Освен това каза, че краткият период, през който е била в този свят, е бил по времето, когато е била млада душа и Кумара е била неин наставник. След като светът вече не можел да поддържа живота, те били принудени да дойдат на Земята, за да продължат да работят заедно. Тя ми обясни, че между умствената еволюция на Земята и онова, което била преживяла преди това, имало прилика. Тази летяща раса започнала да се страхува, да се изолира и станала опасна за самата себе си. И там, както и на Земята, семейните връзки били важни и били израз на лоялност и преданост. Докато приключвах тази насока на въпросите, се получи ново развитие.

Д-р Н: Мислиш ли, че на Земята има други души, които също са имали физически животи в този вече мъртъв свят?

П: (Пауза. Неспособна да се въздържи.) Всъщност, срещнах една.

Д-р Н: При какви обстоятелства?

П: (смее се) Преди известно време срещнах един мъж на някакъв прием. Той ме позна, не физически, а с ума си. Беше странна среща. Загубих равновесие, когато той дойде при мен и ме хвана за ръката. Мислех, че ми се натрапва, когато каза, че ме познава.

Д-р Н: Какво стана след това?

П: (тихо) Бях замаяна, нещо, което е необичайно за мен. Знаех, че между нас има нещо. Мислех, че е на сексуална основа. Сега мога да видя всичко ясно. Това беше... Икак. (Това име е изречено с потракване-не, идващо от дъното на гърлото й.) Той ми каза, че някога сме били заедно на едно далечно място, а тук имало още двама...

Д-р Н: Каза ли нещо повече за тях?

П: (неясно) Не... чудя се... би трябвало да ги познавам...

Д-р Н: И как каза ли още нещо за вашата някогашна физическа връзка на онова място?

П: Не. Видя, че съм объркана. Тогава изобщо не знаех за какво говори.

Д-р Н: Как е можел той да си спомня съзнателно за тази планета, а ти - не?

П: (озадачена) Той е... по-напред от мен... познава Кумара. (след това по-скоро на себе си, отколкото на мен) Какво прави той тук?

Д-р Н: Защо не ми доразкажеш за него на приема?

П: (отново се смее) Мислех, че просто се опитва да ме сваля. Беше глупаво, защото аз бях привлечена от него. Каза, че съм много привлекателна, а мъжете обикновено не ми казват такива неща. Имах проблясъци, че сме били заедно преди... като последователни фрагменти от сън.

Д-р Н: Как свърши разговорът ти с този мъж?

П: Видя моето неудобство. Предполагам, че е решил, че е най-добре да не търси понататъшен контакт, защото не съм го виждала оттогава. Въпреки това продължавам да си мисля за него и може би отново ще се видим...

Вярвам, че душите пресичат времето и пространството, за да се срещнат. Наскоро имах двама пациенти, които бяха най-добри приятели и дойдоха при мен за регресия по едно и също време. Те не само са били духовни спътници в много прераждания на Земята, но и бяха "женени" като рибоподобни разумни същества в един прекрасен воден свят. И двамата си спомниха радостта от това да играят под водата със своите израстъци и да се издигат на повърхността, за да "надничат". Нито един от двамата не можа да си спомни много за тази планета или какво се е случило с тяхната раса от морски създания. Може би те са били част от провалил се земен експеримент дълго преди сухоземните бозайници да се развият до най-

обещаващите за душите видове на Земята. Подозирам, че това не е било Земята, защото съм имал други пациенти, които са ми казвали, че са живели във водна среда, за която знаеха, че не е земна. Един от тези пациенти каза: "Моят воден свят беше много топъл и прозрачен, защото имахме три слънца над главите си. Пълното отсъствие на мрак под водата беше успокояващо и правеше строенето на жилищата ни много по-лесно." Често съм се чудел дали сънищата, че летим, дишаме под вода и други нечовешки физически прояви, които сънуваме нощем, имат връзка с наши по-ранни физически преживявания в друга околна среда.

В началото на моите изследвания на душите аз почти очаквах, че онези пациенти, които можеха да си спомнят други светове, ще казват, че са живели в нашата галактика в близост до слънцето. Това предположение беше наивно. Земята е една незначителна част от Млечния път с още само осем звезди, които са на десет светлинни години от Слънцето. Знаем, че нашата галактика включва повече от 200 билиона звезди, влизаци в една Вселена, която според последните хипотези обхваща 100 билиона галактики. Световите около слънцата, които могат да поддържат живота, смайват въображението. Помислете, ако само един единствен процент от звездите в нашата галактика имат планети с разумен живот, който да е от полза за душите, броят им пак ще възлиза на милиони.

Според това, което мога да извлека от пациенти, които желаят и могат да обсъждат предишни предназначения, душите са изпращани във всички светове с подходящи разумни форми на живот. От всички звезди, които са ни известни, само четири процента приличат на нашето слънце. Очевидно това не означава нищо за душите. Техните планетарни прераждания не са обвързани със светове от типа на Земята или с разумни двуноги, които ходят по земята. Душите, които са били в други светове, ми казват, че са привързани към определени светове и се завръщат в тях (като на Земята) периодично за поредица от животи. Не съм имал много пациенти, които да са в състояние да си припомнят специфични детайли от живота в други светове. Това може би се дължи на липсата на опитност, на потискане на паметта или на блокиране, наложено от експертите-водачи, за да се избегне смущението от ретроспекции в извънземни тела.

Онези пациенти, които могат да обсъждат своите преживявания в други светове, ми казват, че преди да дойдат на Земята, душите често се поставят в тела на създания с разум, който е по-нисш от този на човешките същества (за разлика от случая на Теси). Веднъж влезли в човешко тяло обаче, душите повече не слизат обратно по стълбицата на умствената еволюция. И въпреки това физическите контрасти могат да бъдат ярки, а страничните пътувания далеч от Земята не винаги са приятни. Един мой пациент от средното ниво го предаде по този начин: "След дълга поредица от човешки животи казах на моя водач, че имам нужда да си почина от Земята за известно време в друг вид среда. Той ме предупреди, че тази промяна точно сега може и да не ми хареса, защото съм привикнал към свойствата на човешкия ум и тяло." Пациентът ми настоял и съответно му бил даден живот в място, което той описа като "пастелен свят, където живееш сред раса от малки, набити същества. Те бяха внимателни, но мрачни хора с дребнички, тебеширено-бели лица, които никога не се усмихваха. Без човешкия смях и физическата подвижност, аз не бях в синхрон и постигнах малък напредък." Предназначението трябва да е било особено трудно за този индивид, особено като вземем предвид, че хуморът и смехът са такъв отличителен белег на живота на душите в духовния свят.

Вече приближавам финалната фаза на сеанса със Случай 23. Наложил се да приложа допълнителни техники за задълбочаване, защото исках Теси да проникне до най-отдалечените кътчета на своя свръхсъзнателен ум, за да ми разкаже за четвъртото измерение и източника.

Д-р Н: Теси, скоро времето ни ще свърши и аз искам още веднъж да насочиш ума си към източника-създател. (пауза) Ще ми направиш ли тази услуга?

П: Да.

Д-р Н: Каза, че крайната цел на душите е да се стремят към унифициране с върховния

източник на съзидателна енергия - спомняш ли си?

П:... Актът на съединяване, да.

Д-р Н: Каж ми, източникът някакво специално централно място в духовния свят ли обитава?

П: Източникът е духовният свят.

Д-р Н: Защо тогава душите говорят за достигане до сърцевината на духовния живот?

П: Когато сме млади духове, навсякъде около нас долавяме енергия и въпреки това чувстваме, че... сме в периферията. С възрастта започваме да осъзнаваме присъствието на една концентрирана енергия, но чувството е едно и също.

Д-р Н: Въпреки че беше нарекла това "Мястото на Старците"?

П: Да, те са част от концентрираната енергия на източника, която ни поддържа като души.

Д-р Н: Съединявайки тази енергия в един енергиен източник, можеш ли да ми опишеш създателя на по-човешки език?

П: Абсолютно безкористните същество, на което всички се стремим да приличаме.

Д-р Н: Ако източникът представлява целият духовен свят, по какво това духовно място се различава от физическите вселени с техните звезди, планети и живи същества?

П: Вселените са създадени - да живеят и да умрат - за да бъдат използвани от източника. Мястото на духовете... с източникът.

Д-р Н: Изглежда живеем във Вселена, която се разширява и може отново да се свие и накрая да загине. След като ние живеем в ограничено във времето пространство, как може самият духовен свят да е вечен?

П: Защото тук ние живеем в не-пространство, което е вечно... с изключение на определени зони.

Д-р Н: Моля те, обясни ми какви са тези зони.

П: Това са... взаимно свързани врати... отвори, през които да преминаваме във физическата Вселена на времето.

Д-р Н: Как може в не-пространството да съществуват врати на времето?

П: Отворите играят ролята на прагове между реалностите.

Д-р Н: Добре, ако духовният свят няма измерения, какъв вид реалност е той?

П: Състояние на неизменна реалност, противоположно на изменящите се реалности на световите с измерения, които са материални и се променят.

Д-р Н: Минало, настояще и бъдеще имат ли някакво значение за душите, които живеят в духовния свят?

П: Само като средства за разбиране последователността във физически облик. Да живееш тук... има една... неизменност... за онези от нас, които не прекрочват праговете на света на материята и времето.

Забележка: Основното приложение на времевите прагове, използвани от душите ще бъде проучено в следващата глава, която разглежда избора на живот.

Д-р Н: Говориш за вселените в множествено число. Тези други физически вселени извън онази, която включва Земята, ли се намират?

П: (неопределено) Има... различни реалности, които съответстват на източника.

Д-р Н: Казваш, че душите могат да влизат в различни стаи с различни физически реалности през духовните входове, така ли?

П: (кимва) Да, могат - и го правят.

Преди да завърша сеанса с тази силно напреднала пациентка, трябва да добавя, че повечето хора в състояние на дълбока хипноза могат да проникват извън земната реалност на триизмерното пространство в редуващите се реалности на вечността. В състояние на подсъзнание чрез миналите си и настоящи животи пациентите ми преминават през една хронология от

време, която наподобява онази, която възприемат, когато са в съзнание. Когато ги поставя в състояние на свръхсъзнание и ги въведа в духовния свят, настъпва промяна. Тук те виждат сегашното измерение на времето като една хомогенна единица от минало, настояще и бъдеще. Секундите в духовния свят изглеждат се равняват на години на Земята. Когато сеансът приключи, пациентите често са изненадани от това колко уеднаквено е времето в духовния свят.

Квантовата механика е модерен дял на физиката, който изследва всички субатомни движения в съответствие електромагнитните нива на енергията, където се смята, че нещата в живота не са в твърдо състояние и съществуват в едно еднородно поле. Излизайки извън границите на физическите закони за гравитацията на Нютон, елементите, въздействащи върху времето, също се приемат за уеднаквени чрез честотата на светлинните вълни и кинетичната енергия. След като показвам, че в духовния свят душите изпитват чувства при преминаването в хронологичен ред през времето, това не влиза ли в противоречие с идеята за единство на минало, настояще и бъдеще? Не, не противоречи. Моите проучвания показват, че илюзията за движение напред във времето е създадена и поддържана за онези души, които отиват и се връщат от физически измерения (които са привикнали към такива биологически отговори като стареенето), за да могат те по-лесно да преценят своя напредък. Затова за мен има смисъл, когато квантовата физика изказва хипотезата, че времето, вместо да е абсолютен от три фази, е само един израз на промяната.

Когато пациентите ми говорят за пътуванията си като души по линии, които се извиат, аз се сещам за теориите за четвъртото измерение на онези астрофизици, които вярват, че светлината и движението са едно обединение на време и пространство, образуващо затворен кръг. Те казват, че ако пространството се изкриви достатъчно силно, времето спира. Действително, когато слушам моите пациенти да говорят за времеви зони и тунели за преминаване в различни измерения, аз си Мисля за приликите с нашите астрономически теории, според които физическото пространство е огънато или извито в космически примки, създаващи "отвори" от хиперпространство и черни дупки, които могат да изведат извън нашата триизмерна Вселена. Може би концепциите на астрофизиците и метафизиците за четвъртото измерение се доближават много една до друга.

Подсказвал съм на моите пациенти, че ако духовният свят им изглежда кръгъл и сякаш се извиа, когато пътуват бързо като души, той може да представлява една ограничена затворена сфера. Те отхвърлят идеята за каквито и да е измерими граници и въпреки това не ми предлагат почти нищо друго, освен метафори. Случай 23 казва, че самият духовен свят е източникът на създанието. Някои наричат това място "сърцето" или "дъха на Бог". Случай 22 определя пространството на душите като "плат", а съм имал други пациенти, които окачествяват духовния свят като "диплите на рокля без шевове, която се движи напред-назад, шумолейки". Понякога усещат въздействията от леко "вълнообразно" движение на светлинна енергия, описвано като "вълни (или пръстен), изтичащи навън от развълнуван басейн с вода". Обикновено хората в състояние на свръхсъзнание свързват географията на местата за душите с равни, открити пространства - без да споменават за свойства като гравитация, температура, налягане, материя или за часовници, отбелязващи началото и края на работния ден - свързани с хаотичната физическа Вселена. Когато се опитвам да характеризирам целия духовен свят като празни пространства обаче, хората в транс се противопоставят на такава представа.

Въпреки че моите случаи не могат да дадат изчерпателно обяснение за мястото, където живеят техните души, всички те говорят без заобикалки, че той е напълно реален за тях. За пациента в транс духовният свят не е нито близо, нито далеч от нашата физическа Вселена. Любопитното е, че въпреки това те описват духовната материя като лека или тежка, дебела или тънка, голяма или малка, когато сравняват своите преживявания като души с тези от живота на Земята.

Докато абсолютната реалност на духовния свят изглежда остава неизменен факт в умовете на хората под хипноза, тяхното отношение към други физически измерения се променя. Имам чувството, че другите вселени освен нашата собствена са създадени с цел да осигурят среда, подходяща за израстването на душите заедно със същества, които ние не можем дори да си представим. Един напреднал пациент ми каза, че през дългото си съществуване е живял в няколко свята, като никога не с разделял душата си на повече от две части. Някои зрели животи траели за него само няколко месеца, измерени в земно време, поради местните условия на планетата и кратката продължителност на живота на преобладаващата форма на живот. Докато говореше за "планетата рай" с малко население, която била една по-спокойна, по-опростена версия на Земята, той добави, че този свят не бил далеч от Земята. Прекъснах го: "Тогава трябва да е само на няколко светлинни години от Земята?" Той търпеливо обясни, че планетата не била в нашата Вселена, но по-близо до Земята в сравнение с много други планети от нашата собствена галактика.

Важно е читателят да разбере, че когато хората си припомнят, че са живели в други светове, те изглежда са освободени от ограниченията, които измеренията налагат на нашата Вселена. Когато душите пътуват до планети, преминавайки през галактики или различни измерения, те измерват продължителността на пътуването по времето, което им е нужно, за да достигнат до крайната си цел, изпитвайки ефекта на тунела от духовния свят. Размерът на пространството, в което навлизат, и относителното разположение на световите един спрямо друг също се взимат под внимание. Слушайки сведенията на моите пациенти за светове с множество измерения, оставам с впечатлението, че те вярват, че всички тези потоци от измерения се събират в голямата река на духовния свят. Ако можех да се абстрахирам и да разгледя на съставните им части всичките тези променени реалности, обитаващи умовете на моите пациенти, действието сигурно щеше да прилича на обелването на артишок от всичките му люспи, стигайки до самата му сърцевина.

Още известно време продължих да задавам въпроси на Теси, но забелязах, че започва да се изморява. Реших да приключа сеанса с още няколко въпроса за генезиса на цялото сътворение.

Д-р Н: Теси, искам да приключа като те попитам още нещо за източника. От дълго време си душа, затова как виждаш своята връзка с целостта на сътворението, за която ми говори порано?

П: (дълга пауза) Като усещане за движение. В началото нашата духовна енергия мигрира навън от източника. След това, по време на своите животи, започваме да се движим навътре... насочвайки се към единството и обединението...

Д-р Н: От думите ти излиза, че този процес изглежда като жив организъм, който се разширява и свива.

П:... Има освобождаване в резултат на експлозия... след това завръщане... да, източникът пулсира.

Д-р Н: И ти се движиш към центъра на този енергиен източник?

П: Всъщност той няма център. Източникът е навсякъде около нас, все едно че сме... във вътрешността на едно биещо сърце.

Д-р Н: Но ти каза, че с увеличаване на познанията на душата, ти започваш се връщаш назад към точката на произхода?

П: Да, когато бях избутана навън, бях дете. Сега, когато младостта ми отминава, съм привлечена обратно...

Д-р Н: Обратно накъде?

П: Към по-дълбоката вътрешност на източника.

Д-р Н: Вероятно ще можеш да опишеш този източник чрез цветове, за да обясниш движението на душата и обхвата на сътворението.

П: (въздъхва) Все едно че всички души са част от една огромна електрическа експлозия, в резултат на която се образува... светъл кръг. Този... светъл кръг е изпълнен с тъмнопурпурна светлина, която пламти... изсветлявайки до бяло в краищата. Нашето осъзнаване започва по ръбовете от ярка светлина и колкото повече растем... толкова повече потъваме в по-тъмната светлина.

Д-р Н: Трудно ми е да си представя едно божество на създанието като студена» тъмна светлина.

П: Това е защото аз не съм достатъчно близо до мястото на съединяване, за да ти го обясня добре. Сама по себе си тъмната светлина е... покривало, извън което ние усещаме силна топлина... наситена с едно знаещо присъствие, което за нас е навсякъде и... е живо!

Д-р Н: Какво беше усещането, когато за пръв път осъзна своята самоличност като душа, след като си била изтласкана към ръба на този светъл кръг?

П: Същото... като да гледаш как се разпуква първото пролетно цвете, а това цвете да си ти. И колкото повече се разтваря то, толкова повече осъзнаваш присъствието на други цветя в едно прекрасно поле и те изпълва... безкрайна радост.

Д-р Н: Ако този експлодиращ, многоцветен енергиен източник претърпи вътрешен колапс, всички цветя ли ще умрат накрая?

П: Нищо не се разрушава... източникът е вечен. Като души ние никога няма да умрем - по някакъв начин знаем това. Като се съединяваме, нашата нарастваща мъдрост прави източника по-силен.

Д-р Н: Това ли е причината, поради която източникът желае да прави това упражнение?

П: Да, за да ни даде живот, за да можем да достигнем до състояние на съвършенство.

Д-р Н: За какво му е на един източник, който вече е явно съвършен, да създава нов разум, който е далеч от съвършенството?

П: За да помага на създателя да създава. По този начин, чрез собствената си трансформация и издигането до по-високите нива на реализация, ние увеличаваме блокчетата, които изграждат живота.

Д-р Н: Принуждавани ли са душите да се отделят от източника и да отидат на места като Земята заради някакъв вид първичен грях или защото са тръгнали по кривия пъти духовния свят?

П: Това са глупости. Ние биваме... увеличавани... в прекрасното разнообразие на сътворението.

Д-р Н: Теси, искам да ме слушаш внимателно. Ако източникът изпитва необходимост да стане по-силен или по-мъдър като разделя собствената си божествена енергия, за да създава по-нисш разум, който се надява, че ще се увеличи - това не предполага ли, че самият той не е напълно съвършен?

П: (пауза) Източникът твори заради собствената си реализация.

Д-р Н: Точно това имах предвид. Как може това, което е абсолютен, да стане по-пълно абсолютен, ако нещо не му липсва?

П: (колебае се) Това, което възприемаме като... наш източник... е всичко, което можем да познаем, и ние мислим, че създателят желае да *изрази* себе си чрез нас като... ни ражда.

Д-р Н: Мислиш ли, че създателят наистина става по-силен от това, че съществувате като души?

П: (дълга пауза) Аз виждам съвършенството на създателя... поддържано и обогатявано... като споделя с нас възможността за съвършенство и това е решително продължение на собственото му Аз.

Д-р Н: Значи източникът първо съзнателно създава несъвършени души и несъвършени форми на живот за тези души и след това наблюдава какво става с цел да продължи самия себе си?

П: Да, и ние трябва да вярваме в това решение и да се уповаваме на процеса на завръщане към произхода на живота. Човек трябва да гладува, за да оцени храната, да му е студено, за да разбере благодатта на топлината, и да е бил дете, за да осъзнае ценността на родителя. Трансформацията ни дава някаква цел.

Д-р Н: Искаш ли да бъдеш родител на души?

П:... Участието в нашето зачеване е... една от мечтите ми.

Д-р Н: Ако нашите души не преминаваха през физически живот, щяха ли някога да знаят тези неща, за които ми говориш сега?

П: Щяхме да сме чували за тях, но нямаше да ги познаваме. Щеше да е все едно, че на твоята духовна енергия ѝ е било казано да свири гами на пиано само с един нота.

Д-р Н: Вярваш ли, че ако източникът не беше създал душите, които да отгледа и възпита, неговата поразителна енергия щеше да намалее поради липса на изразяване?

П: (въздиша) Може би това е неговата цел.

След това пророческо изявление на Теси, аз приключих сеанса. Докато я изваждах от състоянието на транс, тя сякаш се завръщаше към мен, преминавайки през времето и пространството. Докато седеше тихо, фокусирайки погледа си върху предметите от кабинета ми, изразих благодарността си от предоставилата ми се възможност да работя с нея на такова напреднало ниво. Усмивайки се, дамата каза, че ако е имала предварителна представа за мъченията, на които съм я подложил, сигурно е щяла да откаже да работи с мен.

След като се сбогувахме, се сетих за последните ѝ изявления, засягащи източника на живота. В древна Персия суфите са имали поговорка, че ако създателят е олицетворение на абсолютната доброта и, следователно, на абсолютната красота, то в естеството на природата е да желае да се прояви.

ИЗБОР НА ЖИВОТ

Идва моментът, когато душата трябва отново да напусне убежището на духовния свят за ново пътуване до Земята. Това не е лесно решение. Душите трябва да се подготвят да напуснат един свят на съвършена мъдрост, където са се радвали на блажена свобода, и да се настроят към физическите и душевни потребности на човешкото тяло.

Видяхме колко уморени са душите, когато влизат обратно в духовния свят. Мнозина не искат да мислят за повторно връщане на Земята. Това се отнася особено за случаите, когато до края на физическия си живот не сме се доближили до своите цели. Завърнали се в духовния свят, душите се опасяват дори временно да напуснат този свят на разбирателство, другарство и състрадание, за да се озоват в обстановка на несигурност и страх, предизвиквани от агресивните, съперничаещи си човешки същества от планетата. Въпреки че на Земята имат семейства и приятели, много от преродените души се чувстват самотни и анонимни сред огромните безлични маси от хора. Надявам се, че моите случаи са показали, че за духовния свят важи точно обратното и че там душите могат безпрепятствено да споделят помежду си и най-съкровено. Множество други същества, чиято подкрепа никога не секва, познават и ценят нашата духовна самоличност.

Обновяването на нашата енергия и на оценката ни за собственото ни Аз отнема повече време на някои души в сравнение с други, но накрая душата намира основания, за да започне процеса на прераждането. Въпреки че е трудно да се напусне духовната среда, като души ние си припомним и физическите удоволствия от живота на Земята с нежност и дори носталгия. Когато раните от миналия живот бъдат излекувани и отново постигнем пълна хармония със себе си, ние сме привлечени от възможността да дадем физически израз на нашата самоличност. Съвместните духовни усилия по време на подготвителните сеанси с нашите съветници и равно-поставени членове от групата са ни подготвили за следващия живот. Нашата карма от минали дела по отношение на човешката природа, всички наши грешки и постижения

са били оценени с оглед на най-добрата насока на бъдещите ни усилия. Сега душата трябва да асимилира цялата тази информация и да предприеме решителни действия, основаващи се на три основни решения;

- Готов ли съм за нов физически живот?
- С какви специфични уроци искам да се заема, за да напредна в своето обучение и развитие?
- Къде трябва да отида и кой трябва да бъда в следващия си живот, за да имам най-голяма възможност да работя върху своите цели?

По-старите души се прераждат по-рядко, независимо от проблемите с населеността на планетите, за които са предназначени. Когато един свят умира, съществата, които имат недовършена работа, се преместват в друг свят, където има подходящи форми на живот за вида работа, която те трябва да вършат. Циклите на прераждането за безсмъртната душа изглежда се регулират по-скоро от вътрешното желание на конкретната душа, отколкото от неотложните нужди на телата-гостоприемници, развиващи се в една Вселена от планети.

Въпреки всичко Земята определено изпитва все по-голяма нужда от души. Днес населението на Земята е над пет билиона души. Демографските изчисления за това колко души са живели на Земята през последните 200 000 години се различават. Средната стойност е около 50 билиона души. Това число, което според мен е ниско, показва броя на посещенията на различни души. Трябва да се има предвид, че едни и същи души продължават да се прераждат, а има и такива, които заемат повече от едно тяло по едно и също време. Има привърженици на прераждането, които смятат, че броят на хората, които живеят по настоящем на Земята, е близък до общия брой m душите, които изобщо са живели тук. Честотата на прераждане на душата на Земята е променлива. Несъмнено днес Земята изпитва по-голяма нужда от души, отколкото в миналото. Приблизителният брой на населението през I в. сл. Хр. е около 200 милиона. Към 1800 г. броят на хората е нараснал четири пъти, а само след още 170 години отново се е увеличил четворно. Очаква се между 1970 и 2010 г. световното население още веднъж да се удвои.

Когато изследвам хронологията на преражданията на даден пациент, откривам, че между животите му през епохите на Палеолита и номадския начин на живот обикновено има дълги промеждутъци от по стотици и дори хиляди години. Свидетелствата на пациентите ми показват, че с появата на земеделието и домашните животни през епохата на Неолита преди 7000-5000 години те започват да се прераждат по-често. И все пак техните животи са отделени един от друг с по около 500 години. С възхода на градовете, търговията и по-голямото разнообразие на храна, списъкът на прераждания на душите нараства успоредно с увеличаване на населението. Между 1000 и 1500 г. сл. Хр. пациентите ми са живели средно по веднъж на два века. След 1700 г. това се променя във веднъж на един век. Към началото на XX век няколкото живота в един век се превръщат в често срещано явление сред моите случаи.

Спори се дали увеличаването на броя на преражданията на душите не е само привидно, тъй като спомените от минали животи стават по-точни, когато хората под хипноза се Приближават до по-скорошните си животи. Това Може би е така до известна степен, но ако животът е важен, той ще остави ярък спомен, независимо от отдалечеността на епохата. Без съмнение огромният прираст на населението на Земята е основната причина за по-честото идване на душите тук. Съществува ли възможност предварителният списък на душите, определени за Земята, да бъде променен поради този бум в човешкото възпроизводство?

Когато питам пациентите за списъка на наличните души, те ми казват, че трябва да се безпокоя по-скоро, че планетата ни ще загине поради пренаселеност, отколкото за изчерпването на резервите от души. Те са убедени, че винаги могат да се намерят нови души, които да задоволят потребностите от увеличаване на населението. Ако нашата планета е само един пример сред всички други разумни населения, които съществуват в тази Вселена, то списъкът

на душите наистина трябва да е астрономически.

Вече споменах, че душите действително имат свободата да избират кога, къде и кои искат да бъдат през своя физически живот. Определени души прекарват по-малко време в духовния свят, с цел да ускорят развитието си, докато други го напускат много неохотно. Огромното влияние на нашите водачи в това отношение изобщо не подлежи на съмнение. Духовните водачи провеждат интервюта, подготвящи излизането ни, за да определят нашата готовност да се преродим, точно както веднага след смъртта във фазата на ориентирането сме били подложени на интервю за прием. Случаят, който следва, илюстрира една типична духовна сцена с душа на по-ниско ниво.

Случай 24

Д-р Н: Кога за пръв път осъзна» че може би се завръщаш на Земята?

П: Един тих глас прозвучава в съзнанието ми, казвайки: "Време е, не мислиш ли?"

Д-р Н: Чий е този глас?

П: На моя инструктор. Някои от нас трябва да получат тласък, когато преценят, че отново са готови.

Д-р Н: Чувстваш ли, че скоро ще си готов да се завърнеш на Земята?

П: Да, така мисля... подготвих се за това. Но уроците ще ми отнемат толкова много време в земни години преди да изпълня всичко. Това е някак си объркващо.

Д-р Н: Мислиш ли, че ще продължаваш да идваш на Земята, когато вече си близо до края на своите прераждания?

П: (дълга пауза) Аа... може би не... освен Земята има и друг свят... но със земни хора...

Д-р Н: Какво означава това?

П: На Земята ще има по-малко хора... няма да е толкова претъпкана... не ми е ясно.

Д-р Н: Къде предполагаш, че ще си тогава?

П: Струва ми се, че някакво друго място се заселва - не ми е ясно.

Забележка: Противоположното на регресията в минали животи е прогресията към следващ живот, което дава възможност на някои пациенти да Виждат откъси от бъдещето като незавършени сцени. Някой ми беше казал например, че към края на XXII век населението на Земята силно ще намалее, отчасти поради неблагоприятни промени в почвата и атмосферата. Освен това някои пациенти виждат хора, които живеят в странно изглеждащи сгради с куполи. Детайлите около бъдещето винаги са много ограничени, което, подозирам, се дължи на заложената от кармичните ограничения амнезия. Ще добавя още нещо в тази насока при следващия случай.

Д-р Н: Нека се върнем към онова, което казваше за инструкторите, които давали тласък на хората да напуснат духовния свят. Не предпочиташ ли да не го правят?

П: О... бих искал да остана... но инструкторите не искат да се мотаем наоколо прекалено дълго, в противен случай ще ни стане навик.

Д-р Н: Можеше ли да настояваш да останеш?

П: Ами... да., инструкторите не ни принуждават да напуснем, защото са много внимателни, (смее се). Но те си имат свои начини да... те окуражат, когато дойде моментът.

Д-р Н: Знаеш ли за някой, който не е искал да бъде прероден отново на Земята поради някаква причина?

П: Да, приятелят ми Марк. Той каза, че вече не може да има никакъв принос. Беше отвратен от живота на Земята и не искаше да се връща там.

Д-р Н: Много животи ли беше живял?

П: Всъщност не. Но не се приспособяваше добре в тях.

Д-р Н: Какво направиха учителите с него? Позволиха ли му да остане в духовния свят?

П: (замислено) Ние избираме да бъдем преродени, когато бъде решено, че сме готови. Те не те насилват да правиш каквото и да е. На Марк му беше показано, че наистина е помагал на

другите около себе си.

Д-р Н: Какво стана с Марк?

П: След като още известно време му... втълпяваха... Марк осъзна, че е грешил по отношение на своите способности и накрая се върна на Земята.

Д-р Н: Втълпяваха? Това ме кара да мисля за принуда.

П: (раздразнен от забележката ми) Изобщо не е така! Марк просто беше обезкуражен и се нуждаеше от вяра, за да продължи да опитва.

Забележка: Случай 10 в Глава 4, отнасяща се за душите без дом, ни разказа за "повторното моделиране" надушите, които са поели прекалено много отрицателна енергия от Земята. В Случай 22 също се спомена необходимостта от възстановяване при някои повредени души. Това са по-крайни поправки в сравнение с повторното приспособяване, очевидно наложено върху уморената душа на Марк.

Д-р Н: Щом водачите не те принуждават, може ли душата изобщо да откаже да бъде преродена?

П: (пауза) Да... предполагам, че можеш да останеш тук и никога да не бъдеш прероден, ако толкова много го мразиш. Но инструкторите казаха на Марк, че без живот в някое тяло, уроците му ще траят по-дълго. Ако се откажеш от непосредствено натрупания опит, пропускаш много.

Д-р Н: Ами в обратния случай, когато душата настоява да се завърне на Земята незабавно, например след преждевременна смърт?

П: И това съм виждал. Това е импулсивна реакция и след известно време преминава. Инструкторите правят така, че да видиш, че да искаш да се върнеш бързо като новородено, не би променило обстоятелствата около смъртта ти. Би могло да е различно, ако можеше да се родиш направо възрастен и в същата ситуация. Накрая всички разбират, че трябва да си починат и да поразмишляват.

Д-р Н: И накрая, какво мислиш за перспективата да живееш отново?

П: Развълнуван съм. Нямах да изпитвам удовлетворение без своите физически животи.

Д-р Н: Когато си готов за ново прераждане, какво правиш?

П: Отивам на едно специално място.

След като душата реши да се прероди отново, следващият етап в процеса на завръщането е да бъде насочена към мястото за избор на живот. Душите преценяват кога и къде искат да отидат на Земята, преди да решат кои ще бъдат в своя нов живот. Поради тази духовна практика и за по-лесното разбиране на нещата съм разделил избора на живот и нашия окончателен избор на тяло в две глави.

Изборът на време и място за прераждане и кои искаме да бъдем не са напълно изолирани решения. В началото ни се дава възможност да видим как бихме се приспособили към определена среда в отрязъци от бъдещето. След това вниманието ни бива насочено към хората, които живеят по тези места. Бях малко объркан от тази процедура, докато не разбрах, че душата се влияе силно от условията и събитията в отделните култури, както и от участниците в тези събития през някакъв период от хронологично време.

Започнах да вярвам, че духовният свят като цяло не функционира еднакво. За пътуващите души всички духовни райони имат еднакви етерни свойства, но различни приложения. Например мястото за ориентиране за пристигащите души може да има обратното значение на това, което напускащите души влагат в мястото за избор на живот. За душите в преход и двете места включват оценка на живота, базираща се на сцени от Земята, но приликата свършва тук. Смята се, че местата за ориентиране са малки пространства за интимни обсъждания, проектирани да успокоят новопристигналата душа, но нашето отношение в това място може да бъде някак си отбранително. Това е така, защото имаме чувството, че е можело да се справим по-добре с живота. Винаги някой водач директно взаимодейства с нас.

От друга страна, когато навлизаме в пространството за избор на живот, ние сме изпълнени с надежда, обещания и възвишени очаквания. Тук душите са фактически сами и не виждат своите водачи, докато оценяват допълненията към новия живот. Това трескаво, стимулиращо място е описвано като малко по-голямо от другите духовни области за обучение. Случай 22 го възприема като свят сам по себе си, където трансценденталната енергия изменя времето, давайки възможност за планетарно проучване.

Докато на пациентите ми е трудно да опишат някои духовни места» повечето от тях обичат да говорят за мястото за избор на живот и използват забележително сходни описания. Казвали са ми, че прилича на кинозалон, където душите могат да се видят в бъдещето как изпълняват различни роли в различна обстановка. Преди да си тръгнат, душите трябва да изберат за себе си един сценарий. Представете си, че участвате в генерална репетиция преди самото представление на новия живот. Да ни разкаже за нея съм избрал един пациент, който е добре запознат с начина, по който неговата душа е подпомагана във вземането на подходящото решение.

Случай 25

Д-р Н: Какво става след като си решил, че искаш да се върнеш на Земята?

П: Значи, когато моят инструктор и аз се споразумеем, че моментът да свършим нещата е подходящ, аз започвам да излъчвам мисли...

Д-р Н: Продължавай.

П: Моите послания се приемат от координаторите.

Д-р Н: Кои са те? Твоят инструктор-водач не се ли занимава с всички приготовления по прераждането?

П: Не съвсем. Той разговаря с координаторите, които всъщност ни помагат, когато правим предварителен преглед на възможностите ни за живот на Пръстена.

Д-р Н: Какво е Пръстенът?

П: Там, където отивам. Наричаме го Пръстенът на Съдбата.

Д-р Н: Само едно такова място ли има в духовния свят?

П: (пауза) О, мисля, че би трябвало да са много, но аз не ги виждам.

Д-р Н: Добре, нека отидем в Пръстена заедно след като отброя до три. Когато свърша с броенето, ти ще можеш да си спомниш всички подробности от това преживяване. Готов ли си да тръгнеш?

П: Да.

Д-р Н: Едно, две, три. Сега твоята душа се движи към мястото за избор на живот. Обясни какво виждаш.

П: (дълга пауза) Аз... се нося към Пръстена... той е кръгъл... един гигантски мехур...

Д-р Н: Продължавай да се движиш. Какво още можеш да ми кажеш?

П: Има... сила от концентрирана енергия... светлината е толкова силна. Аз съм засмукан навътре... през една фуния... малко по-тъмно е.

Д-р Н: Страхуваш ли се?

П: Хмм... не, бил съм тук и преди, в края на краищата. Ще бъде интересно. Развълнуван съм заради приятната изненада, която ме очаква.

Д-р Н: Добре, какви са първите ти впечатления, докато се носиш из вътрешността на Пръстена?

П: (гласът му затихва) Аз... съм малко неспокоен... но енергията ме отпуска. Осъзнавам, че от мен се интересуват... грижат се... не се чувствам сам... присъствието на моя инструктор също е с мен.

Д-р Н: Продължавай да съобщаваш всичко. Какво , виждаш след това?

П: Пръстенът е заобиколен от редици с екрани - аз гледам в тях.

Д-р Н: Екрани на стени?

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

П: Самите те изглеждат като стени, но всъщност нищо не е плътно... всичко... е... еластично... екраните се извиват около мен... движат се...

Д-р Н: Каж ми нещо повече за екраните.

П: Те са тъмни... още нищо не отразяват... блещукат като парчета стъкло... огледала.

Д-р Н: Какво става след това?

П: (нервно) За момент настъпва тишина - винаги е така - а след това сякаш някой с лек удар включва прожекционния апарат в някакъв панорамен киносалон. Екраните оживяват, изпълват се с образи, появява се цвят... действие... светлина и звук.

Д-р Н: Продължавай да ми съобщаваш. Къде се намира твоята душа спрямо екраните?

П: Аз кръжа в средата, наблюдавайки около себе си панорамата на живота... места... хора... (весело) Познавам този град!

Д-р Н: Какво виждаш?

П: Ню Йорк.

Д-р Н: Искаше ли да видиш Ню Йорк?

П: Говорихме да се върна там... (погълнат от впечатленията) Ей, променил се е - има повече сгради... и коли... шумно, както винаги.

Д-р Н: Ще се върна към Ню Йорк след няколко минути. Точно сега искам да ми кажеш какво се очаква от теб в Пръстена.

П: Ще задействам пулта чрез ума си.

Д-р Н: Какво е това?

П: Сканиращо устройство пред екраните. Виждам го като маса от светлини и бутони. Все едно че съм в пилотската кабина на самолет.

Д-р Н: И виждаш всички тези механични предмети в духовна обстановка?

П: Знам, че звучи налудничаво, но това е, което ми идва наум, за да мога да ти обясня какво точно правя.

Д-р Н: Няма проблеми, не се притеснявай. Просто ми кажи какво се очаква от теб да направиш с този пулт.

П: Ще помогна на контролорите да променят изображенията на екраните като задвижа сканиращото устройство чрез ума си.

Д-р Н: О, ще задействаш прожекционния апарат, все едно че си в киносалон?

П: (смее се) Не прожекционния апарат, сканиращото устройство. Както и да е, това не са истински филми. Наблюдавам живота, който в действителност протича по улиците на Ню Йорк. Умът ми се свързва със сканиращото устройство, за да контролира движението на сцените, които гледам.

Д-р Н: Би ли казал, че това устройство прилича на компютър?

П: До известна степен... то работи на принципа на пистите за звука... конвертира...

Д-р Н: Какво конвертира?

П: Моите команди... се записват в пулта, така че мога да проследя действието.

Д-р Н: Разположи се пред пулта и се превърни в оператор, като продължаваш да ми обясняваш всичко.

П: (пауза) Установил съм контрол. Виждам... линии, срещащи се в различни точки в поредица от сцени... сега пътувам през времето по линиите и наблюдавам как се променят образите на екраните.

Д-р Н: А екраните непрекъснато ли се движат около теб?

П: Да, след това, когато искам сцената да спре, точките по линиите се осветяват.

Забележка: Линиите на пътуването е термин, за който сме чували и преди в други духовни райони и описва прехода на душите (виж Случай 14).

Д-р Н: Защо правиш всичко това?

П: Аз сканирам. Спирките са основни повратни пунктове от пътищата на живота,

включващи важни решения... възможности... събития, които изискват задължително разглеждане на алтернативен избор във времето.

Д-р Н: Значи линиите маркират пътищата през поредица от събития във времето и пространството?

П: Да, пистата се контролира в Пръстена и се предава на мен.

Д-р Н: Ти ли създаваш тези сцени от живота, докато ги проследяваш?

П: О, не! Аз просто контролирам тяхното движение по линиите през времето.

Д-р Н: Какво друго можеш да ми кажеш за линиите?

П: Енергийните линии са,., пътища с точки от цветна светлина като пътепоказатели, които аз мога да придвижвам напред, да връщам назад или да спирам.

Д-р Н: Все едно, че пускаш видеокасета с бутони за старт, бързо превъртане напред, стоп и пренавиване?

П: (смее се) Това е идея.

Д-р Н: Добре, ти се движиш по следата, сканираш сцени и решаваеш да спреш. Кажи ми какво правиш тогава.

П: Задържам неподвижна сцената върху екраните, за да мога да вляза в нея.

Д-р Н: Какво? Да не би да казваш, че самият ти ставаш част от сцената?

П: Да, сега имам пряк достъп до действието.

Д-р Н: По какъв начин? Ставаш ли действащо лице в сцената или твоята душа кръжи над главите на хората, докато те продължават да се движат?

П: И двете. Мога да почувствам какъв е животът с всекиго от сцената или просто да ги наблюдавам от която и да е удобна позиция.

Д-р Н: Как можеш да напускаш пулта и да влизаш в сцена на Земята и в същото време да продължаваш да следиш действието в Ринга?

П: Знам, че може би не го разбираш, но част от мен остава при контролните уреди, така че аз мога да стартирам сцената отново и да я спра по всяко време.

Д-р Н: Може би разбирам. Можеш ли да разделяш енергията си?

П: Да, и мога да изпращам мисли обратно към себе си. Разбира се, контролните също ми помагат, докато влизам и излизам от екраните.

Д-р Н: Значи по същество, докато проследяваш, ти можеш да придвижваш времето напред и назад и да го спиращ?

П: Да... в Пръстена.

Д-р Н: Извън Пръстена времето в духовния свят за теб на едно и също място ли стои или върви напред?

П: Тук то стои на едно и също място, но все пак можем да го видим как се движи напред на Земята.

Д-р Н: Струва ми се, че когато душите са в Пръстена на Съдбата, те използват времето почти като инструмент.

П: Като духове ние използваме времето... субективно. Нещата и събитията се движат... и се превръщат в обекти във времето... но за нас времето е неизменна величина.

Д-р Н: Парадоксът, с който се сблъсквам при пътуването във времето, е, че онова, което ще се случи, вече се е случило, така че човек може да види собствената си душа в някое човешко същество, докато влиза в сцени от живота от бъдещето.

П: (усмихва се загадъчно) Когато осъществява контакт, душата, която живее, за момент бива задържана. Това трае сравнително кратко. Когато пътуваме през времето, ние не нарушаваме жизнените цикли.

Д-р Н: Добре, ако минало, настояще и бъдеще не са наистина отделени, докато проследяваш, защо спиращ сцените, за да обмислиш възможните избори, след като вече можеш да надникнеш в бъдещето?

П: Страхувам се, че не разбираш истинската причина, поради която контролорите на Пръстена използват времето. Животът все пак е нещо условно. Движещото се напред време е създадено с цел да бъдем проверени. На нас не ни се показват всички възможни завършеци на дадена сцена. Части от живота остават неизвестни за нас.

Д-р Н: Значи времето се използва като катализатор на обучението посредством разглеждането на животи, в които ти не можеш да видиш всичко, което ще се случи?

П: Да, за да се провери нашата способност да намираме решения. Ние преценяваме своите способности в зависимост от трудността на събитията. Пръстенът предлага различни експерименти, от които можем да избираме. На Земята ще се опитаме да се справим с тях.

Д-р Н: Можеш ли да видиш в Пръстена живота на други планети освен на Земята?

П: Не мога, защото съм програмиран да проследявам времето на Земята.

Д-р Н: Ти си в състояние да прескачаш през времето от екран в екран като топка!

П: (смее се) О, това е стимулиращо - не се съмнявай - но ние не можем да лудуваме, защото за следващия живот трябва да бъдат взети сериозни решения. Ще трябва да приема последици от всяка грешка, допусната при изборите ми... ако не успея да се справя добре с живота.

Д-р Н: Все още не разбирам как би могъл да допуснеш много сериозни грешки в своите избори, след като на практика си преживял част от живота, в който възнамеряваш да живееш.

П: Аз не мога да правя неограничен брой избори на житейска среда. Както казах, аз вероятно няма да мога да видя всички елементи от дадена сцена в един отрязък от време. При всеки избор на тяло има риск, защото те не ти показват всичко.

Д-р Н: Ако бъдещата съдба на човека не е напълно предопределена, както казваш ти, тогава защо наричате това място Пръстенът на Съдбата?

П: О, съдба има, това е ясно. Жизнените цикли са си на мястото. Просто има прекалено много алтернативи, които са неясни.

Когато отведе пациентите си в пространството за избор на живот, те виждат един кръг от минало, сегашно и бъдеще време - като Пръстена в настоящия случай. Усещайки, че напускат духовното *сега* на кръга, душите очевидно се движат назад и напред по резониращи вълни по време на своите обиколки за наблюдение. Всички аспекти на времето им се представят като повторно възникващи реалности, прииждащи и оттеглящи се едновременно. Тъй като паралелните реалности са насложени една върху друга, те могат да бъдат видяни и като възможности за физически животи, особено от по-опитните души.

Бях озадачен от факта, че при тези условия пациентите ми не виждат изцяло бъдещето като част от всезнаещата духовна обстановка. Опитвайки се да си отговоря на това, накрая стигнах до заключението, че духовният свят е проектиран да пази интересите на всяка душа. Обикновено хората, с които работя, са по-млади души, които все още се прераждат. Те може да не виждат ясно важни събития прекалено далеч в бъдещето, защото колкото повече тези души се отдалечават от настоящите вероятности, толкова по-широк става обхватът на възможните алтернативни реалности, които затъмняват вижданите от тях образи. Въпреки че същото е в сила и за времето в далечното минало, има и едно изключение. Собствените минали животи на душата по-лесно се разпознават. Това е така, защото за обучението на тази душа предварително е била създадена една единствена реалност с определена насока на действие и тя здраво се е запечатала в паметта ѝ.

В Глава пета Случай 13 демонстрира как, когато навлизаме в настоящия живот, върху нас бива наложена амнезия, така че преживяванията от минал живот да не възпрепятстват себеоткриването в сегашния. Същото условие е валидно и за душите, които изследват бъдещи животи. Без да знаят защо, повечето хора вярват, че техният живот следва някакъв план. Те, разбира се, са прави. Въпреки че амнезията ни пречи да възприемем напълно съзнателно наличието на този план, подсъзнанието държи ключа към духовните спомени за цялостния

подробен план на всеки един живот. Душите избират съответния живот с помощта на един вид машина на времето, чрез която те могат да видят някои алтернативни маршрути на основния път. Въпреки че като души ние не получаваме пълна представа за тези пътеки, ние донасяме на Земята части от пътната карта. Веднъж един пациент ми каза: "Всеки път, когато не знам как да постъпя в живота, аз сядам на спокойствие, замисляйки се къде съм бил, и го сравнявам с мястото, където мога да поискам да бъда в бъдеще. Отговорът за следващата стъпка просто се поражда в самия мен."

Приемането на нещата, които ни се случват по пътя на живота, за "дело на Бога" не означава, че нашето съществуване трябва да бъде заключено в духовния детерминизъм, при който ние трябва да се подчиняваме на една неизменима съдба. Ако всичко беше предопределено, нашата борба нямаше да има никакъв смисъл и нямаше да бъде справедлива. Когато ни сполетява нещастие, целта не е да скръстим ръце, изпълнени с фатализъм, и да не се борим да подобрим положението като правим промени на момента. По време на своя живот всеки от нас ще получи възможности за промяна, които крият рискове. Такива обстоятелства могат да възникнат в неподходящо време. Ние може да не действаме съобразно с тях, но предизвикателството си остава. Целта на прераждането е да се упражни свободната воля. Без тази способност ние всъщност ще бъдем едни безсилни същества.

Следователно кармичната съдба означава, че ние не сме просто въвлечени в събития, върху които нямаме контрол. Това означава също, че ние имаме уроци и отговорности, определени ни от кармата. Законът за причините и следствията от нашите действия винаги е съществувал, поради което този пациент не искаше да направи грешка, избирайки живот, неподходящ за него. Но каквото и да ни се случи в живота, важното е да разберем, че нашето щастие или болка не са свидетелство нито за благословия, нито за измяна от страна на един Бог-свърхдуша, на водачите ни или на координаторите при избора на живот. Ние сме творците на собствената си съдба.

От края на разговора ми със Случай 25 читателят може да остане с впечатлението, че целта на този индивид в следващия си живот да се изяви на музикалното поприще е доста егоистична. Определено в неговото желание да бъде уважаван музикален талант прозира стремеж за лично възнаграждение, който би бил по-малко очевиден при една по-напреднала душа. Ще видим обаче, че и тази душа иска да даде много от себе си.

Д-р Н: Сега искам да си поговорим повече за сцените от Ню Йорк, които виждаш. Преди да дойдеш в Пръстена беше ли подготвен по някакъв начин за избори, базиращи се на географско местоположение? П: О, до известна степен. Инструкторът ми и аз обсъждахме обстоятелството, че в последния ми живот съм умрял млад в Ню Йорк. Исках да се върна в този динамичен град и да уча музика. Д-р Н: Говори ли с инструктора си и за други души - за твои приятели, които би искал да се преродят заедно с теб?

П: Разбира се, това е част от разговора. Някои от нас започват да очертават границите на новия живот като решават коя ще е най-удачната среда за всички засегнати. Обявих, че искам да започна отново на същото място, където бях убит. Инструкторът и приятелите ми дадоха своите предложения.

Забележка: В миналия си живот този пациент е дошъл в Америка като руски емигрант. Бил е убит през 1898 г. на 22-годишна възраст в резултат на злополука по време на строеж на железопътна линия в Ню Йорк. През 1937 г. той се ражда повторно в същия град.

Д-р Н: Какви предложения?

П: Говорихме за желанието ми да бъда пианист, изпълняващ класическа музика. Свирил съм на акордеон по случайни поводи за разнообразие и за допълнителни доходи - знаеш, по банкети, сватби - такива неща.

Д-р Н: И това преживяване мотивира твоя интерес към пианото?

П: Да. Когато разнасях лед по улиците на Ню Йорк, минавах покрай концертната зала.

Исках един ден да уча музика и да стана известен в големия град. Едва бях започнал и умрях.

Д-р Н: По време на последното си посещение в Пръстена видя ли смъртта си в Ню Йорк като младеж?

П: (тъжно) Да... и го приемам... като условие на живота. Беше хубав живот - само че кратък. Сега искам да се върна с по-добро начало и да стана известен в областта на музиката.

Д-р Н: Можеш ли да помолиш да отидеш където и да е на Земята?

П: Хммм... общо взето имаме право. Ако имаме някакви предпочитания, те се преценяват в съответствие с това, което е в наличност.

Д-р Н: Искаш да кажеш в зависимост от това какви тела има на разположение?

П: Да, на определени места.

Д-р Н: Когато каза, че искаш по-добър старт в музиката, предположих, че това е друга причина, поради която искаш да се върнеш в Ню Йорк.

П: Този град ще ми предостави най-голяма възможност да реализирам желанието си да уча пиано. Исках голям, космополитен град с музикални училища.

Д-р Н: А какво му е на град като Париж?

П: Не ми беше предложено тяло в Париж.

Д-р Н: Искам да изясним правата ти на избор. Когато в Пръстена започваш да преглеждаш предварително сцени от живота, хората ли наблюдаваш основно или местоположенията?

П: Започваме с местоположенията.

Д-р Н: Окей, значи сега гледаш улиците на Ню Йорк, така ли?

П: Точно така, и е прекрасно, защото аз не просто гледам. Аз се нося из въздуха, усещайки мириса на храната в ресторантите... чувам клаксоните на-автомобилите... следвам хората, които се разхождат покрай магазините по Пето Авеню... отново започвам да чувствам мястото.

Д-р Н: На този етап действително ли си влязъл в умовете на хората, разхождащи се по улиците?

П: Не, все още не.

Д-р Н: Какво правиш след това?

П: Отивам в други градове.

Д-р Н: О, аз предположих, че изборът ти на тяло е трябвало да бъде в Ню Йорк.

П: Не съм ти казвал такова нещо. Можех да отида в Лос Анжелис, Буенос Айрес или Осло.

Д-р Н: Ще преброя до пет и когато стигна пет, ще сканираш тези градове, докато продължаваме да говорим... едно... две... три... четири... пет. Кажете ми какво правиш.

П: Ходя в концертни зали и музикални академии и наблюдавам как се упражняват студентите.

Д-р Н: Само наблюдаваш ли общата обстановка, докато се носиш около тези студенти?

П: Правя нещо повече. Прониквам в главите на някои от тях, за да видя как... трансформират музиката.

Д-р Н: Трябва ли да си в някакво специално място като Пръстена, за да изследваш мисловните процеси на хората?

П: За минали и бъдещи събития трябва. Контактът с някой, който сега е на Земята, може да бъде осъществен където и да е (в духовния свят).

Д-р Н: Как можеш ли да опишеш начина, по който твоята душа осъществява контакт с някого?

П: (пауза) Като... лек замах на четка.

Забележка: Както мнозина от нас са разбрали от собствен опит, душите могат спокойно да изпращат и да получават съобщения помежду си, пренасяйки ги през духовния и свързания с

времето свят. Тези временни връзки обаче просъществуват за кратко. Присъединяването на една душа към бебе без душа за целия му живот е по-трудно и ще бъде описано по-нататък в Случай 29.

Д-р Н: Като гледаш тези бъдещи животи, коя година е на Земята?

П: (колебае се) Сега е... 1956 и повечето от гледките ме показват като младеж. Ще прегледам сцените от преди и след тази година... доколкото Пръстенът ми позволи.

Д-р Н: Значи Пръстенът ти дава възможност да се превърнеш наистина в различни хора, които в относителното време на Земята още не са се родили?

П: Аха, за да видя дали ще ми паснат добре - да проверя техния талант и родителите им - такива неща. (решително) Искам Ню Йорк.

Д-р Н: Мислиш ли, че достатъчно внимателно си разгледал другите градове? П: (нетърпеливо) Да, но не ги искам.

Д-р Н: Почакай малко. Ами ако си харесал някой студент по музика в Осло, но все още искаш да живееш в Ню Йорк?

П: (смее се) Всъщност в Лос Анжелис има едно обещаващо момиче, но аз все пак предпочитам Ню Йорк.

Д-р Н: Добре, нека продължим. Времето ти в Пръстена изтича, дай ми подробности за вероятния си избор на живот.

П: Отивам в Ню Йорк да стана музикант. Все още се колебая между двама души, но мисля, че ще избира (спира да се смее) едно много талантливо тантуресто хлапе. Неговото тяло не притежава издържливостта на предишното ми тяло, но пък родителите имат малко пари, които ще ми помогнат да се упражнявам, упражнявам, упражнявам.

Д-р Н: Важни ли са парите?

П: Знам, че звучи... алчно... егоистично... но в последния ми живот парите липсваха. Ако искам да покажа красотата на музиката и да доставям удоволствие на себе си и на другите, имам нужда от подходяща подготовка и родители, които да ме поддържат, иначе ще се отклоня... познавам се добре.

Д-р Н: Ако не ти хареса никоя от възможностите, предоставени ти в Пръстена, можеш ли да помолиш да разгледаш други места и хора?

П: Не е необходимо, поне за мен. Беше ми предложено достатъчно.

Д-р Н: Нека попитам по-директно. Ако от теб се очаква да избираш някакъв живот само измежду възможните, показани ти в Пръстена, как би могъл да си сигурен, че координаторите не са наредили тайно нещата, така че да те измамат? Може би те те програмират да направиш определен избор?

П: (пауза) Не мисля, че е така, като вземем предвид всичките пъти, когато е трябвало да идвам в Пръстена. Ние не отиваме там, докато не решим в себе си какъв вид живот искаме да живеем и винаги са ми предоставяли интересни избори, базиращи се на собствените ми идеи.

Д-р Н: Окей, какво става, след като приключиш напълно с предварителния преглед на животите в Пръстена?

П: Контрольорите... проникват в ума ми, за да видят дали съм доволен от това, което ми е било показано.

Д-р Н: Те винаги едни и същи същества ли са?

П: Така мисля... доколкото мога да си спомня.

Д-р Н: Те притискат ли те да вземеш решение, преди да напуснеш Пръстена?

П: Съвсем не. Преди да взема някакво решение, излитам навън и се връщам при моите другари.

Разбира се, в театри като Пръстена не се разглежда само нашата планета. Показах някои души, които идват на Земята, но са имали щастието да се прераждат и в други светове. В Глава десета обясних как пространството за трансформация в духовния свят позволява на душите да

експериментират с всевъзможни видове и форми, за да се просветят и за кратък отид. Пациентите ми обаче казват, че за целите на действителното прераждане в нашата Вселена и в други измерения съществуват тунели или канали на времето и пространството, които се намират близо до центъра на съответната група. (По-нататък в Случай 29 ще се опише какво е усещането, когато преминаваш през един от тях по време на прераждането.)

Хората казват, че тези портали могат да бъдат представени символично като поредица от широки арки, подобни на тези в големите жп гари. Една жена го каза по този начин: "Ние виждаме тези отвори като по-светли или по-тъмни празни пространства. За мен по-светлите тунели означават по-взаимодействащи си общности от същества. По-тъмните полета водят към колонии с по-ниска степен на умствено напрежение, където ходя, за да бъда сама малко по-дълго време." Когато я помолих да ми даде пример за последното, тя каза: "В света на Арнт ние приличаме на топки захарен памук, които се движат по вълни от газ. Там нищо няма плътност. Въртенето един около друг е много възбуждащо." Един друг пациент, описвайки влизането си в по-светлия отвор, каза: "Понякога между преражданията в човешки облик заедно с група души ходя в огнения свят на Джеста. В тази вулканична атмосфера ние сме физически и емоционално стимулирани от това, че се превръщаме в разумни молекули пламък. Сега знам защо обичам на Земята да бъда при температури по-високи от 35°C."

Важно е душата да намира опора в избора си на физически облик. Случай 25 ни каза, че неговият избор на местоположение се е свел до четири града. Броят на сцените, които душите преглеждат предварително преди всеки нов живот, разбира се, е различен при всяко посещение. Предложенията за живот са подбрани, което ми подсказва, че други духовни същества работят активно в наша помощ, създавайки сцени от различни места преди нашето пристигане. Броят на духовете-специалисти, които помагат на душите в мястото за избор на живот, изглежда никога не е голям. На пациентите ми те изглеждат като доста смътни видения, въпреки че повечето вярват, че са включени членове на техния Съвет на Старейшините и личните им водачи.

От ранните епохи от човешката история, когато светът е бил слабо населен, пациентите ми си припомнят животи, през които винаги са се раждали в разпръснати човешки поселения. Впоследствие, с появата на селата, а след това и на по-големите центрове на древната цивилизация, пациентите ми съобщават, че са се връщали по същите места. С миграциите на големи групи от хора, колонизиращи нови земи, особено през последните четиристотин години, изборът на живот отново започнал да обхваща разпръснати географски области. През нашия век на свръхнаселение повечето души избират да живеят в места, където са били и преди.

Дали тази съвременна тенденция означава, че душите искат да се върнат в същите страни по расови причини? Душите не са склонни да избират живот, ръководейки се от етнически или националистични мотиви. Тези продукти на човешкия сепаратизъм се усвояват в детството. Освен удобството от познаване на дадена култура (което е нещо различно от расовите предпочитания), при избора на душите играе роля и афинитетът на много духове към пустини, планини или морето. Душите освен това могат да имат предпочитания към селския или градския начин на живот.

Дали душите са привлечени отново към същите географски области поради това, че искат нов живот със същото семейство, което са имали и в миналия си живот? Според вярванията на определени култури, като тази на индианците, душите избират да останат при кръвните си роднини. Очаква се, че умиращият ще се завърне, въплащайки се в собственото си неродено внуче. В моята практика рядко съм попадал на души, които повтарят генетичния си избор от минали животи, защото това би възпрепятствало растежа и благоприятните възможности.

От време навреме получавам сведения за душа, завръщаща се в тялото на роднина от предишен живот, поради необичайни кармични обстоятелства. Например, ако брат и сестра са имали тясна връзка помежду си и единият е починал внезапно още съвсем млад, душата на

мъртвия сродник може да пожелае да се завърне в тялото на детето на живия, за да възстанови тази прекъсната житейска връзка и да довърши някоя важна задача.

По-често срещани в моя опит са душите на малки деца, които са умрели скоро след раждането си и след това се завръщат при същите родители като души на следващото им бебе. Всички тези планове се правят предварително от душите, участващи в трагичните събития, засегнали семейството. В тях са заложени множество объркани кармични проблеми. Наскоро имах един случай, при който в последния си живот пациентът ми беше починал рано в резултат на някакъв вроден дефект. Попитах го: "Какъв е смисълът животът ти да свърши, когато си само на няколко дена?" Той отговори: "Урокът е за моите родители, не за мен, и затова избрах да се върна при тях, за да ги допълвам." Когато душите се връщат за кратък живот - по-скоро за да помогнат на някого друго, отколкото да работят по собствените си задачи - тъй като нямат достатъчно време, някои наричат такъв живот "попълващ живот". В настоящия случай родителите са малтретирани и в крайна сметка са причинили смъртта на друго свое дете, когато са били заедно в един по-ранен живот. Въпреки че в последния живот на моя пациент те са били една влюбена млада двойка, тези родители очевидно е трябвало да преживеят скръбта от смъртта на дете, което отчаяно са искали. Преживяването на страданието, причинено от тази ужасна загуба, е позволило на тези родители по-дълбоко да вникнат в последиците от игнорирането на кръвната връзка. Случай 27 ще ни даде нагледен пример за това.

Не е задължително душите всеки път да виждат своите бъдещи смърти. Ако душите изберат живот, при който смъртта им ще настъпи преждевременно, те често я виждат в мястото за избор на живот. Открил съм, че по същество душите доброволно се заемат с тела, за които предварително знаят, че ще бъдат сполетени от внезапна фатална болест, ще бъдат убити от някого или внезапно ще свършат живота си наред с много други в резултат на някаква катастрофа. Душите, които избират В такива трагедии, не са принудени да вършат това, тъй като са били хванати на неподходящото място в неподходящия момент от някакъв капризен Бог, който се прави на разсеян. Всяка душа има мотив за събитията, в които избира да участва. Един пациент ми каза, че последният му живот като индианче в Америка предварително бил планиран да свърши, когато навършел седем години. Той каза; "Търсех някакъв кратък, разтърсващ урок по смирение и този живот като малтретиран метис ми беше достатъчен."

Друг, по-картинен пример за душа, която доброволно е приела едно ужасно предназначение, даде една от моите пациентки, която избрала в последния си живот да се свърже (заедно с три други души от нейната група) с тялото на еврейка, отведена от Мюнхен в лагера на смъртта в Дахау през 1941 г. Всички били настанени в една и съща барака (също предвидено предварително), където пациентката ми умряла през 1943 г. на 18-годишна възраст, като успокоявала децата и се опитвала да им помогне да оцелеят. Тя храбро изпълнила мисията си.

Макар в процеса на избор най-напред да се появяват събитията, расата, културата и географското местоположение, това не са най-важните етапи в избора на душата на следващ живот. Като оставим настрана всички други съображения, за душите прераждането се свежда до това да вземат решение за определено тяло, което е от първостепенно значение и до това какво може да бъде научено чрез използването на ума на дадено човешко същество. Следващата глава е посветена на анализа на различните биологични и психологически причини, поради които душите избират своето тяло.

ИЗБИРАНЕ НА НОВО ТЯЛО

В мястото за избор на живот нашите души правят преглед на живота на различни човешки същества по време на един и същ времеви цикъл. Когато си тръгнат от това пространство, повечето души вече са се спрели на един водещ кандидат, който им е бил предложен да заемат. Нашите духовни съветници обаче ни предоставят широки възможности

да размислим върху всичко, което сме видели в бъдещето, преди да вземем окончателното решение. Тази глава е посветена на множеството елементи, които влияят на в това решение.

Нашите размишления върху алтернативите за избор на тяло всъщност започват преди отиването ни в мястото за избор на живот. Това се прави с цел душите да бъдат добре подготвени да се срещнат с определени хора в различни културни среди на Земята. Имам чувството, че онези души, които са създали прожекционната стая, знаят предварително какво да ни покажат поради мислите, които се въртят в главите ни. При избора на най-подходящото тяло, което да ни служи в бъдещия живот, трябва да бъдат полагани големи грижи. Както вече казах, водачите и равнопоставените членове на групата са част от този процес на преценяване преди и след посещението ни на мястото за избор на живот.

Когато слушам пациентите си да описват всички подготовки за избора на ново физическо тяло, постоянно се сещам за плавния ход на духовното време. В мястото за избор на живот нашите учители използват относително бъдеще време, за да дадат възможност на душите да преценят ползата за човека да работи върху недовършени планирани уроци. Подробните планове за следващия живот се различават по степента на трудност, която душата-разум определя за себе си. Ако току-що сме приключили някакъв лек живот, през който сме постигнали малък вътрешен прогрес, душата ни може да поиска да избере във следващия времеви цикъл човек, който ще бъде изправен пред душевна болка, а може би и пред трагедия. За мен не е необичайно да срещна някой, който се е плъзгал през живот без предизвикателства, в следващото прераждане да се пренатовари с всевъзможни вълнения, за да навакса с усвояването на поставените си цели,

Душата-разум съвсем не е безпогрешна, тъй като тя работи, свързвайки се с биологически мозък. Независимо от нивото на нашата душа, да бъдем хора означава всички ние да правим грешки и да изпитваме необходимостта да правим своевременни корекции по време на живота си. Това важи за всяко тяло, което бихме избрали.

Преди да се заема с по-сложните мисловни фактори, влияещи на решението на душата да се съедини с мозъка на дадено човешко бебе, ще започна с физическите аспекти на избора на тяло. Независимо от факта, че нашите души знаят предварително как ще изглеждат, едно национално проучване в САЩ показва, че 90% от мъжете и жените не са доволни от физическите характеристики на своите тела. Това е силата на съзнателната амнезия. Обществото, което създава определени шаблони за идеален външен вид, може да причини много нещастия. И все пак това също е част от плана за обучението на душата.

Колко пъти всеки от нас се е поглеждал в огледалото и си е казал: "Аз ли съм наистина това? Защо изглеждам така? На това тяло ли принадлежа наистина?" Тези въпроси са особено уместни, когато типът тяло, което имаме, ни пречи да правим онези неща, които смятаме, че трябва да можем да правим в живота. Имал съм няколко пациенти, които са идвали при мен убедени, че телата им пречат да водят живот, който да ги задоволи.

Много хора с недъзи смятат, че ако не е била някаква генетична грешка или че ако не са били станали жертва на някаква случайна злополука, повредила тяхното тяло, животът им би бил по-пълноценен. Колкото и безсърдечно да звучи, случаите ми свидетелстват за малко действителни злополуки с увреждане на тялото, които да не са били свободно желани от душите. Като души ние избираме своето тяло по някаква причина. Животът в повредено тяло не е задължително да включва кармичен дълг, който изплащаме поради отговорността, която носим от минал живот за това, че сме наранили някого. Както ще покаже следващият случай, когато една душа се намира в повредено тяло, този избор може да съдържа пътека, която да ни отведе до усвояването на друг тип урок.

Трудно е да се обясни на наскоро наранения човек, който се опитва да се справи с физическите недъзи, че той или тя има възможност да напредне по-бързо в сравнение с онези от нас, които имат здрави тела и умове. Това познание трябва да се достигне чрез откриването на

себе си. Историите на проблемите на моите пациенти ме убеждават, че усилието, необходимо за превъзможването на телесни пречки, наистина ускорява напредъка. Онези от нас, които обществото счита за не съвсем съвършени, страдат от различното отношение към тях и това прави бремето им още по-тежко. Преодоляването на препятствията, свързани с физическите заболявания и болки, ни прави по-силни по отношение на изпитанията.

Нашите тела са важна част от проверката, която правим за себе си в живота. Свободата на избора, която имаме в тези тела, се обуславя много повече от физиологичните елементи, отколкото от приблизително 100 000 гена, наследени от всяко човешко същество. С първия случай от тази глава искам да покажа защо душите пожелават определени тела, базирайки се до голяма степен на физически причини, без да навлизам в дълбоки психологически размисли. След този случай ще изследваме други причини, поради които душите избират своите тела.

Случай 26 беше висока, добре сложена жена, която обичаше да спортува, въпреки че през целия си живот беше страдала от често повтарящи се болки в краката. По време на предварителния си разговор с нея научих, че изпитвала тъпа болка в двата крака, някъде под средата на бедрената кост. В продължение на години тя посещавала различни лекари, които не могли да открият никакво медицинско доказателство, че на краката ѝ има нещо. Тя очевидно беше смазана и беше готова да опита каквото и да е, за да облекчи болката.

Когато чух заключението на лекарите, че нейното неразположение вероятно е на психосоматична основа, предположих, че произходът на болката на тази жена лежи някъде в минал живот. Преди да пристъпя към търсене на източника на нейния проблем реших да преведа пациентката си през два минали живота, за да установя мотивите ѝ за избор на тяло. Когато я помолих да ми разкаже за живот, през който е била най-щастлива в човешко тяло, тя ми каза, че към 800 г. сл. Хр. е била в тялото на един викинг на име Лет. Тя сподели, че Лет бил "дете на природата" и плавал из Балтийско море по пътя за западните части на Русия.

Лет носел дълга мантия, подплатена с кожа, и меки, плътно прилепващи панталони от животинска кожа, ботуши, завързани с въже, и шлем. В ръцете си носел секира и сабя с широко острие, която въртял с лекота в битките. Пациентката ми беше заинтригувана от картината, изникнала в ума ѝ, и от възможността отново да се въплъти в този добре сложен войник с "мръсни кичури светлочервеникава коса, разпиляна по раменете му". Висок доста повече от шест фута, за времето си той би трябвало да изглежда като гигант, с огромна сила, широки гърди и силни крайници. Много издържлив, Лет, заедно с други викинги, изминавал с кораба си дълги разстояния, плавайки по реки, и скитал из гъсти, девствени гори, плячкосвайки селищата по пътя си. Лет бил убит по време на един набег, докато ограбвали някакво село.

Случай 26

Д-р Н: Кое беше най-важното за теб от този живот като Лет Викинга, който току-що си припомни?

П: Да усетя това великолепно тяло и да изпитам чувството за сурова физическа сила. През всичките си съществувания на Земята никога повече не съм имала друго такова тяло. Бях безстрашна, защото тялото ми не реагираше на болка, дори когато беше ранено. Беше безупречно във всяко едно отношение. Никога не боледувах.

Д-р Н: Беше ли душата на Лет обезпокоявана понякога от нещо? Откриваш ли някаква емоционална чувствителност в този живот?

П: (избухва в смях) Шегуваш ли се? Аз живеех просто ден за ден. Интересувах се само от битки, грабежи, храна, пиене и секс. Всичките ми чувства бяха канализирани в преследване на физически удоволствия. Какво тяло!

Д-р Н: Добре, нека анализираме решението ти, предшествашо живота като Лет, да избереш това страхотно тяло. По времето, когато си направила своя избор в духовния свят, ти помоли ли за това тяло с добри генетични данни или твоят водач направи избора вместо теб?

П: Съветниците не правят такива неща.

Д-р Н: Обясни ми тогава как стана така, че избра точно това тяло.

П: Исках един от най-добрите екземпляри по това време на Земята и Лет ми беше предложен като вариант.

Д-р Н: Имала си само една възможност за избор?

П: Не, можех да избирам измежду двама души, живеещи по това време.

Д-р Н: А какво щеше да стане, ако не беше харесала нито едно от телата, които са ти били предложени да заемеш през този отрязък от времето?

П: (замислено) Алтернативите за избор сякаш винаги подхождат на това, което искам да преживя в животите си.

Д-р Н: Имаш ли усещането, че съветниците знаят предварително кой е най-подходящият избор на тяло за теб или пък толкова много бързат, че наслуки грабват някоя торба с тела за избор?

П: Тук нищо не се върши небрежно. Съветниците уреждат всичко.

Д-р Н: Чудя се дали съветниците не се объркват понякога. С всички тези новородени бебета не е ли възможно да прикрепят две души към едно бебе или да оставят бебето без душа за известно време?

П: (смейки се) Ние не сме на монтажна линия. Казах ти, те знаят какво правят. Те не правят такива грешки.

Д-р Н: Вярвам ти. Сега, що се отнася до изборите ти, любопитно ми е дали две тела са били достатъчни за твоето проучване в мястото за избор на живот.

П: Ние не се нуждаем от много възможности за избор на живот, след като съветниците се съвещават относно нашите желания. Аз вече имах някаква представа за точната големина, форма и пол на тялото, което исках, още преди да бъде изправена пред двата си избора.

Д-р Н: Какво беше тялото, което отхвърли в полза на Лет?

П: (пауза) На един войник от Рим... също със силно тяло, каквото исках за този живот.

Д-р Н: Какво не ти хареса в това да станеш римски войник?

П: Не исках.... държавата да има контрол над мен. (Пациентката поклаща глава от ляво надясно)... прекалено ограничаващо...

Д-р Н: Доколкото си спомням, към девети век голяма част от Европа вече е паднала под властта на Свещената Римска империя на Шарлеман.

П: Това беше проблемът с войнишкия живот. Като викинг не отговарях пред никого. Бях свободна. Можех да обикалям с бандата си из пущинаците без каквото и да е контрол от страна на управниците.

Д-р Н: Следователно свободата също е изиграла роля за твоя избор?

П: Абсолютно. Свободата на движението... яростта на битката... използването на силата ми и действието без каквито и да е задръжки. Животът в морето и горите беше тежък и неизменен. Знаех също, че животът е жесток, но времето беше грубо. Не бях нито по-добра, нито по-лоша от другите.

Д-р Н: А какво ще кажеш за другите съображения, като индивидуалност, например?

П: Докато можех да давам пълен израз на физическите си възможности, нищо друго не ме интересуваше.

Д-р Н: Имаше ли жена, деца?

П: (свива рамене) Твърде ограничаващо. Непрекъснато бях в движение. Имал съм много жени - някои по собствено желание, други не - и тази наслада се добавяше към проявяването на физическата ми сила. Не исках да бъда обвързан по каквото и да е начин.

Д-р Н: Значи предпочете тялото на Лет само заради чисто физическото продължение на сексуалното чувство?

П: Да, исках да изпитам най-пълно всички телесни удоволствия, нищо повече.

Почувствах, че пациентката ми е готова вече да започне да работи върху настоящия си

проблем. След като я прехвърлих от състояние на свръхсъзнание в състояние на подсъзнание, я помолих да се насочи направо към живот, който може би е включвал болка в краката.

Почти веднага жената потъна в най-скорошния си минал живот и се превърна в шестгодишно момиче на име Ашли, което живееше в Нова Англия през 1871 г. Ашли пътувала в претъпкана карета, теглена от коне, когато внезапно отвори вратата и паднала под колата. Когато се ударила в калдаръмената улица, едно от тежките задни колела на каретата минало през краката ѝ в областта над коленете, раздробявайки костите. Докато описваше падането, пациентката ми преживя отново острата болка в краката.

Въпреки усилията на местните лекари и продължителното носене на дървени шини, костите на краката на Ашли не зараснали правилно. Тя никога не успяла да се изправи и да проходи и нарушеното кръвообръщение довело до нови подувания на краката през остатъка от доста краткия ѝ живот. Ашли умряла през 1912 г. след поредица от продуктивни години като писателка и възпитателка на бедни деца. Когато разказът за живота на Ашли свърши, аз върнах пациентката си обратно в духовния свят.

Д-р Н: В твоята история на избори на животи защо си чакала хиляда години, за да се превъплатиш от физически силен мъж в куца жена?

П: По време на животите между двете превъпласания аз, разбира се, развих по-добър усет за това коя съм. Избрах да бъда саката, за да постигна интелектуална концентрация,

Д-р Н: И затова си избрала омаломощено тяло?

П: Да, виждаш ли, това, че не можеш да вървя, ме накара да чета и да уча повече. Развих ума си... вслушах се в ума си. Научих се да общувам свободно и да пиша добре, защото не се разсейвах. Непрекъснато бях на легло.

Д-р Н: Имаше ли някаква характерна черта на твоята душа, която беше особено ясно проявена у Ашли и Лет Викинга?

П: Тази част от мен, която пламенно жадува да намери израз, съществуваше и у двамата.

Д-р Н: Искам да стигнеш до момента, когато си в процеса на избор на живота на Ашли. Кажи ми как избра това силно повредено тяло.

П: Взех семейство в една добре уредена и заселена част от Америка. Исках място, където да има библиотеки и за мен да се грижат любящи родители, за да мога да се отдам на учението. Непрекъснато пишех на различни нещастни хора и станах добър учител.

Д-р Н: Като Ашли какво правеше ти за тези любящи родители, които се грижеха за теб?

П: Нещата винаги са двупосочни - облагите и задълженията. Избрах това семейство, защото имаха нужда да изпитват силна любов към някого, който ще зависи изцяло от тях през целия им живот. Ние бяхме много сплотено семейство, защото те са се чувствали самотни преди моето раждане. Родила съм се късно и бях единственото им дете. Те искали дъщеря, която няма да се омъжи и няма да ги остави отново самотни.

Д-р Н: Значи е било размяна?

П: Определено.

Д-р Н: Нека тогава проследим това решение обратно до мястото за избор на живот, когато душата ти за пръв път е видяла живота на Ашли. Тогава видя ли подробности от злополуката с каретата?

П: Разбира се, но това не беше злополука - очакваше се да се случи.

Д-р Н: След като дойде на Земята, кой беше отговорен за падането? Твоята душа-разум или биологическият ум на Ашли?

П: Ние работихме в хармония. Тя щеше да започне да си играе с дръжката на вратата на каретата и... аз извлякох полза от това...

Д-р Н: Кажи ми какво мина през ума на твоята душа в стаята за избор на живот, когато видя сцената с падането и нараняването на Ашли?

П: Помислих как може да бъде оползотворено това сакато тяло. Можех да избира някое

друго наранено тяло, но предпочетох това, защото исках да не мога да се движа много.

Д-р Н: Искам да продължим да говорим за нещастния случай. Щеше ли Ашли пак да падне, ако имаше друга душа, а не твоята?

П: (отбранително) Ние бяхме подходящи една за друга...

Д-р Н: Това не е отговор на въпроса ми.

П: (дълга пауза) Съществуват сили, които са извън моите познания като дух. Когато видях Ашли за пръв път... имах възможност да я видя без мен... здрава... по-възрастна... с други житейски възможности...

Д-р Н: Сега вече постигаме известен напредък. Казваш, че ако Ашли беше започнала живота си с друго духовно същество, тя можеше изобщо да не падне?

П: Да... има такава вероятност... една от многото... освен това тя можеше да се нарани по-леко, така че да може да върви с патерици.

Д-р Н: Добре, ти видя ли една физически здрава Ашли, която живее щастливо без твоята душа?

П: Видях... една зряла жена... с нормални крака... нещастна заради един мъж... неудовлетвореност от това, че е хваната в капана на един живот без отплата... опечалени родители... но по-лек, (гласът става по-уверен) Не! Тази линия нямаше да бъде удачна за никоя от нас - аз бях най-добрата душа за нея.

Д-р Н: Ти ли беше главният инициатор за падането, след като си избрала да се превърнеш в душа на Ашли?

П: ... И двете... в този момент ние бяхме едно... Тя беше непослушна, въртеше се из каретата, играеше си с дръжката на вратата, когато майка ѝ ѝ каза да спре. След това... аз бях готова и тя беше готова...

Д-р Н: Доколко непроменима е била съдбата ти? След като си станала душа на Ашли, имаше ли някакъв начин, по който да се измъкнеш здрава от този инцидент в каретата?

П: (пауза) Мога да ти кажа, че точно преди да падна, имах някакъв проблисък. Можех да се отдръпна и да не падна. Един глас вътре в мен ми каза: "Това е шанс, не чакай повече, приеми падането, това е, което искаш - това е най-добрата линия на поведение."

Д-р Н: Беше ли важен точно този момент?

П: Не исках Ашли да остарее твърде много.

Д-р Н: Но болката и страданието, през които е преминало това дете...?

П: Беше ужасно. Агонията на тези първи пет седмици беше невероятна. Аз почти умрях, но се поучих от това, че издържах всичко, и сега виждам, че спомените за способността на Лет да понася болка са ми помогнали.

Д-р Н: През онези мигове, когато болката е била най-жестока, изпитваше ли твоят вътрешен разум някакво съжаление?

П: Когато по време на най-страшните мъки изпадах в безсъзнание и след това идвах на себе си, разумът ми започна да набира сила. Пренебрегвайки увреденото си тяло, започнах по-добре да контролирам болката... лежейки в леглото... лекарите бяха безпомощни. Уменията да се справям с болката, които развих, бяха използвани по-късно, за да се концентрирам върху моите уроци и моите съветниците ми помагаша също по недоловими начини.

Д-р Н: Значи си получила много от този живот поради обстоятелството, че не си можела да ходиш?

П: Да, станах слушател и мислител. Кореспондирах си с много хора и се научих да пиша с вдъхновение. Придобих умения да обучавам младите и се чувствах ръководена от някаква вътрешна сила.

Д-р Н: Твоят съветник беше ли горд от твоите постижения след завръщането ти в духовния свят?

П: Много, въпреки че ми казаха, че малко съм се разглезила (смее се), но това беше

чудесна размяна.

Д-р Н: По какъв начин опитът ти от силното тяло на Лет и слабото тяло на Ашли ти помага днес или той остава без последствия?

П: Извличам полза от всеки ден като приемам необходимостта от съюз между разума и тялото, за да бъдат усвоени определени уроци.

Докато пациентката ми преживяваше наново уличната сцена с прегазването на краката ѝ, аз взех мерки за притъпяване на чувствителността. При приключване на съвместния ни сеанс препрограмирах изцяло предавания от живот на живот спомен за болка в краката. По-късно тази жена ми съобщи, че повече не чувствала болка и редовно се наслаждавала на играта на тенис.

Двата минали живота, които представих в този случай, до голяма степен бяха посветени на изборите на физически облик с цел реализиране на душата в две напълно различни обстановки. Душите се стремят към себеизразяване като развиват различни страни от своя характер. Независимо от това какви физически или умствени инструменти са използвани при употребата на многото тела, законите на кармата винаги ще имат надмощие. Ако душата избере една крайност, някъде надолу по линията тя ще бъде уравновесена от противоположния избор на гладкото развитие. Физическите животи на Лет и Ашли са пример за кармична компенсация. Индусите вярвали, че богатият рано или късно ще стане просяк, за да може душата му да се развива правилно.

Оцелявайки след различни предизвикателства, нашата духовна самоличност придобива по-голяма сила. Думата "сила" не бива да се разбира погрешно. Пациентите ми казват, че истинските уроци на живота се усвояват чрез признаването и примиряването с факта, че сме човешки същества. Дори като жертви, ние сме облагодетелствани, защото това как издържаме на неуспех и лишаване от свобода в действителност определя нашия прогрес в живота. Понякога един от най-важните уроци е да се научим просто да позволим на миналото да си отиде.

Докато душите внимателно разглеждат физическите качества на някое земно тяло в различни културни среди, те отделят много голямо внимание на физиологическите аспекти на човешкия живот. За душата това решение е най-важната част от целия процес на избор. Преди да влязат в мястото за избор на живот, душите имат преимуществото да премислят факторите наследственост и околна среда, които се отразяват върху начина, по който ще функционира биологическата форма на живот. Чувал съм, че духовната енергия на душата оказва променливо влияние върху това дали човешкият гостоприемник ще има екстравертен или интровертен характер, дали ще бъде рационалист или идеалист, дали у него ще доминира емоционалното или аналитичното. Поради тези променливи влияния душите трябва предварително да помислят за типа тела, които ще им служат най-добре в бъдещия живот.

Доколкото мога да преценя, водачите и експертите, които са натоварени с управлението на станциите за избор на живот, са запознати с мислите и предпочитанията на душата относно човешкото поведение в следващия живот. Струва ми се, че някои души приемат тази отговорност по-насерiously, отколкото други. И въпреки това във фазата преди избора на живот душата може най-много да мисли за това как ще пасне към определено тяло. Когато душите бъдат повикани в мястото за избор, на предположенията се слага край. Сега те трябва да противопоставят своята духовна самоличност на тленното съществуване. Причината, поради която една душа се присъединява по психологически причини към две човешки същества в продължение на хиляди години, е в основата на следващия ми случай.

Случай 27 е тексаски бизнесмен, собственик на голяма, преуспяваща фирма за дрехи. По време на почивката си в Калифорния Стийв дойде при мен да поиска съвет за свой приятел. Докато слушах историята му, забелязах, че е напрегнат и стои нащрек. Пръстите на Стийв си играеха с един ключодържател, а погледът му пробягваше с любопитство из кабинета ми.

Попитах го дали е нервен, или се страхува от хипнозата като процедура и той отговори: "Не, повече ме е страх от онова, което ще откриете."

Този пациент ми каза, че служителите му имали големи претенции и били нелоялни и че повечето от оплакванията на персонала били станали нетърпими. Той решил да затегне дисциплината и да уволни някои хора. Научих, че е имал два неуспешни брака и че е гуляйджия и алкохолик. Каза, че наскоро е опитал някаква възстановителна програма, но се махнал, защото "станаха прекалено критични към мен".

Като продължихме да говорим, Стийв обясни, че майка му го изоставила една седмица след раждането на стъпалата на една църква в Тексас и изчезнала. След няколко самотни и тъжни години в приют една възрастна двойка го осиновила. Той добави, че тези хора били ужасно строги и сякаш през цялото време го осъждали. Напускайки дома си още съвсем млад, Стийв имал много неприятности със закона и веднъж направил опит за самоубийство.

Открих, че този пациент има доста агресивен характер и че не се доверява на властите. Неговият гняв се коренеше в неговото чувство за изолираност и изоставеност. Стийв каза, че имал чувството, не губи контрол над живота си и искаше да опита каквото и да е, "за да намеря истинското си Аз". Съгласих се да изследваме набързо подсъзнанието му, ако приеме понататък да се срещне с някой терапевт в своя град за продължителни консултации.

С напредването на този случай ще видим как душата на Стийв поддържа своята самоличност, докато реагира на физическия живот в човешко тяло. Интензивността на тази връзка се увеличава при хипноза, по време на която пациентите ми обсъждат своите мотиви за избор на тяло. Една от причините, поради които съм използвал този случай, е да представя една трудна бариера пред откриването на нашата самоличност - тази на травмата, получена в детството. Души, които се свързват с хора, получили рано личностни смущения, съзнателно се насочват към труден живот. Преди да въведа пациента си в духовния свят, за да научим защо душата му е избрала този живот, трябваше да възстановя спомените му от ранното детство. В краткия откъс, с който започва този случай, пациентът ще види отново истинската си майка. Това е една от най-мъчителните сцени, за чието появяване някога съм съдействал.

Случай 27

Д-р Н: Сега си бебе през първата седмица от своя живот и майка ти те вижда за последен път. Няма значение, че си бебе, тъй като твоят вътрешен зрял разум знае всичко, което се случва. Опиши ми точно какво става.

П: (Пациентът започва да трепери.) Аз... аз съм в едно кошче... загърнат съм в избеляло синьо одеало... оставят ме на някакви стъпала... студено е...

Д-р Н: Къде са тези стъпала?

П: ...Пред една църква... в Тексас.

Д-р Н: Кой те оставя на стъпалата на църквата?

П: (треперенето се засилва) Майка ми... навежда се над мен... казва ми довиждане... (започва да плаче)

Д-р Н: Какво можеш да ми кажеш за причината, поради която майка ти те оставя?

П: Тя... е млада... не е омъжена за баща ми... той вече е женен. Тя... плаче... чувствам сълзите ѝ, които падат върху лицето ми.

Д-р Н: Погледни към нея. Какво друго виждаш?

П: (задушава се) Развята черна коса... красива... протягам се и докосвам устата ѝ... тя ме целува... леко, нежно... ужасно тежко ѝ е да ме остави тук.

Д-р Н: Казва ли ти нещо преди да си тръгне?

П: (Сега пациентът едва говори.) "Трябва да те оставя за твоё добро. Нямам пари, за да се грижа за теб. Родителите ми няма да ни помогнат. Обичам те. Винаги ще те обичам и ще останеш винаги в сърцето ми."

Д-р Н: Какво става след това?

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

П: Тя... хваща чукалото на някаква тежка врата... то е под формата на някакво животно... и удря силно по вратата... чуваме приближаващи се стъпки... отиде си.

Д-р Н: Какво ти казват вътрешните ти мисли за всичко, което видя?

П: (почти измъчен от силните чувства) О... въпреки всичко тя ме е искала... не е искала да ме изоставя... обичала ме е!

Д-р Н: (Поставям ръка върху челото на пациента и започвам да правя поредица от следхипнотични внушения, завършващи със следните инструкции.) Стийв, сега ще си в състояние да върнеш този подсъзнателен спомен в своя съзнателен ум. Ще запазиш в себе си образа на твоята майка за остатъка от живота си. Сега знаеш какво наистина е изпитвала към теб и че нейната енергия е все още с теб. Ясно ли е?

П: Да... ясно е.

Д-р Н: Сега, придвижи се напред във времето и ми кажи какво чувстваш към своите осиновители?

П: Никога не са доволни от мен... карат ме да се чувствам виновен за всичко... контролират ме и ме съдят... (Лицето на пациента се облива в сълзи и пот.) не знам кой се очаква да бъда... аз не съм истински...

Д-р Н: (повишавам глас) Кажи ми какво неистинско има в теб.

П: Преструвам се... (спира)

Д-р Н: Не спирай!

П: Не мога да се владея... постоянен гняв... отнасям се зле с хората, но... става още по... безнадеждно...

Забележка: След допълнително привикване започвам да прехвърлям пациента ту в състояние на подсъзнание, те в състояние на свръхсъзнание.

Д-р Н: Добре, Стийв, нека сега се върнем към времето преди твоето раждане в този живот. Кажи ми, живял ли си някога друг живот заедно с душата на родната ти майка?

П: (дълга пауза) Да... живял съм.

Д-р Н: Има ли някакъв определен живот, който си живял с тази душа на Земята и който е включвал някаква физическа или емоционална болка между вас двамата?

П: (След миг пациентът стисва с ръце облегалките на стола.) *О, по дяволите - това е - разбира се - това е тя!*

Д-р Н: Опитай се да се отпуснеш и да не избързваш толкова много. Искам, когато отброя до три, да влезеш в живота, който виждаш в ума си, в най-критичния момент от взаимоотношенията ти с тази душа! Едно, две, три!

П: (дълбока въздишка) О, Господи... това е същият човек... различно тяло... но и тогава тя е била моя майка...

Д-р Н: Остани съсредоточен върху сцената от Земята. Ден ли е, или нощ?

П: (пауза) Ярка дневна светлина. Горещо слънце на пясъка...

Д-р Н: Опиши какво става под горещото слънце и пясък.

П: (неуверено) Стоя пред моя храм,, пред голяма тълпа от хора... пазачите ми са зад мен.

Д-р Н: Как се казваш?

П: Харум.

Д-р Н: С какво си облечен, Харум?

П: Дълга, бяла роба и сандали. В ръката си държа жезъл, върху който са изобразени златни змии като символ на моята власт.

Д-р Н: Каква власт имаш, Харум?

П: (гордо) Аз съм върховният жрец.

Забележка: По-нататъшните сведения разкриха, че този мъж е бил вожд на племе, обитаващо Арабския полуостров близо до Червено море към 2000 г. пр. Хр. В древни времена тази област била известна като Кралството на Шеба (или Саба). Научих също, че храмът бил

голям, с овална форма, от кирпич и камък и бил посветен на бога на луната.

Д-р Н: Какво правиш пред твоя храм?

П: Застанал съм на стъпалата и съдя една жена. Тя е моята майка. Тя е коленичила пред мен. Когато поглежда към мен, в очите ѝ се чете състрадание и страх.

Д-р Н: Как може погледът и да изразява едновременно състрадание и страх?

П: В погледа ѝ има състрадание заради многото сили, които съм пропилял... за да управлявам ежедневието на моя народ. Има също и страх заради това, което се каня да направя. Това ме смуцава, но аз не трябва да показвам чувствата си.

Д-р Н: Защо майка ти е коленичила пред теб на стъпалата на храма?

П: Влязла е в склада и е откраднала храна, която раздала на хората. По това време на годината има много гладни, но само аз имам право да нареда да се раздаде храна. Храната трябва да се отмерва внимателно.

Д-р Н: Тя нарушила ли е някое от правилата за разпределянето на хранителните дажби? Това въпрос на оцеляване ли е било?

П: (рязко) Не е само това - с неподчинението си към мен тя подкопава авторитета ми. Аз използвам разпределението на храната като средство за... контрол на моя народ. Искам всички те да бъдат лоялни към мен.

Д-р Н: Какво ще направиш на майка си?

П: (убедено) Майка ми е престъпила закона. Мога да я спася, но тя трябва да бъде наказана за поука на другите. Решавам да умре.

Д-р Н: Как се чувстваш, обричайки собствената си майка на смърт, Харум?

П: Това трябва да бъде направено. Тя е постоянен трън в очите ми - причинявайки вълнения сред народа заради положението му. Не мога повече да управлявам свободно, ако тя е край мен. Дори сега тя се държи дръзко. Заповядвам да бъде убита като удрям силно с жезъла си в каменните стъпала.

Д-р Н: По-късно съжаляваш ли, че си наредил екзекуцията на майка си?

П: (гласът му става напрегнат) Аз... не трябва да мисля за такива неща, ако ще упражнявам властта си и занапред.

На този етап умът на Стийв беше възкресил две болезнени събития, включващи умишлена раздяла на майка и син. Въпреки че той беше създал кармичната връзка, беше важно изоставянето му като бебе да не остане изолирано като чисто историческо възмездие. За да започне лечението, трябваше да продължим по-нататък.

През следващия етап от нашия съвместен сеанс беше планирано да открием духовната самоличност на Стийв. За да направим това, аз го въведох в духовния свят. При всеки един от моите случаи аз се опитвам да върна пациента в най-подходящата духовна област, за да получим най-добри резултати. При Случай 13 използвах мястото за ориентиране. Със Случай 27 ще се върнем назад, за да възкресим духовното време точно след завръщането му от мястото за избор на живот. Искам в тази среда Стийв да открие причините за избор на настоящето си тяло и ролята на други души, участващи в този живот.

Д-р Н: Под какво име си познат в духовния свят?

П: Сумус.

Д-р Н: Добре, Сумус, след като сега отново сме в духовния свят, искам да се доближим до периода, който следва непосредствено след като си видял за пръв път мъжа Стийв. За какво мислиш?

П: Такъв сърдит мъж... той е толкова сърдит на майка си, изоставила го на някакъв праг... и тези упорити родители, които ще поемат контрола като негови родители... не знам дали изобщо искам да взема това тяло!

Д-р Н: Разбирам, но защо не оставим настрана това решение за малко, докато не си обясним някои други неща. Кажете ми какво всъщност правиш, след като напуснеш мястото за

избор на живот.

П: Понякога искам да остана за малко насаме със себе си. Обикновено нямам търпение да видя какво е мнението на приятелите ми за животите, които съм прегледал, особено за такъв труден живот.

Д-р Н: Сигурно си имал възможност да избираш измежду повече от едно тела?

П: (поклаща глава отрицателно) Това е тялото, което трябваше да взема... това е трудно решение.

Д-р Н: Кажи ми, Сумус, когато си отново при твоята група от приятели, обсъждаш ли вероятността да имаш връзка с някой от тях в следващия живот?

П: Да, в повечето случаи тези близки приятели ще бъдат в бъдещия ми живот, точно както и аз ще бъда в техния. Някои от моята тайфа няма да бъдат в дадени животи. Това няма значение. Всички ние обсъждаме помежду си следващите си прераждания. Искам да добия пълна представа за това какво мислят. Виждаш ли, всички ние се познаваме толкова добре един друг - нашите силни и слаби страни -минали успехи и провали - за какво да си отваряме очите... такива неща.

Д-р Н: Обсъждаш ли с тях всеки детайл, засягащ човека, който трябва да бъдеш в следващия си живот, преди на практика да отидеш в мястото за избор на живот?

П: О, да, със заобикалки. Нищо конкретно. Сега, след като съм видял Стийв и кои други може би ще имат връзка с него в този живот, имам някои възражения. Затова разговарям с Джор.

Д-р Н: Джор твоят водач ли е?

П: Да, преди да бъде изпратен в мястото, където преглеждаме различни животи, той изслуша внимателно онова, което имам да му кажа за това кой мисля, че трябва да бъде.

Д-р Н: Окей, Сумус, ти току-що си се завърнал при своята основна група-грозд от мястото за избор на живот. Какво правиш най-напред?

П: Говоря за това момче Стийв, което е толкова нещастно... без истинска майка... и други подобни неща... какви хора ще има около него... за техните планове също... всичко трябва да пасва на всеки един от нас.

Д-р Н: Имаш предвид онези души, които ще заемат определени тела?

П: Точно така, ние трябва да затвърдим това.

Д-р Н: Подлежат ли на този етап предопределенията на душите на обсъждане или след напускане на мястото за избор на живот на всеки му е казано в какво тяло ще бъде?

П: Никой не е принуден насила да върши каквото и да е. Ние знаем какво трябва да бъде направено. Джор... и другите ни помагат да се приспособим... те са изпратени, за да допълнят картината... (Лицето на пациента се помрачава.)

Д-р Н: Тревожи ли те нещо в този момент, Сумус?

П: (мрачно) Ъъ... приятелите ми се отдалечават... идват други... о-о...

Д-р Н: Предполагам, че с другите души ще има някакви дебати. Опитай се да се отпуснеш доколкото можеш. При моята команда ясно ще ми обясниш всичко, което става. Разбираш ли?

П: (нервно) Да.

Д-р Н: *Започни!* Колко същества виждаш?

П: Четири... приближават се към мен... Джор е един от тях.

Д-р Н: Кой е начело?

П: (Пациентът сграбчва ръката ми.) Това е... Еон... тя иска... отново да бъде моя майка.

Д-р Н: Това душата на жената, която е майка на Харум и Стийв, ли е?

П: Да, тя е ...о-о... не искам да...

Д-р Н: Какво става?

П: Еон ми казва, че е време да... уредим нещата... отново да бъдем в един объркан живот

като майка и син.

Д-р Н: Но, Сумус, ти не разбра ли това в мястото за избор на живот, когато гледаше как майката на Стийв оставя бебето си пред църквата?

П: Видях хората... възможностите... това все още беше само... абстрактно обсъждане... това всъщност все още не бях аз. Предполагам, че имам нужда от повече убеждаване, защото Еон е тук по някаква причина.

Д-р Н: Доколкото разбирам, нито едно от тези новопристигнали същества не е от собственото гнездо?

П: (въздъхва) Не, не са.

Д-р Н: Защо ти и Еон сте чакали 4000 земни години преди да обсъдите възможността да балансирате твоето отношение към нея в Арабия?

П: Земните години не означават нищо; можеше да се е случило и вчера. Просто не бях готов да компенсирам вредата, която й причиних като Харум. Тя казва, че сега обстоятелствата са подходящи за това.

Д-р Н: Ако твоята душа се присъедини към тялото на Стийв от Тексас, ще приеме ли Еон това като кармично изплащане на твоя дълг към нея?

П: (пауза) Животът ми като Стийв не се възприема като наказание.

Д-р Н: Радвам се, че разбираш това. Какъв е тогава урокът, който трябва да научиш?

П: Да... почувствам какво е изоставяне във семейните взаимоотношения... умишлено, сурово...

Д-р Н: Суровостта на майката и сина, обвързани от съзнателно действие?

П: Да... да оценя какво е да бъдеш захвърлен.

Д-р Н: Сумус, позволи на Еон да се отдалечи и другите същества да се присъединят към нас.

П: (отчаян) Еон се понася назад към... Джор... приближават се... *О, по дяволите - това са Талу и Калиш.* (Пациентът се свива в стола си и се опитва да отблъсне двата духа от уми си, сякаш избутва нещо с дланите си навън.)

Д-р Н: Кои са те?

П: (забързано) Талу и Калиш доброволно пожелаха да станат... на Стийв - мои родители-осиновители. Те отдавна работят съвместно.

Д-р Н: Какъв е проблемът тогава?

П: Просто не искам да ги виждам отново толкова скоро!

Д-р Н: Сумус, намали малко темпото, ако обичаш. Ти работил ли си с тези души и преди?

П: (все още мърмори на себе си) Да, да - но ми беше толкова трудно с тях - особено с Калиш. Прекалено рано е. По време на живота ми в Германия те бяха мои сватове.

Забележка: Отклоняваме се за няколко минути, през които Сумус накратко разяснява един предишен живот в Европа като военен с висок чин, който пренебрегнал семейството си и станал обект на презрение от страна на влиятелните родители на своята съпруга.

Д-р Н: Казваш, че на Талу и Калиш са им липсвали нужните способности за предопределението им да бъдат твои родител и-осиновител и в Тексас?

П: (клати глава примирено) Не, те знаят какво вършат. Просто с Калиш *винаги* е трудно и подтискащо. Тя избира да бъде хора, които са критични, с големи изисквания, студени...

Д-р Н: Тя винаги ли демонстрира такова поведение в човешките тела?

П: Ами, това е нейният подход към мен. Калиш не е душа, която се сработва лесно с другите. Тя е независима и много решителна.

Д-р Н: А какво ще кажеш за Талу като твой приеман баща?

П: Строг... позволява на Калиш да ръководи... може да бъде безпристрастен... да прикрива чувствата си... Този път наистина ще им се противопоставя.

Д-р Н: Добре, но те ще те научат ли на нещо?

П: Да, знам, че ще го направят, но все още съм против. Джор и Еон идват.

Д-р Н: Какво е следващото ти изказване на това съвещание?

П: Искам Еон да бъде моя приемна майка. Те всички ми се смеят. Джор няма да приема моите обяснения. Той знае, че съм близък с Еон.

Д-р Н: Присмиват ли ти се, Сумус?

П: О, не, нещата изобщо не стоят така. Талу и Калиш оспорват нежеланието ми да поправа грешките си заедно с тях.

Д-р Н: Оставам с впечатлението, че си мислел, че тези души ще се съюзят, за да те принудят да решиш да се слееш с тексаското бебе.

П: Тук не става така. Ние обсъждаме моите опасения за самия живот.

Д-р Н: Но аз помислих, че не харесваш Талу и Калиш?

П: Те знаят за мен... имам нужда от стриктни хора, в противен случай ще им се кача на главата. Всеки тук вижда, че съм склонен към разглеждане. Те ме убеждават, че един лесен живот без тях ще ме накара да гледам леко на нещата. И двамата са много дисциплинирани.

Д-р Н: Звучиш така, като че ли си готов да отидеш с тях в живота в Тексас.

П: (замислено) Да... те ще изискват много от мен като дете... Калиш е саркастична... Талу е перфекционист... да загубя Еон... ще бъде сурово изпитание.

Д-р Н: Каква ще е ползата за Талу и Калиш от това, че играят ролята на твои родители?

П: Калиш и Талу са в различни... конфигурации от моята. Аз не би трябвало да се заплитам в техните истории. Има нещо общо с това, че са безкомпромисни и че трябва да преодолеят гордостта си.

Д-р Н: Когато си на Земята, твоята душа-разум винаги ли знае защо определени хора, които влияят върху теб положително или отрицателно, играят важна роля в живота ти?

П: Да, но това не означава, че човекът, който съм в този живот, разбира онова, което знае моят дух. (усмихва се) Това е, което трябва да разберем ние, които сме на Земята.

Д-р Н: Което е това, което правим ние сега?

П: Аха... и аз се възползвах малко нечестно от помощта ти, но всичко е наред, аз мога да я използвам.

Озадачаващо е защо за мнозина от нас е толкова трудно съзнателно да достигнат до познанието за това кои всъщност сме ние като души. Сигурен съм, че читателят вече е забелязал, че в състояние на свръхсъзнание ние придобиваме способността да се наблюдаваме с една част от критичния център на нашия съзнателен ум. Да помогна на пациентите да достигнат своето вътрешно Аз чрез свързване на всички страни на разума представлява най-важната част от моята работа в областта на терапията чрез хипноза.

Искам Стийв да проникне в мотивите за своето поведение като разбере своята душа. Диалогът, който следва, ще ни разкрие нови подробности за това защо Сумус се е интегрирал в тялото на Стийв. Духовното съвещание с Джор, Еон, Талу и Калиш е приключило и аз съм отвел Сумус в една спокойна обстановка в духовния свят, за да проведем тази дискусия.

Д-р Н: Каж ми, Сумус, каква част от теб като духовна самоличност намира отражение в човешкото същество, което си заел?

П: Доста - но две еднакви тела не съществуват. (смее се) Както знаеш, между тялото и душата не винаги се получава пълно сливане. Спомням си, че за някои мои бивши тела съм се заблуждавал повече, отколкото за други.

Д-р Н: Би ли казал, че душата ти доминира или е подчинена на човешкия мозък?

П: Трудно ми е да отговоря, защото във връзка с мозъка на всяко тяло съществува едва доловима разлика, която се отразява върху това как... се представяме чрез това тяло. Без нас човекът би бил доста тъпичък... ние обаче се отнасяме с уважение към земните тела.

Д-р Н: Как мислиш, какви биха били хората, ако нямаха душа?

П: О, сетивата и емоциите сякаш да доминират...

Д-р Н: И вярваш, че всеки човешки мозък те кара да реагираш по различен начин?

П: Ами, това, което съм аз,... може да използва някои тела по-пълноценно от други. Не винаги се чувствам напълно привързан към дадено човешко същество. Някои физически емоции взимат превес и тогава... не съм особено ефективен.

Д-р Н: Като високата степен на ярост, проявявана от темперамента на Стийв и предизвикана от централната нервна система на това тяло, ли?

П: Да, ние унаследяваме такива неща...

Д-р Н: Но ти си знаел какъв ще бъде Стийв още преди да избереш тялото му, нали?

П: (с възмущение) Така е и това е типичен пример как мога да направя една неприятна ситуация още по-лоша. Аз съм в състояние да тълкувам, само когато човешкият ум е в покой, и въпреки това предпочитам да се въплъщавам в избухливи хора.

Д-р Н: Какво имаш предвид под тълкувам?

П: Да тълкувам идеи... да разбирам реакциите на Стийв по отношение на вълненията.

Д-р Н: Честно казано, Сумус, звучиш така, като че ли си някой напълно непознат, влязъл в тялото на Стийв.

П: Съжалявам, че оставаш с такова впечатление. Ние не контролираме човешкия ум... ние се опитваме чрез нашето присъствие да... го възбудим, за да открие... смисъл в света и да стане възприемчив към нравствените норми... да породим разбиране.

Д-р Н: Всичко това е много хубаво, но вие използвате човешките тела и за целите на своето развитие, нали?

П: Разбира се, нещата... се преливат... ние даваме и получаваме чрез нашата енергия.

Д-р Н: О, значи ти приспособяваш своята енергия, така че да приляга на тялото-гостоприемник?

П: Аз по-скоро бих казал, че използвам различни начини на изразяване в зависимост от емоционалните импулси на всяко тяло.

Д-р Н: Нека разгледаме нещата по-детайлно, Сумус. Какво става между теб и мозъка на Стийв в този момент на Земята?

П: Понякога... чувствам, че... потъвам... понякога енергията ми се изморява и престава да реагира на целия този негативизъм.

Д-р Н: Ако погледнеш назад към предишните си избори на Харум, Стийв и всички други човешки тела между тях, притежават ли всички те някаква обща характерна черта, която те е привличала?

П: (дълга пауза) Аз съм контактно същество. Търся човешки същества, които имат... агресивно отношение към другите.

Д-р Н: Думата агресия поражда у мен асоциация с враждебност, за разлика от нападателен. Това ли искаше да кажеш?

П: (пауза) Ами, аз съм привличан от такива, които влияят върху други хора... а-а, непреодолимо - с всички сили.

Д-р Н: Да не би да си душа, която изпитва удоволствие от това да контролира други хора?

П: Не бих казал, че точната дума е контрол. Избягвам да ставам хора, които не са активно ангажирани в работите на другите около тях.

Д-р Н: Сумус, когато се опитваш да направляваш другите души в техния живот, това не е ли контрол? П: (няма отговор)

Д-р Н: Какво би казал Джор за твоите човешки взаимоотношения?

П: Хммм... че обичам властта като средство за влияние върху постъпките на хора, които взимат решения. Че жадувам за социални и политически групи, в които да стоя начело.

Д-р Н: Значи няма да ти е приятно да си в тяло на човек, който е тих и непретенциозен.

П: Определено, не.

Д-р Н: (притискам го по-силно) Сумус, не е ли истина, че си изпитвал удоволствие от това, че заедно с Харум в Арабия си участвал в злоупотреба с властта и че си получил удовлетворение като Стийв от лошото отношение към твоите служители в Тексас?

П: (високо) *Не*, това не е истина! Когато се опитваш да направляваш хората, нещата лесно се изплъзват от контрол. Условиата на Земята объркват всичко. Вината изобщо не е моя.

Д-р Н: Възможно ли е Харум и Стийв да са станали по-крайни в своето поведение, защото твоята душа е с тях?

П: (с усилие) Не направих добре, знам това...

Д-р Н: Виж, Сумус, надявам се, знаеш, че не смятам, че си лоша душа. Но може би лесно се увличаш по външния блясък на човешката власт и сега си се превърнал в някой, който смята, че е в конфликт с обществото.

П: (обезпокоен) Започваш да звучиш като Джор!

Д-р Н: Не бих си позволил подобно нещо, Сумус. Може би Джор ни помага и на двамата да разберем какво става вътре в теб.

П: Вероятно.

Стийв и аз постигнахме един ползотворен контакт с неговата душа. Обръщам се към този пациент, все едно, че е двама души, като затягам примката между неговото съзнателно и подсъзнателно Аз. След като прилагам допълнителни техники за приспособяване, за да доближа тези две сили по-близо една до друга, аз приключвам нашия сеанс с последна поредица от въпроси. Важно е да не се позволи на ума му да се отвлече, тъй като в противен случай спомените му ще станат несвързани. За да накарам пациента си да откликва по-активно, аз му задавам бързи конфронтиращи въпроси, за да увелича темпото на отговорите.

Д-р Н: Сумус, обясни ми защо първоначално си приел тялото на Стийв.

П: За да... се издигна над влечението си да ръководя другите... над желанието си винаги да съм отговорен за нещо...

Д-р Н: Твоята духовна самоличност в конфликт ли е с насоката, която е взел животът на Стийв?

П: Не харесвам онази част от него, която се бори да бъде на върха и в същото време си мисли за бягство, като се самоунищожава.

Д-р Н: Ако за теб това е противоречие, защо то изобщо съществува?

П:... Детството... тъгата... (спира)

Д-р Н: Кого слушам сега? Сумус, защо не помагаш по-активно на себе си като Стийв да превъзмогнеш срама от това, че си бил изоставен от Еон и гнева си от детство без любов с Талу и Калиш?

П: ... Вече съм възрастен... и управлявам другите... няма да позволя на хората да ме наранят отново.

Д-р Н: Сумус, ако ти и Стийв сега ми говорите като един разум, искам да знам защо начинът ти на живот е толкова саморазрушителен.

П: (дълга пауза) Защото моята слабост е... използването на властта за моето собственото опазване на Земята.

Д-р Н: Имаш ли усещането, че ако като възрастен не контролираше дотолкова хората, животът щеше да повтори начина, по който си бил третиран като дете?

П: (гневно) *Да!*

Д-р Н: А когато не получаваш удовлетворение от тялото, което си избрал, какво правиш като душа?

П: Аз... изключвам...

Д-р Н: Разбирам, и как постигаш това, Сумус?

П: Като спирам... да съм толкова активен.

Д-р Н: Защото си заплашен от тяло, изпаднало в емоционална паника?

П: Ами... затварям се в черупка. Д-р Н: Значи избягваш да се занимаваш активно с основния урок, който си дошъл да научиш на Земята?

П: Аха.

Д-р Н: Стийв, твоите приемни родители бяха строги с теб, нали?

П: Да.

Д-р Н: Сега разбираш ли защо?

П: (пауза) За да науча какво е постоянно да бъдеш съден.

Д-р Н: Друго?

П: За да... преодолея... и да стана едно цяло. (с горчивина) Не знам...

Д-р Н: Мисля, че знаеш, Стийв. Разкажи ми за повреденото Аз, което разкриваш пред хората около теб.

П: (след известно забавяне) Преструвам се на щастлив - прикривам чувствата си като пия и се отнасям зле с хората.

Д-р Н: Искаш ли да сложиш край на това прикриване и да започнеш работа?

П: Да, искам.

Д-р Н: Определи кой наистина искаш да бъдеш.

П: (разплакан) Аз... ние не искаме да бъдем враждебни към хората... но не искаме да рискуваме да станем... никой... някой, който не е нито уважаван, нито признат.

Д-р Н: Значи не искаш да поемеш отговорност?

П: (тихо) Да, животът е толкова мъчителен.

Д-р Н: Мислиш ли, че това е случайно?

П: Не, виждам, че не е.

Д-р Н: Стийв и Сумус, повтаряйте след мен: "Ще върна болката на Еон, Талу и Калиш, която те са ми дали за мое собствено добро, и ще продължа с живота си като придобия самоличността, която наистина искам да имам." (Пациентът повтаря тези думи три пъти.)

П: (след няколко неуспешни опита) Ще се науча да бъда по-искрен.

Д-р Н: И да повярваш, че не си жертва на обществото?

П: Да.

Приключих този случай -като засилих разбирането на Стийв за това кой е той⁴в действителност и каква е неговата мисия в живота. Искях да му помогна да освободи разбирането за себе си като за личност, която има своята ценност и своя принос за обществото. Разговаряхме за избора му на любов и страх, а също и за необходимостта често да общува със себе си. Почувствах, че сме положили началото на неговото справяне с негодуванието и липсата на близост. Напомних на Стийв, че трябва да продължи с консултациите. Около година по-късно той ми писа, за да ми каже, че възстановяването му върви добре и че е намерил в себе си изгубеното дете. Стийв осъзна, че неговите минали грешки не са провали, а просто средства за усъвършенстване.

Случай 27 демонстрира как тежките задачи, които поставяме пред себе си, често започват още в детството. Именно затова душата отдава голямо значение на избора на семейство. Някои хора трудно възприемат идеята, че преди да дойдем в този живот всеки от нас доброволно се съгласява да стане дете на дадена двойка родители. Въпреки че обикновеният човек е получавал любов от своите родители, много от нас имат болезнени спомени за близки, които е трябвало да ни предложат закрила, а не са го направили. Ние израстваме, възприемайки се като жертви на биологическите родители и членове на семейството, които сме наследили без никакво право на избор. Такъв възглед е погрешен.

Когато пациентите ми казват колко много са страдали от постъпките на членове на семейството си, първият ми въпрос към техния съзнателен ум е: "Ако като дете не сте били подложени на въздействието на този човек, какво щеше да липсва сега на вашите разбирания?"

Може да отнеме известно време, но отговорът е в нашите умове. Има духовни причини, поради които ние сме отглеждани сред определен тип хора, както и друг тип хора, определени да бъдат близо до нас като възрастни.

Да опознаем себе си духовно означава да разберем защо в живота сме заедно с душите на родители, братя и сестри, съпруги и съпрузи и близки приятели. Обикновено има някаква кармична причина, поради която получаваме болка или радост от някой наш близък. Запомнете, освен заради усвояването на нашите уроци, ние идваме на Земята и за да участваме в драмата на чуждите уроци.

Има хора, които се съмняват, че духовният свят е център на божественото състрадание, тъй като самите те живеят в ужасна среда. Най-голямото състрадание е, когато същества, духовно свързани едно с друго, предварително се споразумяват и идват в човешки животи, включващи взаимоотношения на любов и омраза. Преодоляването на нещастия в тези взаимоотношения може да означава, че в бъдещи животи ние няма да повторим определени изтощаващи връзки. Оцеляването след подобни изпитания на Земята засилва възприемчивостта ни за всеки следващ живот и подчертава нашата самоличност като души.

Хората в състояние на транс могат да срещнат трудности при ясното разграничаване между самоличността на тяхната душа и човешкото его. Ако без душата структурата на човешката личност почти не надхвърля петте сетива и основните инстинкти за оцеляване, то тогава душата е нашата пълна самоличност. Това означава например, че човек не може да притежава човешко его, което е ревниво, и в същото време да притежава душа, която не е ревнива.

И все пак моите случаи свидетелстват, че са възможни едва доловими различия между тяхната духовна самоличност и всичко останало, което намира израз в човешката индивидуалност на множеството тела-гостоприемници. Случай 27 показва прилики и разлики между характерите на Харум и Стийв. Нашето постоянно духовно Аз изглежда е ръководещият фактор за човешкия темперамент, но ние можем да изразяваме себе си по различен начин във всяко тяло.

Душите на моите пациенти очевидно избират тела, които се опитват да съчетаят недостатъците на своя характер с човешкия темперамент за определена схема на растеж. В един живот някоя свръхпредпазлива, слабо енергична душа може да бъде предразположена към сливане с тих, доста потиснат човешки гостоприемник. Същата тази душа, окуражена да предприеме по-големи рискове в друг живот, може да избере да работи повече в насока, противоположна на естествените влечения на нейния характер, като се слее с темпераментен, лесно възбудим, агресивен тип тяло на Земята.

В живота душите дават и получават умствени дарове посредством симбиозата между клетките на човешкия мозък и разумната енергия. Дълбоките чувства, генерирани от едно безсмъртно съзнание, се съединяват с човешките емоции и намират израз в личността на отделния човек, както и трябва да бъде. Що се отнася до преживяванията в живота, няма нужда да променяме себе си, а само нашите негативни реакции към тези събития. Будистите от Азия казват, че просветлението е да видиш Аза на абсолютната душа, отразен в сродното човешко его и действащ посредством него през целия живот.

В главите за душите на начално, средно и напреднало ниво аз дадох примери за зрелостта на душата, базиращи се на конкретни случаи. Мисля, че в телата, които обитават, душите демонстрират свои собствени модели на его и оказват огромно влияние върху изявите на тялото. Бързото преценяване на зрелостта на душата, базиращо се единствено на отличителни белези на поведението, крие обаче някои капани. Проектът на душата може да предвижда в някои животи тя да държи част от енергията си в резерв. Понякога някоя иначе развита душа може да избере отрицателна черта, на която да обърне специално внимание в дадено тяло.

Видяхме как душата избира човека, с когото иска да се свърже в даден живот. Това не означава, че тя има абсолютен контрол върху това тяло. В крайни случаи -личност с фрактури, бореца се с конфликти от субективен характер - може да има дисоциативни реакции към реалността. Смятам, че това показва, че душата не винаги е в състояние да регулира и унифицира човешкия ум. Вече споменал, че душата може дотолкова да се задълбочи в човешките емоции в тела, които са лабилни, че до времето на смъртта да се е превърнала в замърсен дух. Ако нашите физически тела ни обсебят или ако се носим през живота, качени на влакчето на емоциите, душата може да бъде погубена от нейното външно Аз.

Много големи мислители от миналото са вярвали, че душата никога не може да бъде напълно хомогенна с човешкото тяло и че хората имат два интелекта. Аз мисля, че човешките идеи и въображение се раждат от душата, която се явява катализатор за човешкия мозък. Не може да се каже какви мисловни способности бихме имали, ако няхахме души, но смятам, че прикрепването на души към хората ни осигурява интуиция и абстрактен начин на мислене. Според мен душата предлага на човека една качествена реалност, подчинена на наследствеността и околната среда.

Ако е вярно, че мозъкът на всеки човек притежава множество биологични характеристики, включващи чистия разум и творческите способности, които са отделени от душата, то тогава избирането на нашето тяло повдига един важен въпрос. Дали душите избират тела, чиито интелектуални способности съответстват на тяхното собствено развитие? Например, дали напредналите души са привлечени от човешки мозъци с висока степен на интелигентност? Когато преглеждам постиженията на моите пациенти в училище и университета, откривам по-голяма корелация, отколкото при някоя незряла душа, предразположена към тела с по-слаби интелектуални способности.

Философът Кант е написал, че човешкият мозък е само функция на съзнанието, а не източник на истинско знание. Смятам, че независимо от избора на тяло, душите проявяват своята индивидуалност посредством човешкия разум. Човек може да бъде много интелигентен и в същото време да не умеє добре да се приспособява към нови ситуации и да не проявява почти никакво любопитство към света. За мен това е свидетелство за начинаеща душа. Ако видя някой с уравновесено поведение, чийто интереси и способности са твърдо установени и насочени към подпомагане на човешкия прогрес, предполагам наличието на напреднала душа. Това са души, които търсят истината за себе си извън потребностите на егото.

Наистина е голямо бреме при всеки нов живот душата да трябва да изследва внимателно всичко отново, за да открие истинското си Аз в едно различно тяло. Духовните учители, които не са безразлични към тази наша беда, допускат през тъмнината на амнезата да проникне малко светлина. Когато се случи да откриеш духовен спътник на Земята и да си спомниш някои неща от животите, които сме видели в мястото за избор на живот, това се дължи на находчиво измислена форма на подготовка, давана на душите непосредствено преди следващия живот. В следващата глава ще видим как става това.

ПРИГОТОВЛЕНИЯ ЗА ОТПЪТУВАНЕ

След като душите приключат консултациите с водачите и равнопоставените членове за многото физически и психологически усложнения, свързани с избора на нов живот и тяло, решението за прераждане е взето. Логично би било да предположим, че след това те незабавно ще се отправят към Земята. Това обаче не става преди да бъде осъществен един важен елемент на подготовката.

Сигурен съм, че вече сте разбрали, че душата, завръщаща се от мястото за избор на живот, трябва не само да определи най-добрия избор за това кой ще бъде в следващия живот, но и да координира това решение с другите участници в предстоящата драма. Ако използваме аналогията за живота като голяма театрална пиеса, то в нея ние ще изпълняваме главната роля

като актьори или актриси. Всичко, което правим в пиесата, засяга други второстепенни персонажи (второстепенни, защото те не са ние) от сценария. Техните роли могат да бъдат променяни от нас и нашите от тях, защото докато пиесата тече, в сценария могат да се правят промени (резултат от свободната воля). Онези души, които ще бъдат тясно свързани с нас на сцената на живота, представляват нашия поддържащ състав, като всеки има важна роля. Но как ще ги познаем?

Проблемът как да открият духовните спътници и други важни хора в техния живот е от първостепенно значение за много пациенти, които идват при мен за хипнотична регресия. Накрая повечето от моите пациенти намират отговора на своите въпроси в свръхсъзнанието си, защото откриването на тези души е неделима част от техните приготовления за напускане на духовния свят. Мястото в духовния свят, където душите отиват за тези приготовления, обикновено се нарича "място за разпознаване" или "опознавателен клас". Казвали са ми, че дейността, която тече тук, е като зубрене за последен изпит. Поради това пациентите ми използват и термина "подготвителен клас", за да опишат този аспект на духовно подсилване, което протича непосредствено преди техните души да поемат обратния път към Земята. Следващият случай представя това преживяване.

За да се разбере ясно какво се крие зад духовната дейност на опознавателния клас, може би трябва да се даде определение на думата "духовен спътник". За мнозина от нас най-близкият и най-скъпият ни духовен спътник е съпругата или съпругът. Както видяхме обаче в предишните случаи, души със значение във нашия живот могат да бъдат и други членове на семейството или близък приятел. Времето, през което те са с нас на Земята, може да бъде дълго или кратко. Онова, което има значение, е влиянието, което имат върху нас докато са тук.

С риск от прекалено опростяване на такъв комплексен въпрос, ще разделя нашите взаимоотношения на няколко общи категории. Първо, съществуват взаимоотношения, включващи любов, която е толкова дълбока, че двамата партньори наистина не могат да си представят живота един без друг. Това е душевно и физическо привличане, което е толкова силно, че и двамата партньори вярват, че са предопределени един за друг.

Второ, съществуват взаимоотношения, базиращи се на дружба, приятелство и взаимно уважение. Накрая, има връзки, основаващи се главно на по-случайни запознанства, които добавят някакъв целенасочен елемент в нашия живот. Така духовният спътник може да приеме различни форми и срещането на хора, които попадат в една от тези категории, не е игра на Руска рулетка.

Духовните спътници са предопределени другари, които помагат на нас и на себе си в осъществяването на съвместните цели, които могат да бъдат постигнати най-лесно като се поддържа един друг в различни ситуации. По отношение на приятелите и любимите, разпознаването на самоличността на сродната душа произтича от нашето най-висше съзнание. Това е прекрасно и мистериозно преживяване, както във физическо, така и в умствено отношение.

Свързането със същества, които познаваме от духовния свят под какъвто и да е физически облик, може да бъде хармонично или разочаровашо. Урокът, който трябва да научим от човешките взаимоотношения, е да приемаме хората такива, каквито са, без да очакваме, че нашето щастие зависи изцяло от някой друг. Имал съм пациенти, които са идвали при мен с предположението, че вероятно нямат свой духовен спътник поради бъркотиите и сърдечните проблеми в техните бракове и взаимоотношения. Те не разбират, че кармичните уроци определят трудни стандарти за всеки от нас и че болезнените сърдечни преживявания са умишлени проверки в живота. Често те са най-тежки.

Независимо от обстоятелствата, взаимоотношенията между хората са най-важната част от нашия живот. Как да назовем усещането, когато попаднеш в подходящия момент на подходящото място и срещнеш за пръв път някого, който ще внесе смисъл в твоя живот? Съв-

падение, извънсензорно възприятие, нищо ново под слънцето или синхрон? Останал ли е някакъв мимолетен, забравен спомен - нещо познато, напирасщо да изплува в ума ти? Бих помолил читателите да се разровят из онези спомени, които включват необичайна и неочаквана първа среща с някой, който е играл важна роля в миналото им. В училище ли е била? Ваш съсед ли е бил този човек? На работа ли сте го срещнали, или по време на почивка? Някой запознал ли ви е, или е било случайна среща? Какво сте почувствали в този момент?

Мразя да се месея в скъпите за хората спомени за предполагаемо спонтанна минала среща, но такива описания като случайност, стечение на обстоятелствата или импулс не могат да се използват за съдбоносни контакти. Това не ги прави по-малко романтични. Когато става дума за духовни спътници, съм чувал много прочувствени разкази за близки духовни същества, които пътуват през времето и пространството, за да се открият едни други като физически създания на конкретно географско място на Земята в определен момент. Истина е също, че амнезията на нашето съзнание може да затрудни срещата с важни хора - може да поемем погрешна посока и да пропуснем връзката на някой кръстопът. Това обаче може да бъде уредено предварително за завръщащите се контингенти.

В случаят, който следва, ще започна диалога от онзи момент от сеанса, когато питам пациента за неговата дейност в духовния свят точно преди прераждането му в настоящия му живот.

Случай 28

Д-р Н: Близко ли е времето, когато ще напуснеш духовния свят за друг живот?

П: Да... почти съм готов.

Д-р Н: След като напусна мястото за избор на живот, душата ти беше ли решила кой ще бъде и с кои хора ще се срещне на Земята?

П: Да, всичко започва да си идва на мястото.

Д-р Н: А какво мислиш за твоя избор на времева рамка и конкретно човешко тяло? Можеш ли да се откажеш?

П: (въздъхва) Да, и съм го правел преди – всички сме го правили - поне тези, които познавам. През повечето време е вълнуващо да мислиш, че отново ще си жив на Земята.

Д-р Н: Но ако малко преди да трябва да се преродиш откажеш да се върнеш на Земята, какво ще стане?

П: Не е толкова... строго. Винаги обсъждам възможностите... притесненията ми за новия живот с моя наставник и приятелите ми преди да поема твърд ангажимент. Наставниците знаят кога увъртаме, но аз вече съм решил.

Д-р Н: Добре. Сега ми кажи, след като си поел твърд ангажимент да се върнеш на Земята, случва ли се нещо друго важно с теб в духовния свят?

П: Трябва да отида в опознавателния клас.

Д-р Н: На какво ти прилича това място?

П: Това е среща за наблюдения... с моите спътници... за да мога да ги позная по-късно.

Д-р Н: Когато щракна с пръсти, веднага ще влезеш в този клас. *Готов* ли си?

П: Да.

Д-р Н: (щраквам с пръсти) Обясни ми какво правиш.

П: Влизам... плавайки... заедно с другите... за да чуя говорителя.

Д-р Н: Искам да те придружа, но ще трябва да станеш мои очи - става ли?

П: Разбира се, но трябва малко да побързаме.

Д-р Н: Как изглежда това място?

П: Ммм... кръгла аудитория с издигнат подиум в средата - там стоят говорителите.

Д-р Н: Да влезем ли и да седнем?

П: (поклаща отрицателно глава) За какво ни е да сядаме?

Д-р Н: Просто се чудех. Колко души има около нас?

Пътят на душите
Д-р Майкъл Нютон

П: О... около десет или петнадесет... души, които ще бъдат близо до мен в предстоящия живот.

Д-р Н: Това ли са всички души, които виждаш?

П: Не, ти попита колко има около мен. Има и други... по-нататък, на групи... които ще слушат своите говорители.

Д-р Н: Всичките десет или петнадесет души около теб от твоята група-грозд ли са?

П: Някои от тях.

Д-р Н: Тази група прилича ли на онази, която видя точно след последния си живот близо до вратата, където се среща с няколко души?

П: О, не, онази беше по-тиха... само моето семейство.

Д-р Н: Защо срещата при завръщането ти у дома беше по-тиха, отколкото е тази, на която сме в момента?

П: Все още бях замаян от загубата на тялото си. Тук се водят много разговори, има движение насам-на-там... в очакване... енергията ни наистина се покачва. Слушай, трябва да се придвижим по-бързо, аз трябва да чуя какво казват говорителите.

Д-р Н: Тези говорители твоите наставници-водачи ли са?

П: Не, това са суфльорите.

Д-р Н: Те са души, които са се специализирали в такъв род неща, така ли?

П: Да, те ни дават знаци като се появяват с разни находчиви идеи.

Д-р Н: Окей, нека се приближим до суфльора, а ти продължи да ми разказваш какво става.

П: Образуваме кръг около подиума. Суфльорът плава напред-назад в центъра - посочвайки с пръст всеки от нас и казвайки, че трябва да го следим внимателно. Трябва да го направя!

Д-р Н: (понижавам гласа си) Разбирам и не бих искал да пропуснеш и дума, но, моля те, обясни ми какво имаш предвид под знаци.

П: Този суфльор е прикрепен към нас, за да знаем за какво да се оглеждаме в следващия ни живот. Сега знаците се поставят в нашите умове с цел по-късно, когато вече сме хора, да размърдат нашите спомени.

Д-р Н: Какви са тези знаци?

П: Знаменца - маркировки по пътя на живота.

Д-р Н: Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

П: Пътните знаци ни дават в нова насока в живота в определени моменти, когато се очаква да се случи нещо важно... а освен това ние трябва да познаваме знаците, и за да можем да се разпознаваме един друг.

Д-р Н: И душите се събират в този клас преди всеки нов живот?

П: Естествено. Ние трябва да помним дребните неща...

Д-р Н: Но ти вече не си ли прегледал предварително подробностите около следващия си живот в мястото за избор на живот?

П: Така е, но не и дребните детайли. Освен това аз не познавам всички хора, които ще действат заедно с мен. Този клас е финален преглед... събирайки ни всички заедно.

Д-р Н: Онези от вас, които ще оказвате влияние върху животите си?

П: Точно така, това всъщност е подготвителен клас, защото в началото на Земята няма да се разпознаваме един друг.

Д-р Н: Виждаш ли основния си духовен спътник някъде?

П: (изчервява се) ... тя е тук... има и други хора, с които се предполага, че ще имам контакт... или те ще контактуват с мен по някакъв начин... другите също имат нужда от своите знаци.

Д-р Н: О, значи затова тези души се смесват със същества от различни групи. Всички те

ще играят някаква важна роля в новия живот на другия.

П: (нетърпеливо) Да, но от твоите приказки не мога да чуя какво става... Шшшт!

Д-р Н: (отново понижавам глас) Добре, на три ще задържа този клас неподвижен за няколко минути, така че да не пропуснеш нищо. (тихо) *Едно, две, три*. Сега говорителят е млъкнал, а ти ще ми обясниш още малко за знаменцата и знаците. Става ли? П: Мисля... че да.

Д-р Н: Ще наричам тези знаци възбудители на спомени. Казваш, че за всеки от хората с теб ще има специални възбудители, така ли?

П: Затова сме се събрали тук. В живота ми ще има моменти, когато тези хора ще се появят. Аз трябва да се опитам да... си спомня някое... тяхно действие... начина, по който изглеждат... движат се... говорят.

Д-р Н: И всеки ще възбуди спомен у теб?

П: Аха, а някои ще пропусна. Тези знаци имат за цел веднага да прищракат в паметта ни и да ни кажат: "Е, добре, вече си тук." Вътре в нас... ние можем да си кажем: "Време е да започна работа по следващата фаза." Те може да изглеждат незначителни, дребни неща, но знаменцата са повратни моменти в нашия живот.

Д-р Н: А какво ще стане, ако хората пропуснат тези пътни знаменца или знаци за разпознаване, защото, както каза, си забравил какво ти е казал суфльорът? Или ако решиш да пренебрегнеш влеченията си и да поемеш по друг път?

П: (пауза) Имаме право на друг избор - той може да не е толкова добър - може да си непреклонен, но... (спира)

Д-р Н: Какво но?

П: (убедено) След този клас ние обикновено не забравяме важните знаци.

Д-р Н: Защо нашите водачи просто не ни дадат отговорите, от които ще имаме нужда на Земята? За какво са всички тези глупости със знаци, които трябва да напомнят нещо?

П: Поради същата причина, поради която отиваме на Земята без да знаем всичко предварително. Силата на нашата душа нараства от онова, което откриваме. Понякога нашите уроци се разрешават доста бързо... но обикновено не става така. Най-интересните части от пътя са завоите и е по-добре да не пренебрегваме знаменцата в нашия ум.

Д-р Н: Добре, ще преброя от десет до едно и когато стигна едно, твоят клас отново ще започнала се движи и ти ще слушаш, докато суфльорът раздава знаците. Аз няма да говоря, докато не вдигнеш показалеца на дясната си ръка. Това ще бъде знак за мен, че часът е свършил и ти можеш да ми предадеш знаците, които трябва да запомниш. Готов ли си?

П: Да.

Забележка: Свършвам с броенето и изчаквам няколко минути преди пациентът ми да вдигне пръста си. Това е един елементарен пример за безсмислието на сравненията между времето на Земята и духовните светове.

Д-р Н: Не отне много време. П: Така е. Говорителят трябваше да мине през много неща с всеки от нас.

Д-р Н: Предполагам, че детайлите на разпознавателните знаци вече са запечатани стабилно в ума ти? П: Надявам се да е така.

Д-р Н: Добре, кажи ми тогава за последния знак, който ти беше даден в края на часа.

П: (пауза) Сребърен медальон... ще го видя, когато съм на седем години... около врата на една жена, която върви по моята улица... тя винаги го носи.

Д-р Н: По какъв начин този сребърен предмет ще възбуди спомен у теб?

П: (отвлечено) Той проблясва на слънцето... за да привлече вниманието ми... трябва да си спомня...

Д-р Н: (със заповеден тон) Ти си в състояние да обединиш познанието, получено на Земята и в духовния свят. (Поставям ръката си върху челото на пациента.) Защо е важно да познаваш душата на тази жена?

П: Виждам я, докато карам колелото си по нашата улица. Тя се усмихва... сребърният медальон е ярък... питам за него... ставаме приятели.

Д-р Н: След това какво?

П: (замислено) Ще се запозная с нея малко преди да се преместим, но и това е достатъчно. Тя ще ми чете и ще ми говори за живота, и ще ме научи да... уважавам хората...

Д-р Н: С напредването на възрастта ти могат ли самите хора да играят ролята на знаци, и ли да ти предоставят знаменца, за да ти помогнат да направиш връзката?

П: Разбира се, те биха могли да уредят запознанствата в подходящото време.

Д-р Н: Познаваш ли вече повечето души, които на Земята ще бъдат хора от значение за теб?

П: Да, а ако не ги познавам, ще ги срещна в класа.

Д-р Н: Предполагам, че могат да организират също и любовни сгледи?

П: (смее се) О, сватовниците - да, те го правят, но срещите могат да имат за цел приятелство... да съберат заедно хора, които ще помогнат на кариерата ти... такива неща.

Д-р Н: Тогава душите, които са в тази аудитория и навсякъде другаде, може да са въввлечени в различен вид връзки в твоя живот?

П: (ентусиазирано) Аха, аз ще се свържа с момчето, което е в моя отбор по бейзбол. Друг ще бъде ми бъде партньор в стопанството - ще имам и един приятел от основното училище, с който ще останем приятели цял живот.

Д-р Н: А какво ще стане, ако в бизнеса, в любовта или в каквото и да е, се свържеш с погрешен човек? Това означава ли, че си пропуснал знак за взаимоотношения или червено знаменце за важно събитие? П: Хммм... вероятно няма да бъде точно грешка... а би могло да е отскок, с който да тръгнеш в нова посока.

Д-р Н: Добре, кажи ми кой е най-важният опознава-телен знак, който трябва да запомниш от този подготвителен клас.

П: Смехът на Мелинда.

Д-р Н: Коя е Мелинда?

П: Бъдещата ми жена.

Д-р Н: Какво толкова има за запомняне в смеха на Мелинда?

П: Когато се срещаме, нейният смях ще... прозвучи като малки камбанки... като звънчета... наистина не мога да ти го опиша. След това полъхът на нейния парфюм, когато танцуваме за пръв път... познат аромат... очите й.

Д-р Н: Значи си получил повече от един възбуждащ знак за твоята духовна спътница? П: Да, толкова съм тъп, че вероятно суфльорите са решили, че имам нужда от повече следи. Не исках да направя грешка, когато срещна правилния човек. Д-р Н: А какъв се предполага, че е нейният възбудител на спомени за теб?

П; (ухилва се) Големите ми уши... настъпването по пръстите, докато танцуваме... онова, което чувстваме, когато се прегръщаме за пръв път.

Стара поговорка е, че очите са прозорците към нашата душа. Когато духовни спътници се срещнат на Земята, никой друг физически белег няма по-голямо влияние. Що се отнася до другите ни физически сетива, в една от предишните глави споменах, че душите запазват спомен за такива неща като звуци и миризми. Всичките пет сетива могат да бъдат използвани от духовните суфльори за опознавателните знаци в бъдещите животи.

Случай 28 започна да проявява известно недоволство от това, че му преча да участва в работата на класа си по духовно разпознаване. Подсилвам визуалната му асоциация, че се носи около подиум в центъра на някаква аудитория (други хора използват други наименования). Давам време на пациента ми да приключи с получаването на инструкции и с общуването с приятелите и след това го извеждам от мястото за разпознаване.

За мен е правило никога да не поставям и да не извеждам пациентите от заобикалящата

ги духовна среда по време на сеанс, защото смятам, че това пречи на силата на концентрация и припомняне. Когато се установихме надалеч от другите души, запитах този мъж за неговата духовна спътница Мелинда. Научих, че тези две души се чувствали най-добре в ролите на съпруг и съпруга, въпреки че понякога избирали да имат друг вид връзка в съвместните си животи. И двете души искали да бъдат сигурни, че ще се свържат на Земята в настоящия си живот. Реших да проследя какво точно е станало.

Д-р Н: Когато ти и Мелинда дойдохте на Земята и бяхте млади, наблизихте ли живеехте?

П: Не, аз живеях в Айова, а тя в Калифорния... (замислено) В Айова се познавах с Клеър.

Д-р Н: Интересуваше ли се от Клеър в романтичен план?

П: Да, почти щях да се ожена за нея. Близко беше - и това щеше да е грешка. Клеър и аз не бяхме подходящи един за друг, но в университета бяхме гаджета и връзката ни се превърна в навик.

Д-р Н: И въпреки това ти напусна родния си град, за да отидеш в Калифорния?

П: Да... Клеър не искаше да заминавам, но родителите ми искаха да напуснат фермата и да се преместят на запад. Харесвах Айова, тревожех се от преместването и се измъчвах от мисълта да оставя Клеър, която още следваше.

Д-р Н: Имаше ли някакъв пътен знак – някакво знаменце - който ти помогна да вземеш решение да се преместиш с родителите си?

П: (въздъхва) Сестра ми беше тази, която развя червено знаменце пред лицето ми. Тя ме убеди, че ще имам по-големи възможности в града, където родителите ми планираха да отидат.

Д-р Н: Виждаш ли сестра си в духовния свят?

П: О, да, тя е в моя кръг (група грозд).

Д-р Н: Клеър една от твоите духовни спътници ли е?

П: (пауза) По-скоро приятел... просто приятели...

Д-р Н: Трудно ли ти беше да напуснеш Клеър?

П: О, да... за нея беше дори по-трудно. В университета ние изпитвахме сексуално привличане един към друг. Заслепението няма абсолютно нищо общо с разума... на Земята е толкова трудно да разбереш какво трябва да правиш с другите хора... сексът е страхотна клопка... щяхме да се отегчим един от друг.

Д-р Н: Физическото привличане с Мелинда различно ли беше от това, което си имал с Клеър?

П: (пауза) Когато Мелинда и аз се срещнахме на танците, почувствах силно физическо влечение към нейното тяло... а предполагам, че и тя е харесала начина, по който изглеждах... но и двамата почувствахме нещо много повече...

Д-р Н: Искам да изясним това. Ти и Мелинда съзнателно ли избрахте в духовния свят своето мъжко и женско тяло така, че да бъдете привлечени един от друг, след като дойдете на Земята?

П: (кима) До... известна степен... но ние бяхме привлечени един от друг на Земята, защото вътре в нашите умове стоеше споменът за предполагаемия ни външен вид.

Д-р Н: Какво стана в ума ти, когато танците приключиха?

П: Сега не мога да видя всичко. Онази нощ нашият наставник ни помагаше, на Мелинда и на мен. Изведнъж реших да отида на танците. Мразя да танцувам, защото съм тромав. Още не познавах никого в града и се чувствах глупаво, но бях насочен натам.

Д-р Н: По време на духовния подготвителен клас ти и Мелинда заедно ли измислихте сцената на танците?

П: Да, тогава знаехме за нея и когато я видях на дансинга, алармата зазвъня. Направих нещо необичайно за мен... Отнех я от мъжа, с когото танкувах. Когато я прегърнах за пръв път, краката ми се огънаха като маркучи.

Д-р Н: Какво друго почувствахте ти и Мелинда в този момент?

П: Все едно че бяхме попаднали в друг свят... имахме чувството, че се познаваме отдавна... този танц беше толкова странен... да си твърдо убеден, че нещо важно става... насочването... целта на нашата среща... сърцата ни препускаха... беше магия.

Д-р Н: Тогава за какво по-рано в живота ти е било това усложнение с Клеър?

П: За да ме изкуши да остана във фермата... една от погрешните следи, през които трябваше да премина... друг вид живот. След като си тръгнах, Клеър намери правилния човек.

Д-р Н: Ако ти и Клеър бяхте приели по-лекия път заедно и бяхте пропуснали знаменцето на сестра ти, този живот пълна катастрофа ли щеше да бъде?

П: Не, но нямаше да бъде толкова добър. Има една основна насока на живота, която избираме предварително, но алтернативи винаги съществуват и ние се учим и от тях.

Д-р Н: В твоите животи правил ли си някога грешки, поемал ли си по погрешна следа и пропускаш ли си по пътя знаменца, посочващи ти промяна на работата, преместване в друг град или среща с някой важен за теб, тъй като детайлите, които си видял в мястото за избор на живот или в опознавателния клас, не са били запечатани достатъчно добре?

П: (дълга пауза) Знаците са там. Но понякога отхвърлям своите, влечения. Има моменти в животите ми, когато сменям посоката поради прекалено много мислене и анализиране. Или не правя нищо поради същите причини.

Д-р Н: А, значи би могъл да направиш нещо друго от това, което е било планирано в духовния свят?

П: Да. Може и да не се получи... но ние имаме право да пропускаме червените знаменца.

Д-р Н: Добре, разговорът ни за мястото за разпознаване ми достави удоволствие и се чудех дали по-късно, във физическия живот, този духовен клас прави нещо друго за теб.

П: (с отвлечен глас) Да, понякога, когато съм объркан от живота си и не знам накъде да тръгна, аз просто... си представям къде бих могъл да отида в сравнение с това къде съм бил и... ми идва наум какво да правя.

Да помагам на пациентите да разпознаят хора, на които им е писано да оказват влияние върху техните животи, е увлекателна част от моята практика. Вярвам, че онези, които са дошли във връзка с някакви взаимоотношения, не са попаднали случайно в кабинета ми в определен етап от техния живот. Провалям ли замисъла на техния духовен опознавателен клас като помагам на тези пациенти да си припомнят ключове за разпознаване? Не мисля така поради две основни причини. Онова, което не би трябвало да научават все още, вероятно няма да бъде разкрито по време на хипнозата, а от друга страна, доста от моите пациенти искат само потвърждение на онова, което вече подозират, че е истина.

Мога да говоря за опознавателните знаци от собствен опит, тъй като имах щастието да разполагам с три характерни ключа, които ми помогнаха да открия съпругата си. Като тинейджър, докато прелиствах страниците на списание "Бук", веднъж попаднах на една коледна

реклама на часовници Хамилтън, представени от красива тъмнокоса жена, облечена в бяло. Текстът на рекламата гласеше "На Пеги", защото тя държеше ръчен часовник като подарък от някакъв въображаем съпруг. Завладя ме някакво странно чувство и аз никога не забравих името и лицето. На 21-ия ми рожден ден една любима моя леля ми подари часовник от същата марка.

Няколко години по-късно, докато следвах в института за следдипломна квалификация във Финикс, една събота перех голям куп бяло пране. Внезапно първият възбудител се активира в ума ми с посланието: "Време е да срещнеш жената в бяло." Опитах се да се отърся от тази мисъл, но лицето от рекламата избуца всички други мисли настрана. Спрях да пера, погледнах часовника си Хамилтън и чух командата: "Тръгвай". Замислих се кой носи бяло. Държейки се като обсебен от фикс-идея, отидох в най-голямата болница в града и попитах на рецепцията за сестра, която да отговаря на името и описанието.

Казаха ми, че има такова лице и че тя приключвала смяната си. Когато я видях, бях зашеметен от приликата с картината в ума ми. Нашата среща беше неловка и неудобна, но по-късно седнахме във фоайето и говорихме без да спрем в продължение на четири часа като стари приятели, които не са се виждали от много време - което, разбира се, беше самата истина. Изчаках да се оженим, преди да кажа на жена си причината, поради която бях дошъл в нейната болница, и ключовете, дадени ми, за да я открия. Не исках да си мисли, че съм луд. Тогава научих, че в деня на първата ни среща тя била казала на учудените си приятели: "Току-що срещнах мъжа, за когото ще се омъжа."

Моят съвет към хората относно многозначителни случайни срещи е да не разсъждават прекалено много върху настъпващите събития. Някои от нашите най-добри решения произтичат от това, което наричаме инстинкт. Отдайте се на своите инстинктивни чувства на момента. Когато в живота е предопределено да настъпи някакъв специален момент, това обикновено става.

Едно от последните изисквания към много души преди отпътуването е да се явят пред Съвета на Старейшините за втори път. Докато някои от моите пациенти виждат Съвета само веднъж между животите, повечето го виждат веднага след смъртта и непосредствено преди прераждането. Духовният свят е среда, която олицетворява реда, и Старейшините искат да подсилят значението на целите на всяка душа за следващия живот. Понякога пациентите ми казват, че след тази среща се връщат в своите духовни групи, за да се сбогуват, докато други казват, че се отправят незабавно към прераждането. Последната процедура е използвана от един пациент, който описа тази прощална среща по следния начин:

"Водачът ми, Магра, ме придружи до едно тихо, бяло пространство, където имаш чувството, че си обграден от облаци. Виждам моя съвет от трима души, които ме очакват, както обикновено. Енергията на Старейшината в средата изглежда доминира над останалите. Всички те имат овални лица, високи скули, нямат коса и са с малко отличителни белези. Струва ми се, че са безполови - или по-скоро сякаш се преливат от мъжки в женски пол и обратно. Чувствам се спокоен. Атмосферата е официална, но не и враждебна. Всеки на свой ред внимателно ми задава въпроси. Старейшините знаят всичко за цялата ми поредица от животи, но не са толкова напътстващи, колкото би могло да се очаква. Искат да им сътруднича при оценяването на моите мотиви и да затвърдят решението ми да работя в ново тяло. Сигурен съм, че са участвали в изборите на тела, които са ми били предложени за бъдещия живот, тъй като чувствам, че са опитни стратегии в избора на живот. Съветът иска да изпълня поетия договор. Те наблягат на ползата от постоянството и на това, че при нещастие трябва да се придържам към своите ценности. Често прекалено лесно изпадам в гняв и те ми напомнят за това, докато преглеждат последните ми постъпки и реакции към събития и хора. Старейшините и Магра ми дават вдъхновение, надежда и кураж да се доверявам повече на себе си в трудни ситуации и да не оставям нещата да ми се изплъзват. И след това, като последен акт за подкрепяне на моята увереност преди тръгването ми, те повдигат ръце и изпращат мълния от положителна енергия в ума ми, която да отнесе със себе си."

Един от аспектите на двете съвещателни срещи, които намирам за доста странен, е, че членовете на една и съща духовна група не е задължително да се явяват пред един и същ състав. За известно време мислех, че би трябвало винаги да има взаимна връзка, тъй като всички членове от една и съща духовна група имат един и същ водач. Грешех. В умовете на моите пациенти дори старшите водачи се явяваха на няколко стъпки под нивото на развитие на всемогъщите същества, които формират техните съвети. Те са подобни на Старците, за които ни разказа Теси в Глава 11, но имат по-специфични отговорности по отношение оценката на живота на душите. Докато водачът може в някои отношения да се приеме за личен довереник на душата, такава близост не може да се постигне със Старейшина. С времето започнах да разбирам, че във властта на Старейшината, за разлика от тази на водачите, е да прави напречно

сечение надуши от множество групи.

Очевидно всеки в духовната група зачита подчертано личния характер на тази процедура. Всички те възприемат своя собствен Съвет на Старейшините като богоподобен. Старейшините са окъпани в ярка светлина и цялата обстановка е наситена с усещане за божественост. Един пациент го обясни по следния начин: "Когато биваме отведени пред лицето на тези висши същества, които съществуват в такова високо духовно царство, нашето усещане за източника на сътворението намира потвърждение."

ПРЕРАЖДАНЕТО

Видяхме, че решението на душата да навлезе в следващия живот в конкретното време и място на Земята включва поредица от последователни стъпки на духовно планиране. С приближаването на духовното съзнание на моите пациенти до момента на тяхното излизане от духовния свят, повечето от тях започват да се самонаблюдават, докато други се увличат в леки закачки с приятелите си. Тези реакции по отношение на това, което предстои, зависят в по-голяма степен от индивидуалността на душа, отколкото от времето, изминало след последното прераждане.

Прераждането е изключително преживяване. Онези души, които се подготвят за отпътуване към Земята, са като закалени в битките ветерани, подготвящи се за сражение. Това е последната възможност за душите да се насладят на всезнанието точно кои са, преди да трябва да се приспособят към новото тяло. Последният ми случай е с душата на жена, която ни предлага добре формулирано описание на най-скорошното ѝ пътуване до Земята.

Случай 29

Д-р Н: Настъпи ли времето да се преродиш в следващия си живот?

П: Да.

Д-р Н: Кое стои на първо място в ума ти относно завръщането на Земята?

П: Възможността да живея в ХХ век. Това е вълнуващ период на много промени.

Д-р Н: Видяла ли си този живот или поне части от него предварително?

П: Да... минах през това... (Пациентката изглежда объркана.)

Д-р Н: Има ли нещо друго във връзка със следващото ти прераждане, за което искаш да говорим?

П: Говоря за последен път с Помар (водачът на пациентката) за всички алтернативи на моя проект (живот).

Д-р Н: Може ли това да се възприеме като последна беседа с Помар преди тръгване?

П: Да, предполагам, че е така.

Д-р Н: Ще ти помогне ли, ако поговорим за евентуалните планове, които имаш за следващия живот?

П: (гласът ѝ е сух и доста тънък) Аз... мисля, че са правилни...

Д-р Н: Как мина опознавателният ти час? Предполагам, че тази фаза от пригответленията ти е приключила?

П: (все още объркана) Ъхъ... срещнах се с останалите (от участниците) от моя проект.

Д-р Н: Разпознавателните знаци за срещи с подходящите души в подходящото време ясни ли са в ума ти?

П: (нервен смях) А... сигналите... моите споразумения с хората... да, всичко е направено.

Д-р Н: Без да анализираш или цензурираш своите впечатления по какъвто и да е начин, кажи ми какво чувстваш в този момент.

П: Аз... просто... се стягам за... големия скок в нов живот... имам опасения... но съм и развълнувана...

Д-р Н: Малко те е страх и може би се чудиш дали изобщо трябва да ходиш на Земята?

П: (пауза и след това по-спокойно) Малко... съм загрижена... за това, което ми

предстои... да напусна тукашния си дом... но съм и щастлива от възможността.

Д-р Н: Значи изпитваш смесени чувства от напускането на духовния свят?

П: С повечето от нас е така, колкото повече приближава моментът. Преди някои животи премислям нещата за втори път... но Помар знае кога изоставам от програмата си - нали знаеш, тук нищо не може да се скрие.

Д-р Н: Добре, нека приемем, че е настъпил моментът да тръгнеш за следващия си живот. Когато отброя до, три, решението ти да се завърнеш в определен момент е окончателно и ти си на финалния етап преди напускането на духовния свят. *Едно, две, три!* Опиши ми какво става с теб сега.

П: Сбогувам се с всички. Това може да се окаже... трудно, (отмята глава назад решително) Както и да е, те ми пожелават всичко най-хубаво и аз се отдалечавам от тях... понасяйки се сама. Няма голямо бързване... Помар ми дава възможност да събера мислите си. Когато съм напълно готова, той идва да ме придружи... да ме окуражи... да ми вдъхне увереност... и той знае кога съм готова да тръгна.

Д-р Н: Имам чувството, че сега си по-оптимистично настроена пред перспективата за прераждане.

П: Да, това е период на вдъхновение и очаквания... ново тяло... пътят пред теб...

Сега подготвям тази пациентка да напусне духовния свят за последен път преди настоящия ѝ живот. В такива случаи внимавам, както когато я въведох за пръв път в духовния свят, следвайки обичайната практика на регресия във възрастта. Започвам като подсилвам предпазния енергиен щит, вече поставен около пациентката, а след това прилагам допълнителни техники за приспособяване, за да поддържам подходящ баланс между нейната душа и ума на детето, в което ще се въплъти на Земята.

Д-р Н: Добре, ти и Помар сте заедно за излизането ти от духовния свят. Искам да проникнеш дълбоко навътре в себе си и да ми обясниш какво правиш след това, все едно че всичко протича забавено. *Започни!*

П: (пауза) Ние... започваме да се движим... с по-голяма скорост. След това осъзнавам, че Помар... се отделя от мен... и съм сама.

Д-р Н: Какво виждаш и чувстваш?

П: О, аз...

Д-р Н: *Задръж.* Ти си сама и се движиш по-бързо. След това какво?

П: (със слаб глас)... Далеч... спускам се надолу... през възглавници от белота... отдалечавам се...

Д-р Н: *Задръж!* Продължи да се движиш и да ми предаваш какво става.

П: О,... преминавам през... гънките на копринена тъкан... гладка... аз съм върху една вълна... пътека... по-бързо и по-бързо...

Д-р Н: *Продължавай.* Не спирай да ми говориш.

П: Всичко е замъглено... плъзгам се надолу... надолу по една дълга, тъмна тръба... усещане за кухня... тъмнина... после... *топлина.*

Д-р Н: Къде си сега?

П: (пауза) Осъзнавам, че съм вътре в майка си.

Д-р Н: Коя си ти?

П: (подсмихва се) Аз съм в едно бебе - аз съм бебе.

Ефектът на кухата туба, описван от моите пациенти, очевидно не е родилният канал на майката. Подобен е на тунела, през който душите преминават след физическата смърт, и може би маршрутът е същият. Читателят може би се чуди защо отделям такова внимание на акта на раждането, след като по време на сеанса вече съм въвеждал и извеждал своите пациенти от множество минали животи. Причините са две. Първо, възкресяването на минал живот не е задължително да включва процеса на раждане. Аз обикновено помагам на моите пациенти да

отидат направо от духовния свят в следващия живот като възрастни. Второ, ако връщам пациентите в техните настоящи тела и реша да им заповядам да възстановят преживяванията си по време на раждането, аз искам да отстраня и най-малките неудобства, които биха почувствали някои хора след събуждането си.

Преди да продължа с този случай, би трябвало да предложа още малко най-обща информация за душите и бебетата. Всички мои пациенти ми казват, че преходът на душите им от духовния свят до ума на бебето е сравнително по-бърз, отколкото обратния път. Каква е причината за тази разлика? След физическата смърт нашите души пътуват през тунела на времето и влизат през една врата в духовния свят постепенно. Видяхме, че отиването е предвидено да бъде по-плавно, отколкото завръщането ни на Земята, с цел да се даде възможност на новоосвободилата се душа да се аклиматизира. Като души, които влизат в бебето, ние идваме от едно състояние на всезнание и поради това нашият ум е в състояние по-бързо да се приспособи към заобикалящата ни среда, отколкото в края на физическия живот. След това, докато сме в утробата на майка си, ни се дава допълнително време за адаптиране.

Въпреки че докато сме вътре в майка си разполагаме с това време, това не означава, че сме напълно подготвени за шокиращия удар от раждането, със заслепяващите болнични лампи, необходимостта внезапно да поемем въздух и да бъдем физически докосвани за пръв път. Пациентите ми казват, че са склонни да сравнят момента на раждането с този на смъртта, като физическият шок от това, че си се родил, е много по-голям.

В някакъв момент преди раждането душата внимателно ще докосне и ще се слее по-пълно с чувствителния, развиващ се мозък на бебето. Когато душата реши да влезе в някое бебе, това дете очевидно няма право свободно да избере дали да приеме или отхвърли тази душа.

В момента на първоначалното влизане за душата започва хронологическото време. В зависимост от склонностите на конкретната душа, връзката може да се осъществи в началото или към края на бременността на майката. Имал съм случаи, при които душите са планирали своето пристигане в последната минута преди появяването на бебето, но това не е обичайната практика. Данните ми показват, че дори онези души, които се присъединяват към бебето рано, изглежда пътуват дълго извън утробата на майката по време на нейната бременност.

След самото раждане съюзът между дух и плът бива напълно затвърден в партньорство. Тогава безсмъртната душа се превръща в центъра на възприятието за развиващото се човешко его. Душата носи духовна сила, която е наследството от безграничното съзнание. Въпреки че казах, че душите могат да бъдат ограничени от човек с травма, те никога не могат да бъдат хванати в капан. Освен случаите, когато напускат тялото в момента на смъртта, душите могат да идват и да си отиват, когато тялото спи, когато е в състояние на дълбока медитация или под упойка по време на хирургическа операция. Отсъствията на душата са много по-продължителни в случай на тежка мозъчна повреда или кома.

Случай 29 продължава да обяснява съзидателната красота на присъединяването на душата към ново човешко същество. Това вливане на разумна жизнена сила преди раждането затваря кръга и ни връща при сцената на смъртта, описана от Случай 1.

Д-р Н: Добре, радвам се, че пристигна успешно и в добро състояние в новото си тяло. Кажете ми, колко голямо е бебето?

П: Минали са пет месеца (след зачеването).

Д-р Н: Това обичайното ти време на пристигане ли е, що се отнася до развитието на плода?

П: В моите животи... съм пристигала по различно време... в зависимост от бебето, майката и бъдещия ми живот.

Д-р Н: Като душа, измъчваш ли се, ако бебето е абортирано от утробата на майката по някаква причина преди изтичането на нормалната бременност?

П: Ние знаем дали бебето ще изкара пълната бременност, или не. Да не се родиш не е изненадващо за нас. Ние може да сме наоколо, просто за да успокоим детето.

Д-р Н: Добре, ако детето не се роди, твоето житейско предназначение като душа също ли бива осуетено?

П: Не, що се отнася до детето, никога не е имало предназначение за пълен живот.

Д-р Н: Може ли някои бебета, които биват абортирани, изобщо да нямат душа?

П: Зависи от това на колко месеца са. Онези, които умират в самото начало на бременността, често нямат нужда от нас.

Забележка: Този проблем е обсъждан разгорещено както в миналото, така и днес. През XIII век християнската църква намира за необходимо да утвърди ръководни принципи за съществуването на душа, що се отнася до абортирания зародиш. Св. Тома Аквински и други средновековни теолози своеволно определили, че душата се вселява в тялото четиридесет дни след зачатието.

Д-р Н: Ако приемем, че бебето ще бъде износено през цялата бременност, знаеш ли нещо за навиците на другите души да се срещат с това дете?

П: (безцеремонно) О, някои кръжат наоколо повече от други, като влизат и излизат от бебето, защото им доскучава.

Д-р Н: А ти какво правиш обикновено?

П: Мисля, че съм по средата. Всъщност, не прекарвам много време в разходки с бебетата, защото може да стане доста отегчително.

Д-р Н: Добре, нека вземем настоящата ситуация вътре в майка ти и да дадем възможност да мине известно време. Какво правиш, когато не си с нероденото бебе?

П: (смее се от удоволствие) Истината ли искаш? Ще ти кажа. Аз, аз играя! Прекрасно е да излезеш и просто да се мотаеш... когато бебето не е много активно. Забавлявам се с приятелите си, които правят същото. Летим над Земята и си ходим на гости... посещаваме интересни места... където някога сме живели заедно в предишни животи.

Д-р Н: Не мислите ли ти и тези други души, че като оставяте нероденото бебе за продължително време, се измъквате от отговорностите на вашето предопределение на Земята?

П: (отбранително) О, я се отпусни! Кой ти е казал нещо за продължително време? Аз не правя така! Както и да е, нашите трудни упражнения вече са започнали.

Д-р Н: Когато напускаш бебето за известно време, в каква астрално ниво се намиращ по отношение на Земята?

П: Ние все още сме на земната повърхност... и се опитваме да не се разсейваме много. Повечето от нашите лудории са в близост до бебето. Не бих искала да останеш с впечатлението, че нямаме нищо общо с нероденото бебе.

Д-р Н: О...?

П: (продължава) Заета съм с този нов ум, въпреки че още не е напълно готова.

Д-р Н: Защо не поговорим повече за това? Опиши ми обхвата на това начинание, когато душата ти влезе в някое бебе, за да остане с това ново тяло през целия живот.

П: (поема дълбоко въздух) След като се прикрепя към някое дете, е необходимо да синхронизирам своя разум с мозъка. Трябва да свикнем един с друг като партньори.

Д-р Н: Това са ми казвали и други хора, но веднага ли се появява привързаност между теб и бебето?

П: Ами... аз съм в ума на детето, но в същото време съм и нещо отделно. В началото се придвижвам бавно.

Д-р Н: Добре, защо не обясниш какво правиш с ума на бебето.

П: Работата е деликатна и не може да се бърза. Започвам с внимателно проучване... определям връзките... пролуките... всеки мозък е различен.

Д-р Н: Вътре в детето съществува ли някаква съпротива срещу теб?

П: (тихо) А... в началото има леко съпротивление... не ме приемат напълно, докато очертавам пасажите... това е обичайно... докато не се опознаем (спира за момент и се засмива тихо). Продължавам да се блъскам в себе си!

Д-р Н: Кога по време на интегрирането с бебето то става възприемчиво към силата на твоята самоличност като душа?

П: Смушава ме използваната от теб дума "сила". Ние никога не използваме сила, когато влизаме в неродено бебе. Аз правя очертаванията внимателно.

Д-р Н: Много животи ли ти бяха нужни, за да се научиш да очертаваш човешкия мозък?

П: Бъъ... известно време... новите души са подпомагани при трасирането.

Д-р Н: След като представляваш чиста енергия, ти електрически мозъчни връзки ли очертаваш, като нервни клетки и други подобни?

П: (пауза) Ами, нещо такова... аз обаче не разрушавам нищо... докато изучавам модела на мозъчните импулси на бебето.

Д-р Н: Да не говориш за веригата, регулираща начина на мислене на ума?

П: Как индивидът превежда сигналите. Неговият капацитет. Няма две еднакви деца.

Д-р Н: Бъди напълно откровена с мен. Твоята душа не поема ли контрола над този разум и не го ли подчинява на твоята воля?

П: Ти не разбираш. Това е преливане. Преди моето пристигане... е съществувала една празнина, която аз попълвам, за да направя бебето едно цяло.

Д-р Н: Ти донасяш ли интелект?

П: Ние разширяваме това, което вече е там.

Д-р Н: Можеш ли да бъдеш по-конкретна относно това какво всъщност осигурява твоята душа на човешкото тяло?

П: Ние донасяме едно... разбиране за нещата... разпознаване на истината за това, което мозъкът вижда.

Д-р Н: Сигурна ли си, че това дете не те възприема в началото като същество, чуждо на неговия ум?

П: Не, затова се обединяваме с неразвити умове. То ме възприема като приятел... близък... който ще бъде част от него. Все едно, че бебето ме чака да дойда.

Д-р Н: Мислиш ли, че някаква по-висша сила подготвя бебето за теб?

П: Не знам, но така изглежда.

Д-р Н: Твоята работа по обединяването приключва ли преди раждането?

П: Всъщност не, но при раждането ние сме започнали взаимно да се допълваме.

Д-р Н: Значи процесът на обединяване отнема известно време?

П: Разбира се, докато се приспособим една към друга. И, както ти казах, аз напускам през определени периоди нероденото бебе.

Д-р Н: А какво ще кажеш за онези души, които се присъединяват към бебетата в последната минута преди раждането?

П: Хмм! Това е техният начин на действие, не моят. Те трябва да започнат своята работа в кошчето.

Д-р Н: На каква възраст е тялото по времето, когато изобщо преставаш да напускаш детето?

П: На около пет или шест години. Обикновено влизаме напълно в действие, когато детето тръгне на училище. Децата под тази възраст често могат да бъдат оставяни на техните собствени механизми.

Д-р Н: Не си ли задължена непрекъснато да бъдеш с твоето тяло?

П: Ако нещата се влошат във физически смисъл, тогава се връщам вътре като изстрел.

Д-р Н: Откъде би могла да знаеш това, ако си навън и се шляеш с други души?

П: Всеки мозък има свой модел импулси - той прилича на отпечатъка от пръстите.

Веднага разбираме, ако бебето, прикрепено към нас, е в беда.

Д-р Н: Значи, през ранните етапи на растежа наблюдаваш бебето, прикрепено към теб, през цялото време - когато си вътре и когато си навън?

П: (с гордост) О, да, наблюдавам и родителите. Те може да се карат близо до бебето, което предизвиква смущаващи вибрации.

Д-р Н: Ако с детето се случи нещо такова, какво правиш ти като душа?

П: Утешавам детето, доколкото мога. Достигам до родителите посредством бебето, за да успокоя и тях.

Д-р Н: Дай ми пример за това как можеш да достигнеш до своите родители?

П: О, карам бебето да се смее пред тях или удрям с двете си юмручета лицата на родителите ми. Подобни неща правят бебето още по-скъпо на родителите.

Д-р Н: Като душа можеш ли да контролираш движенията на бебето?

П: Това съм... аз. Мога да подбутна до известна степен мозъка, който контролира движенията. Понякога мога да предизвикам чувството за хумор на детето... да направя каквото е необходимо, за да внесе хармония в предопределеното ми семейство.

Д-р Н: Каж ми какво е усещането да си вътре в утробата на майката.

П: Обичам топлото, успокоително чувство на любов. През повечето време има любов... понякога има стрес. Както и да е, аз използвам това време за размисъл и планиране на това, което ще правя след раждането. Мисля за миналите си животи и пропуснатите възможности с други тела и това ми служи за стимул.

Д-р Н: И твоите спомени за всичките ти минали животи и за живота ти в духовния свят още не са блокирани от амнезията?

П: Това започва след раждането.

Д-р Н: Когато бебето се роди, то осъзнава ли коя е неговата душа и причината за прикрепянето ѝ към него?

П: (пауза) Умът на детето е толкова неразвит, че то не разсъждава върху тази информация. То разполага с части от това познание като средства за утешение, които след това избледняват. По времето, за което говоря, тази информация е заключена дълбоко вътре в мен и така се очаква и да бъде.

Д-р Н: Значи, като дете ти имаш мимолетни представи за други животи?

П: Да... ние си фантазираме... начинът, по който играем като деца... измисляйки си истории... имаме въображаеми приятели, които са истински... но всичко избледнява. През първите няколко години от живота бебетата знаят повече, отколкото можеш да си представиш.

Д-р Н: Добре, сега настъпва моментът точно преди твоето раждане в този живот. Каж ми какво правиш.

П: Слушам музика.

Д-р Н: Какво музика?

П: Слушам плочите, които пуска баща ми - това много го успокоява - помага му да мисли - малко съм любопитна по отношение на него...

Д-р Н: Защо?

П: (смее се) Той си мисли, че иска момче, но аз много бързо ще променя мнението му!

Д-р Н: Значи това е продуктивно време за теб?

П: (с убеденост) Да, заета съм с планирането на приближаващото време, когато ще вляза в света като човешко същество и ще поема дъх за пръв път. Това е последната ми възможност за спокоен размисъл върху следващия живот. Когато изляза - ще започна да тичам.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Информацията за съществуването на душата след физическата смърт, съдържаща се в тази книга, представлява най-смисленото обяснение, което съм намерил в живота си, на въпроса защо сме тук. Всичките тези години, през които се опитвах да открия смисъла на живота, едва

ли ме бяха подготвили за този момент, в който пациентът под хипноза най-накрая отвори вратата към света на вечността.

Най-дългогодишният ми приятел днес е католически свещеник. Като момчета, докато обикаляхме заедно хълмовете и се разхождахме по брега на Лос Анджелис, ние провеждахме множество философски дискусии, но в своите духовни вярвания останахме раздалечени на светлинни години един от друг. Веднъж той ми каза: "Мисля, че трябва да притежаваш голяма смелост, за да си атеист и да не вярваш в нищо извън този живот." Аз не виждах нещата по този начин нито тогава, нито дълги години след това. Още щом навърших пет години, родителите ми започнаха да ме изпращат в различни военни училища-пансиони за продължително време. Чувството за изоставеност и самота беше толкова силно, че аз не вярвах в никаква друга висша сила, освен в самия себе си. Сега осъзнавам силата, която ми е била давана по някакви недоловими пътища, които не съм бил в състояние да разбера. Приятелят ми и аз все още имаме различни подходи към духовността, но днес и двамата сме убедени, че редът и смисълът във Вселената са произлезли от някакво висше съзнание.

Като се връщам мислено назад, преценявам, че в края на краищата в живота ми е било предопределено да се появят хора, които да подложат на хипноза - медиуми на истината, в които можем да повярваме - и които ще ми разкажат за водачите, божествените врати, духовните учебни групи и сътворяването на Аза в един свят на душите. Дори сега понякога се чувствам като натрапник в умовете на онези, които описват духовния свят и своето място в него, но тяхното познание ми даде посока. Все още се чудя защо точно аз съм избран за разпространител на духовното познание, събрано в тази книга, след като някой, който не е толкова циничен и съмняващ се по природа, вероятно би бил много по-подходящ. Всъщност именно хората, представени в тези случаи, са истинските посланици на надеждата за бъдещето, а не този, който предава техните сведения.

Всичко, което съм научил за това кои сме ние и откъде идваме, го дължа на онези, които са дошли при мен за помощ. Те ме научиха, че основната цел на нашата мисия на Земята като души е да оцелеем духовно, след като сме били откъснати от своя истински дом. Докато е в човешко тяло, душата по същество е сама. Относителната изолираност на душата на Земята по време на преходния физически живот поражда повече трудности на съзнателно ниво поради мисълта, че извън този живот не съществува нищо друго. Нашите съмнения ни изкушават да търсим нещо, към което да се прикрепим единствено във физическия свят, който можем да видим. Научното познание, че Земята е само песчинка в периферията на галактическия бряг сред необятното море на Вселената засилва нашето чувство за незначителност.

Защо нито едно друго живо същество на Земята не е загрижено за живота след смъртта? Само защото нашето надутото его мрази да мисли за живота като за временно явление ли, или защото нашето съществуване е свързано с някаква по-висша сила? Хората спорят дали мислите за съществуването на друг свят не са самозалъгване. Някога самият аз мислех така. Но в идеята, че не сме създадени по някаква случайност просто заради самото оцеляване и че функционираме вътре в системата на Вселената, която направлява физическата трансформация на Аза поради някакви причини, има логика. Вярвам, че гласът на нашите души е този, който ни казва, че ние притежаваме самоличност, която не е предопределена да умре.

Всички разкази за живот след смъртта, събрани в папките ми със случаи, не съдържат научна обосновка, доказваща изявленията на тези пациенти. По отношение на онези читатели, които намират материала, предложен в тази книга, за прекалено безпрецедентен, за да го приемат, бих могъл да се надявам на едно-единствено нещо: дори ако отхвърлите всичко друго, с изключение на идеята, че може би притежавате постоянна самоличност, която си заслужава да откриете, то аз ще съм свършил много.

Един от най-болезнените проблеми, които безпокои всички, които искат да вярват в нещо по-висше от тях самите, е причината за съществуването на толкова много негативизъм по

света. Злото се посочва като основен пример. Когато питам моите пациенти как може един любящ Бог да позволи страданието, в техните отговори има учудващо малко различия. Пациентите ми обясняват, че нашите души са рожби на създател, който съзнателно прави състоянието на пълен мир трудно за постигане, за да можем ние да се стремим по-силно към него.

Ние се поучаваме от злините, които сме извършили. Липсата на елементи на доброта разкрива основните недостатъци в нашата природа. Онова, което не е добро, ни подлага на изпитание, в противен случай нямаше да бъдем мотивирани да подобрим света посредством самите нас и нямаше да имаме критерий, по който да измерваме напредъка. Когато питам пациентите си за редуващите се чувства на състрадание и ярост, които възприемаме като проявление на Аза на един учител-свръхдуша, някои от тях казват, че създателят ни показва само определени качества с конкретна цел. Например, ако поставим знак за равенство между злото и справедливостта и между състраданието и доброта и ако Бог ни е позволил да познаем само състраданието, тогава нямаше да съществува състоянието справедливост.

Тази книга представя темата за реда и мъдростта, извиращи от множество духовни енергийни нива. От подтекста на някои забележителни послания, особено от пациенти с напреднали души, може да се предположи, че Богът-свръхдуша на *нашата* Вселена съвсем не е напълно съвършен. Така че абсолютната непогрешимост трябва да се припише на един още по-висш божествен източник.

В резултат на моята работа започнах да вярвам, че ние живеем в един несъвършен свят, умишлено създаден като такъв. Земята е един от безбройните светове с разумни същества, всеки със свои собствени несъвършенства, които трябва да бъдат приведени в хармония. Ако доразвием по-нататък тази мисъл, можем да стигнем до извода, че може би нашата Вселена е единствената, която има измерения, измежду многото други, всяка със свой собствен създател, управляващ с различна вещина нива, подобни на прогресията на душите, описана в тази книга. В съответствие с този пантеон, божеството на нашия собствен дом би го управлявало по свой собствен начин.

Ако душите, които отиват на планети в нашата Вселена, са деца на родител-свръхдуша, който става по-мъдър благодарение на нашата борба, то тогава бихме ли могли да имаме един по-божествен дядо, който да е абсолютният Бог? Възгледът, че нашият пряк Бог продължава да се развива, подобно на нас самите, не отнема нищо от абсолютния източник на съвършенство, създал нашия Бог. Според мен един върховен, съвършен Бог не би загубил своето всемогъщество или пълния си контрол над всички свои създания, ако допусне съзряването на несъвършените си по-висши деца. Тези второстепенни богове биха могли да създадат свои собствени несъвършени светове като последно средство за назидание, така че да могат да се съединят с абсолютния Бог.

Отраженията на божествената намеса върху тази Вселена трябва да се превърнат в наша основна реалност. Ако нашият Бог не е най-добрият там, защото използва болката като средство за поучение, то ние трябва да приемем това положение като най-доброто, с което разполагаме, и да продължаваме да търсим основания за нашето съществуване като божествен дар. Естествено, няма да е лесно тази идея да се внуши на някой, който страда физически, например от неизлечима болест. Болката в живота е особено коварна, защото може да блокира лечебната сила, особено ако не сме приели това, което се случва с нас, като предопределено изпитание. И все пак нашата карма е замислена така, че да не ни изправя пред прекалено тежки изпитания, които не бихме могли да понесем, през целия ни живот.

В един храм в планините на Северен Тайланд един будистки учител веднъж ми напомни една проста истина. "Животът - каза той - ни е предложен като средство за себеизразяване, като ни дава само онова, което търсим, когато се вслушваме в сърцето си." Най-висшата проява на това изразяване са добрите дела. Нашата душа може да пътува надалеч от своя постоянен дом,

но ние не сме просто туристи. Ние носим отговорност за еволюцията на висше съзнание в самите нас и в другите в живота. Затова нашето пътуване е общо дело.

Ние сме божествени, но несъвършени същества, които съществуват в два свята - материалния и духовния. Съдбата ни е такава - да сновем напред-назад между тези вселени, преминавайки през пространството и времето, докато се научим да преодоляваме себе си и придобием познание. Ние трябва да се доверяваме на този процес, да се отнасяме към него с търпение и решителност. В повечето физически гостоприемници нашата духовна същност не е напълно познаваема, но Аза никога не може да бъде загубен, защото ние винаги оставаме свързани с двата свята.

Няколко от моите по-напреднали пациенти твърдят, че в духовния свят се разраства движение за "промяна на правилата на играта на Земята". Тези хора казват, че техните души не са страдали от такава пълна амнезия по отношение на Аза и междинния живот, когато са живели в по-ранни култури. Изглежда през последните няколко хиляди години блокирането на нашите безсмъртни спомени на ниво съзнание се е засилило. Това допринася за загубата на вяра в нашите способности да се издигнем над себе си. Земята е пълна с хора, които са загубили всяка надежда и не намират никакъв смисъл в живота. Липсата на връзка с нашия безсмъртен дух, съчетана с наличието на химикали, влияещи върху ума, и свръхнаселението са предизвикали недоволство там горе. Казвали са ми, че голям брой души, които по-често са се прераждали на Земята през последните векове, се установяват, когато им се отдаде възможност, в по-спокойни светове. Има просветени места, където амнезията е силно намалена без това да причинява тъга по родния духовен свят. С приближаването ни към следващото хилядолетие учителите, които направляват съдбата на Земята, изглежда ще направят промени, допускащи наличието на повече информация и разбиране за това кои сме ние и защо сме дошли тук в нашите животи.

Може би най-задоволителното в моята работа по разкриване съществуването на духовен свят в умовете на моите пациенти е ефектът, който това съзнателно познание оказва върху тях. Най-голямата полза от знанието, че имаме дом на вечна любов, който ни очаква, е, че ставаме възприемчиви към по-висшата духовна сила вътре в нашите умове. Вдъхва увереност и ни предлага успокоение осъзнаването на факта, че принадлежим на някакво място, което е не само убежище от конфликтите, но и място, където можем да се обединим с вселенския разум. Някой ден ние - всеки от нас - ще завършим това дълго пътуване и ще достигнем до крайното състояние на просветление, при което всичко е възможно.